

== ГЕОРГИ СТОЕВ ==

Всичко е наред

В С

КРЪСТНИКА

// истинската история на Маджо //

www.bulgaria.com

ГЕОРГИ СТОЕВ
ИСТИНСКАТА ИСТОРИЯ НА
МАДЖО

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ноември 2006 г.

Мотаех се у нас, когато Иван Йорданов от отдел „Престъпления към личността“ в СДВР ми се обади задъхан:

— Кажи откъде да мина да те взема? Много е важно!

— Пак от същото място.

— Тогава тръгвам натам. Ти кога ще дойдеш?

— И аз тръгвам — затворих му аз. Пристигнах пръв пред зала „Универсиада“.

Видях как Иван паркира бялата „Нива“ с тъмни стъкла и се запъти към входа на сладкарницата. Подсвирнах му леко. Той се обърна рязко, завих зад блока и го изчаках. Беше запъхтян и пренапрегнат и едва успя да изрече:

— Снощи е пристигнал. Тука е... Сутринта видях в компютъра информацията, че е преминал границата.

— Кой?

— Младен, как кой! Значи утре със сигурност ще се яви на делото.

— Ти сигурен ли си, че наистина е пристигнал?

— Да бе, ако трябва да идем в управлението, ще ти покажа в компютъра. Шефът ни чака там, а и прокурорът е готов. Само кажи и действаме!

— Знаеш, че съм обещал и ще действаме. Не ме е страх. Искам само да се уверя, че не ме въртите.

— Добре, какво да направя? — разпери ръце Иван.

— Обади се на Ивайло Спиридонов. Искам да го чуя лично от неговите уста. Иван веднага го набра:

— Шефе, Жоро иска да те пита нещо — подаде ми телефона си.

— Кво бе, Жоро — попита изнервен. — Нали действаме?

— Да, само че искам да го чуя от теб, дали човекът наистина е тук.

— Е, как да не е... Ако искаш, Иван ще те вкара в Управлението и ще ти покаже в нашия компютър.

— Не е нужно! Вие може да вкарате всякаква информация. Искам само думата ти.

— Имаш я. Каква сметка имам да те лъжа?

— Добре. Тръгвам с Иван да вършим работа.

— Не се притеснявай — успокой ме Спиридонов. — Няма да те подведем!

— Обаждай се на прокурора — казах на Иван.

— Той се беше притеснил толкова, че не можа да извади номера от указателя на телефона. Ръцете му трепереха. Накрая измъкна визитката му от колата и набра номера.

— Чавдаре, аз съм с човека. Откъде да те вземем? Ти докладвали на Кокинов?... Добре, идваме! Жоре — обърна се към мен, — това е същият този Чавдар, с когото те срещнахме вчера. Ще ходим да го вземем и няма да влизаме в Прокуратурата. Никой не трябва да ни вижда.

Качихме се в служебната „Нива“ и потеглихме към Прокуратурата.

* * *

С Иван Йорданов се запознах преди около година. Бях станал шеф на охраната на Жоро Пехливанов. Смятахме да правим общ бизнес и да използваме обща охрана, за по-малко разходи. Затова и по цял ден се возехме заедно. Но за охраната се бяхме разбрали, че отговарям аз. Един ден Пехливанов ми каза, че имал среща във фитнеса на Японския, и ме помоли да дойда с него. Не искаше да вкарва охранители вътре. Седнах на една от масите в кафенето, а той влезе в залата. Появи се след минути, говорейки с млад мъж, остриган нула номер.

Пехливанов бе с гръб към мен, а другият постоянно ме наблюдаваше. Сетих се, че това е старият ми познайник Кирил Димов. Пехливанов говори с него не повече от десетина минути, след което тръгнахме.

— Това не беше ли онзи, дето навремето ме разпитва за Велизар?
— подхвърлих вяло, качвайки се в джипа.

— И той те разпозна — усмихна се напрегнато Пехливанов и зави наляво в една глуха уличка. — Да слезем да си кажем няколко приказки. Ще бъда откровен — започна той. — Този Димов ми е доказал, че ми мисли доброто. Още като ми се обади вчера, каза да те взема с мен. Сега ми обясни, че миналата седмица при тях дошъл някакъв човек, който преди време си наел да ме убие. Казвал се Радослав. Утре ме викат в Управлението, За да ми кажат повече подробности — замълча за миг. — Познаваш ли такъв човек? — не изчака да отговоря. — И да си го мислил преди време, няма да ти се разсърдя. Знаеш какви метаморфози претърпяха отношенията ни. Човек в един момент си мисли едно, в друг друго. Така е в нашия свят — въздъхна той. — Така че, каквото и да е, ще те разбере, просто искам да знам истината.

— Познавам го, разбира се. Докато беше жив Бай Миле, ме помоли да го взема като охрана. Каза, че при него нямало място, а бил верен човек. Можел да потрѣбва. И без това се нуждаех от хора. Нали бях започнал да правя верига от аптеки. Този същият Радослав е от Разград. Каза ми, че се познава с дилърите, които вземат лекарства на по-тънки цени от завода в града. Дадох му десетина хиляди лева и списък, за да направим едно първоначално зареждане. Той изчезна, а по това време умря и Бай Миле. Нямах идея как да го намеря, в крайна сметка открих адреса на жена му в Поморие. Оказа се, че била бивша проститутка, регистрирана за грабеж на влак. И родителите на жена му не знаеха къде са. Няколко дни по-късно се свърза с мен, видяхме се и ми разказа, че полицията го задържала някъде при Богров с калашник в багажника. Разрева се и ме молеше за милост. Обясни ми, че Бай Миле го пратил при мен с поръчката, да те застреля теб...

— Аха — въздъхна Пехливанов. — Значи, Милчо е знаел, че по онова време се срещаме често?

— Радослав ми разказа, че не е имал никакво намерение да стреля по теб. Запознал се с Бай Миле покрай някакъв колега. Самият той беше бивш полицай. Бай Миле просто му дал калашника, без никакво капаро. Радослав го беше закъсал яко и затова призна, че като е взел десетте хиляди от мен, не издържал. Купил един „Опел Вектра“, изнесли се с жена си към морето, но случайно ги заловили. Твърдеше,

че е изхарчил остатъка от парите по адвокати. Получил условна тригодишна присъда с петгодишен изпитателен срок. Подписа ми записна заповед за парите, но така и не можа да ми ги върне в уговорения срок. Не мога да проумея защо ме топи в момента. Цялата история е смешна, защото съм го осъдил по тази записна заповед. Имам решение от съда. Единственото ми обяснение е, че Маджо отнякъде го е набарал и му е платил. Явно иска да направи интрига между нас, за да се избием.

— Има голяма логика в това — потри брадата си Пехливанов.

— Ние сме големи хора — продължих аз. — Преживяхме заедно какво ли не. Но сега ти предлагам да се разделим веднага и всеки да обмисли нещата сам за себе си. Ясно е, че в момента каквото и да се убеждаваме, червеят на съмнението се е загнездил и у двамата ни.

— Прав си! — стисна ми ръката Пехливанов.

— Това е най — разумният вариант. Разделихме се и се замислих. Бях почти сигурен, че това е инсценировка на Маджо. С него не се бяхме виждали близо пет месеца, след повече от четиригодишното му настояване да убие Пехливанов. Накрая разказах на Жоро. Не заради приятелството, просто в нашите среди имаше само интереси. Понякога заради тях се налагаше да работиш години наред с някого, който те бе поръчал. А поръчки се даваха и отменяха. Затова с Пехливанов изградихме следния план. Той щеше да се скрие за две седмици в имението си на Щъркелово гнездо. След което аз щях да кажа на Маджо, че на тайна среща съм го застрелял и съм захвърлили тялото в дълбок язовир. Офертата на Маджо за Пехливанов беше стигнала 300 000 хиляди евро. Беше обещал да я плати до няколко часа след смъртта му. Задействахме плана рано сутринта. Пехливанов излезе от дома си без охрана, но въоръжен. Киро малкия от Благоевград го чакаше в съседна пряка с бронирания си джип.

Знаехме, че Маджо има достъп до разпечатките на телефоните и бяхме сигурни, че ги проверява внимателно. Затова го набрах и го попитах дали идва.

— Идвам — кратко ми отговори. С Киро Малкия бяхме карали по посока Монтана, където Пехливанов бе откачил батерията на телефона си. Искахме, ако се засича телефона, да отчита Монтана като последната клетка. Имахме нови апарати с ваучери, по които щяхме да си говорим. След това Киро закара Пехливанов в имението му.

Изчаках Пехливанов да ми звънне, че всичко е наред. И набрах Сашо Стуканъов.

— Обади се на човека много спешно. Кажу му, че съм приключил сделката!

Стуканъов не закъсня и след малко звънна.

— Защо още нищо не се е случило, пита човекът?

— Няма и да се чуе. Нещата са като при Мето Илиянски — по същия начин предишния път бе изчезнал Мето Илиянски. — Кажу му, че си искам парите спешно.

Започна се едно взаимно звънене.

— Каква ни е гаранцията, че е мъртъв и няма да се върне след една година? — питаше Маджо. Разсмях се, защото ако Маджо платеше, още същата вечер Жоро щеше да се върне и да направим голям купон. В плана бе посветен и Димата (Руснака), който имаше за задача да огласи как е бил изигран Маджо. От доста време насам Димата се забавляваше с Маджо. Беше монтирал в двора на къщата си метален прът с камера, която следеше какво става в двора на Маджо. На третия ден Младен не издържал и му звъннал. Поканил го да си поговорят.

— Идвам сам — разперил ръце.

— А тази камера, която те следи отгоре? — нервно попитал Маджо.

Все пак накрая седнали и се разбрали. Това беше част от плана на Димата да заблуди Маджо и да действа — според него.

Сега, като чух какво иска Маджо, казах на Крейзи да предаде само едно:

— Дълбока вода! — имах предвид, че е на дъното на язовир:

— Моите хора могат да плуват — предал Маджо на Стуканъов.

— Имат ли водолазни костюми — репликирах аз.

Маджо отговори, че ще набави до няколко дни. Охранителите на Пехливанов, които си нямаха представа от плана, отишли да го вземат от дома му, но не го намерили. След това започнали да го търсят и за кратко време се пусна слух, че е изчезнал.

Маджо отново ме потърси чрез Стуканъов, явно слухът бе стигнал и до него:

— Ще платя парите — казал той. — Намерих и водолазни костюми.

Това ми прозвуча съвсем идиотски. Бях сигурен, че Маджо е повярвал за смъртта на Пехливанов, но просто искаше да ме убие. Не ми се вярваше някой нормален да търси тялото на мъртвец, а и едва ли Младен ще се добери на каквито и да е било свои хора, защото така щеше да лъсне, че той стои зад убийството. Използвах последния си коз. Казах им да ме чакат пред хотел „Житомир“ в Монтана. Така смятах, че няма да му стиска да прати въоръжени хора до провинцията. И този път го подцених. Точно след два часа пред хотела бяха пристигнали двама души. Бях оставил мой човек там, а аз самият си стоях в София. По описанието им бях сигурен, че са хървати от групата на Бай Миле.

Обадих се на Стуканьов да предаде на Младен, че е некоректен задник и ще съжалява за това. Искях да му обясни, че това е било проверка, защото съм бил сигурен, че през всичките години ме е лъгал. Надявах се да се почувства гузен, като разбере, че Пехливанов е жив и здрав. И да му стане ясно, че съм се възползвал от отсъствието на Пехливанов да го представя за мъртъв, за да видя дали ще плати.

Така и не разбрах какво беше решил, но явно наистина бе достигнал до моя извод. Месеци по-късно се чухме и той се държеше приятелски, дори уговорихме среща, като се върне от чужбина.

* * *

Докато пътувахме с Иван до Прокуратурата, си припомнях тези случаи.

Нямах никакво доверие на шефа на „Убийства“ Ивайло Спиридонов. След случката с Радослав беше изпратил двама от хората си да ме извикат на „приятелски“ разговор.

— Във вашия свят витаят слухове — започна Марио Янчев.

— Заради слухове ли ме повикахте — отговорих им аз, а те замънкаха.

— Не — обърна се към мен другият, Георги Тотков. — Искаме да ти помогнем.

— Аз вашата помощ я знам — срязах ги. — Кажете ми за какво става въпрос — макар да знаех, че става дума за Радослав.

— Абе, за един човек, Радо. Разказва разни неща за теб.

— Какво разказва? — засякох ги отново. Янчев забодя поглед в бюрото си, а Тотков се заигра с химикалката.

— Да ви помогна аз?

— Май така ще е по-лесно — измърмори Янчев.

— При вас е дошъл един дебил, Радев, който твърди, че съм го наел да убие Пехливанов.

— Така е — съгласи се Тотков.

— Даде ли ви доказателства?

— Не — отговориха двамата. — Да ти кажем честно, и ние не вярваме на тоя цървул.

— Ти принципно готов ли си да ни съдействаш?

— Стига да има за какво — изгаврих се с тях. Видяхме се още няколко пъти, като ме караха да разпознавам разни хора.

Приключихме контактите си, след като не научиха нищо от мен.

Година по-късно ме потърси именно Иван Йорданов. Той бе ходил заедно с Тотков при приятеля ми, писателя Христо Калчев. Бяха засекли по телефона, че често разговаряме. Помолили го да ми въздейства, за да свидетелствам срещу Маджо. Тогава категорично отказах.

Но сега нещата се бяха променили.

Сам бях предложил да свидетелствам.

Няколко дни след това Иван ме срещна с шефа си Ивайло Спиридонов. Той бе интелигентно и неподкупно ченге. Прякорът му бе Доктор Рос заради леката му прилика с Джордж Клоуни, а журналистите го мразеха, защото не им даваше информация.

Спиридонов ме убеди, че наистина работи по Маджо. Заведе ме в кабинета си, отвори компютъра и ми показа множество разпечатки на разговорите на Маджо, както и снимки, данни на всички хора, с които Маджо контактуваше (така наречения БДС). Сред тях бяха имена като Венелина Гочева, главен редактор на вестник „24 часа“. Бяха засекли, че Маджо звъни и на журналистката Маргарита Михнева след края на предаването ѝ в Канал 3. Колкото и странно да беше, разговори с генерал Любен Гоцев не бяха засекли. Но видях разпечатката на генерала.

Нямаше нищо фрапиращо, освен едно. Всеки ден водеше разговори по десетина минути с някакъв си Пепа Русия. А пък Пепа

разговаряше с Марио Васев, който в компютъра фигурираше като килър.

Пепи познавах бегло, въпреки че бе от моя квартал. Беше си най-обикновено момче.

С Марио бяхме съученици, по-късно и партньори в бизнеса. Заедно работехме и при Поли (Пантев). По-късно премина към „Аполо“. Една нощ Иван Доктора го бе засякъл във входа. След време Марио признал пред познати, че го е чакал, за да го застреля по поръчка на Ивелин Банев — Брендо, но се стреснал от охраната.

Според данните на Спиридонов Маджо в момента се криеше в българското посолство в Хърватия при стария приятел на Любен Гоцев — Виктор Вълков. Планът на Спиридонов беше кратък.

Изчакваме Маджо да дойде да свидетелства по делото за Бай Миле и аз същия ден давам показания срещу него, че ми е поръчал убийства.

— Няма да върже — бях казал на Спиридонов.

— Ще трябва да върже — отговори ми той. — Как така приеха показанията на ония боклуци, които свидетелстват срещу Маргините? Те са криминално проявени наркомани и въпреки това им повярваха. А ти си чист, защо да не повярват?

Това, от което се притеснявах, беше, че Стуканъов още две години преди БСП да дойде на власт ми бе разказал, че Маджо им е подарил 50% от банката. Освен това бил много близък с Румен Петков, тогава шеф на предизборния щаб на президента Първанов. Сега Петков бе вътрешен министър и се носеше слух, че са гъсти с новия главен прокурор Борис Велчев.

Стигнахме до решението, че за да проведем акцията, от страната, трябваше да отсъстват Румен Петков и главният прокурор, а Маджо да е тук. Но на практика това беше невъзможно, Затова накрая решихме да действаме чрез софийския прокурор Кокинов, който щеше да постави Велчев пред свършен факт. Спиридонов щеше да направи същото с Румен Петков.

* * *

С Иван вече чакахме пред прокуратурата, за да дам показания пред въпросния Чавдар, помощник на Кокинов.

Чавдар беше мазен тип. Усетих го, щом се качи в колата. Предложи да отидем до скрито кафене и да уточним детайлите. Чувствах, че има нещо нередно в него. Струваше ми се, че умишлено ни кара да се отдалечим от Прокуратурата, сякаш за да спечели време. По пътя в колата не спря да ме разпитва:

— Какви доказателства имаш?

— Спиридонов не ти ли е казал? — отрязах го. Каза ми — смути се Чавдар. — Значи само дума срещу дума. При това положение не мога да ти дам никакви гаранции. Аз ще пусна заповед да го задържат, но нямам гаранции, че няма да го пуснат.

Влязохме в кафенето, но вътре вече нямаше какво да си кажем. Именно затова не вярвах на Спиридонов.

Беше ме подвел, че всичко ще е наред. Не защото искаше да ме прецака, а защото бе голям службогонец. От години мечтаеше да залови най-големия бандит в държавата. Неведнъж ми бе казвал: „За вас Маджо може да е Кръстника, но за мен е обикновен бандит и аз трябва да си свърша работата!“ — Обясних ти всичко, сега ти решаваши — погледна ме страхливо Чавдар.

— На мен ми се струва, че свириш отбой — казах аз — Питай Банката — сконфузи се Чавдар — винаги съм готов на такива екшъни.

Иван бе забол глава в масата.

— Ти какво би ме посъветвал? — обърнах се отново към Чавдар.

— Ами... не знам, ти си решаваши, аз ти казах... дума срещу дума...

Вече всичко ми се изясни. Стиснах им ръцете и излязох. Иван се опита да ме догони.

— Няма смисъл, Иване, виждаш, че не става! През целия път Спиридонов звънеше на Иван и го питаше какво става. А той му отговаряше с „Още малко“. При поредното позвъняване аз вече бях с гръб към него и чух:

— Жоро се отказа!

— Жоро, трябва да те видя спешно — рано на другия ден Иван ме повика отново.

Отидох сънен в много лошо настроение. Но това, което чух, ме шокира.

— Жоре, предали са ни! — започна да кърши ръце Иван и не смееше да ме погледне.

— Какво имаш предвид?

— Кокинов... докато сме били на среща с Чавдар, е докладвал на главния прокурор. Той се обадил на Румен Петков, а Петков привикал шефа. Поискал му обяснение защо върши акции без негово знание. Шефът се държал мъжки и му отговорил, че не е длъжен на този етап да му докладва.

— Къде е сега Спиридонов? — вбесих се аз. Спиридонов поправяше личната си кола в някакъв гараж на „Сливница“.

— Какво става? — едва сдържах яростта си.

— С кое, Жоро?

— Нали си бил снощи при министъра?

— Да — спокойно ми отговори той. — Е, и?

— Вече ти знае името и че искаш да свидетелстваш срещу Маджо. И главният прокурор Знае същото.

— Нали ми обеща, че това няма да стига до тях, преди да заключат Маджо?

— Да, но вчера ти не пожела да свидетелстваш.

— Това какво значение има?

— Аз какво да направя, че Кокинов ни е предал? Виждаш... това е нашата полицейска работа. Ние бачкаме, даваме всичко от себе си и накрая един прокурор може да провали всичко.

Спиридонов беше прав, нямаше какво да му се сърдя. Той и Иван наистина вложиха всичко от себе си.

— И сега какво? — попитах.

— Притесняваме се за теб.

— И има защо. Днес Маджо не се яви на делото. Няма логика вчера да пристигне и да не се яви. Явно вече е предупреден. Затова какво смятате да направите?

— И ние не знаем. Ще е по-добре известно време да не се чуваме, защото сега ще подслушват и нашите телефони. Но ако искаш, да идем при шефа на СДВР, той ще измисли нещо. На него може да му се има доверие.

Това с доверието ми прозвуча много пошло. Махнах с ръка и тръгнах пеш по улицата.

* * *

Месец по-късно убиха Румен Пешев Швейцареца — Дъртия, пред дома му. Знаех, че Дъртия също бе склонил да свидетелства срещу Маджо, а той знаеше повече от мен. Говореше се, че е участвал в подготовката и убийството на Васил Илиев.

Два месеца след смъртта на Пешев Бойко Борисов заяви пред пресата: „Наскоро убиха човека, който ме предупреди, че искат да ме ликвидират“. Така и не посмя да му каже името.

ГЛАВА 1

Мразех да ставам рано, но тази сутрин се налагаше да го направя. По стар навик се обличах лежерно и все пак предстоящата среща предполагаше да съм по-официален. Беше дъждовно и бях решил да ползвам старото БМВ на майка ми. Макар че харесвах мерцедесите, последните години сменях на няколко пъти колите си: БМВ седмици, S класи и аудита лимузини. В моя свят истерията по марковите коли беше голяма и не въртиш ли хубави марки, често ти вреди на изградения имидж.

Колата се давеше и потеглих на пресекулки. Сега си давах сметка, че човек свикне ли с хубавото, започва да става капризен.

Когато майка ми подаде ключовете, срещнах учудения ѝ поглед.

— Не е ли рано?

— Отивам за риба — отвърнах ѝ мимоходом. — Затова ще съм с твоята кола.

Знаех, че не ми повярва. Но се надявах да не ми задава повече въпроси.

Срещата беше в кафе-сладкарница „Лучано“. Очаквах всичко да мине гладко, но вече се бях научил да се пазя и заобиколих, докато се уверя, че всичка е наред и нямам опашка. Напипах пистолета под якето. Бях го метнал върху марковия си екип. Отдавна вече не се обличахме с анцузите, налагаше ни се да бъдем по-официални, но понякога ползвахме спортното облекло за екипировка. Никога не бе излишна малка предпазливост.

Беше точно осем. Валеше ситен дъжд. Видях го да ме чака на уреченото място и да ме търси с поглед. Учудих се този път на точността му. Знаех, че обича да се прави на тежък. Беше със зеленикав анцуг, нахлупена до ушите шапка и изненадващо за мен — с бели маратонки. Явно се опитваше да се прави на спортист. Той си беше стиснат. Ходеше само с едни и същи дрехи. Винаги в черно. Сега бе изневерил на стила си. Но пък си дадох сметка, че и той трябваше

да се прикрива. Постоях няколко секунди, като че ли нарочно ми се искаше да се намокри от дъжда.

— Здравсти — подадох ръка и знаех, че това ще го убеди в искреността ми.

Случваше се да не подава ръка на събеседник. С това показваше абсолютното си превъзходство и безразличие към него. Когато се ръкуваше, казваше: „Стисни ме като мъж, да не съм ти някое пиче!“ Той пое моята ръка. Усетих промяната у него. Нямахше злоба в очите му, по-скоро примирение, и това ми подсказа, че има сериозна нужда от мен.

— Къде ти е колата? — лека нотка на нервност премина по лицето му.

— В една пряка наблизо.

— Прихванал си от моите номера.

Бях смутен, но го заведох до очуканото БМВ.

— Страхотна барака — подсмихна се той. Притеснявах се малко от него, а дълго не бях шофирал, имах си шофьор и му предложих той да шофира.

— Карай ти! — от предпазливост или от нещо друго, той реши, че това го принизява до мой личен шофьор, и ми отказа.

Подкарах колата малко нервен и не знаех откъде да започна.

— Имаш ли идея къде да се скрием? — опитвах се да не издавам нервността си.

— Карай в Борисовата градина.

Замръзнах. Голяма конспирация! Кой дявол го бе накарал да се забием в Борисовата градина, в събота сутринта, пред очите на толкова много народ, наизлязъл да разхожда кучетата си. Да не говорим, че кой знае колко спортисти щяхме да видим, тръгнали да си правят съботния крос.

— За какво беше всичкото криене, след като ще цъфнем на място, където ще ни видят? — директно попитах.

— Защото така — контролира ме. Обичаше да се гаври с всички. Стигнах устни. Не ми се спореше.

— Съвсем си забравил да караш, Жоре! — иронично подхвърли той.

— Аз ти предложих да караш, но ти се направи на велик!

— Добре, добре! Изпусни малко. Не се коси, никой няма да ни обърне внимание. Всички знаят, че не бачкаш с мен от 4–5 месеца. Ако не си разбрал искам да им покажем един мит. Че се виждаме заради доброто старо време.

Мълчаливо натиснах газта, исках да го изнервя и продължавах да карам като последния левак. А и бях сигурен, че с мълчанието си постигам именно това. Това безспорно удряше по самочувствието му и го комплексираше, а аз заставах до него като равен с равен и той не можеше да го оспори.

В парка първо потичахме, после се разхождахме. Осъзнавах, че това е част от безумната му конспирация, и го оставих да прави каквото си иска, а аз го следвах. Исих да се почувства отново в свои води, като лидер. Седнахме пред езерцето с червените рибки под бившия Паметник на свободата. Поли Пантев свали горнището на анцуга си и пред изумения ми поглед избърса мократа от дъжда скамейка и след това ми нареди:

— Сядай!

Той седна и започна да потрива ръце.

— Давай, Поли! Преживели сме толкова много! Не можеш да ме шокираш с нищо — реших да го улесня, защото виждах, че нервничи.

— Да не мислиш, че имам нужда от уводи? — сърдито ми отговори и започна през зъби да изстрелва думите. Имаше навика да го прави и с това издаваше несигурността си. — Виждаш, през последната една година бизнесът буксува. Загубихме сума ти пари, за да се правим на бизнесмени. Ние сме и винаги ще си останем престъпници!

— Ти пожела да се променим, Поли — натъртих аз.

— Да бе — сконфузи се той. — Но идеята беше да станем бели хора. Ама като не ти е писано ще си стоим в тъмното... — след което заговори по-бързо. — Искam да приемеш старата ми идея.

— За убийствата ли? — отвърнах в прав текст и това го ядоса. Щом станеше въпрос за убийства, той винаги се опитваше да завоалира нещата и се дразнеше, когато му говореха направо. — Кажй кой е първият? Той се сепна. Не очакваше от мен да съм толкова откровен, не и за втори път. Но на мен не ми пукаше, исках да го накарам да внимава с мен.

— Славчо Дебелия (Славчо Христов)... От „Олимп“. Помниш ли го? — усмигнах се иронично и това го издразни. — Защо се смееш?

— Защото бях сигурен за какво е конспиративната ни среща, Поли! — натъртих аз. — И бях абсолютно сигурен и коя ще е жертвата.

Усетих мигновената му дистанция.

— Няма начин да знаеш!

— Знаеш, че съм информиран и знам всичко за всеки. Не си забравил, че аз ти подавах винаги информацията.

— Така е — облегна се назад Поли, малко по — успокоен. — Искаш ли да знаеш защо Славчо?

— Все ми е тая. Аз нямам нужда от мотивация. Не забравяй, че пред теб не стои Женята. Знам, че сега ще ми наговориш куп глупости колко е лош и ала бала. Мен ме интересуват само парите.

— Защо мислиш, че мотивирам Женята? И кой, по дяволите, ти каза че съм му поръчвал убийства?

— Не мисля. Сигурен съм — натъртих. И това, че все още търпеше наглостта ми, означаваше, че наистина е на зор. А аз се забавлявах.

— Ти не искаш, но аз съм длъжен да ти обясня — продължи Поли. — Славчо си позволи да поръча убийството на Емо Русия. А ти знаеш, че Емо ми беше приятел.

Сега вече се разсмях.

— Поли, много добре знам, че никога не сте били приятели и че Емо работеше за Славчо. Но щом искаш, приемам версията ти.

— Добре — кимна Поли, опитвайки се да се прави на отегчен. — През последните години свърши много неща за мен, но това още не си го правил. И не забравяй, това е занаят и трябва някой да те научи. А смятам, че само аз мога да го направя. Това не е за всеки.

За момента не си давах сметка, че Поли ми казва истината, но с времето прозрях думите му. Да си убиец, посредник или поръчител, не беше лека работа, за това се иска душа и да има синхрон.

— Как мислиш да направиш оттеглянето, това е най-важната част.

— Пеша, Поли и пристигането, и оттеглянето пеша.

Поли се усмигна злорадо, но със задоволство:

— Добър отговор. Повечето разчитат на коли и правят гафове.

— Знам, винаги ще се намери любопитна бабичка и ще запомни номера. А и една проверка на патрул те проваля.

— Какво излезе сега? Ти ли ще ме обучаващ? — ядоса се Поли.

— Слушам те — погледнах го примирен. Усетих, че бях прекрачил границата, и беше време да му пусна аванта отново.

— Знаеш, сега е зима. Шапка и шал ще свършат работа. В последния момент дърпаш шала до очите и шапката до веждите и действаш! И не забравяй, плетените ръкавици са по-добре. Кожените ще създават проблеми. И да се облече със стари дрехи върху костюма. Дори и вратовръзката не забравяй — шеговито подхвърли той с ясното съзнание, че демонстрира превъзходство. — Като свърши работата, докато тича, да свали старите дрехи, да ги напъха в плик и да ги изгори. Ако няма време, просто да ги изхвърли някъде и да продължи спокойно. Но внимавай, че по шапката остават косми и после ще го пипнат. — В очите му гореше някакъв пламък, сякаш разказваше вълшебна приказка. — Но дори и да го хванат някъде наоколо, ако се е отървал от всичко, никога няма да го осъдят. Дори и свидетелските показания не важат. Чист ли е, ще е най-добре за него. Като се прибере вкъщи, не е достатъчно да си измие ръцете. Остава нагар. Нека да ги изгори с белина. Най-добре е да се запише на някое стрелбище, преди да започне да се занимава — замисли се за миг Поли. — Но и куките вече надушиха тоя пиниз. ОК, да не рискуваме!

— Добре. Всичко ми е ясно. Да уточним заплащането — опитах се да не издавам състоянието си.

— За всеки ще бъде различно.

— Говоря за конкретния случай.

— Ти прецени, Жоро. Аз може да кажа сума, с която да те обидя — подсмихна се Поли.

— Нали не си мислиш, че аз ще го свърша лично?

— Дори ти забранявам. Но ме подсещаш за нещо важно. Не искам да знам кои ще са хората. Но не искам да са рецидивисти. Искам чисти момчета, да не са убивали досега. И искам ти да ги научиш.

— Защо? — учудих се аз, защото вече имах наум няколко души рецидивисти и няколко сърби.

— Защото, Жоро, обиграният наемник винаги може да те продаде. Той днес служи на един, утре на друг. Него го интересуват само парите. Затова хвани някои сърцати балъци и ги манипулирай,

както си искаш. Кажи им, че ги превръщаш в наказателен отряд, който чисти гадовете, както и допълнителните щуротии, че парите нямат значение и че това е техният старт в организацията. Това, че ще са прочистващ отряд, ще ги накара да се гордеят. Все ми е тая колко ще им даваш, но нека са най-малко, така че ще ги използваме по-дълго.

— Добре, Поли — кимнах.

— Да минем на Славчо.

— Пак имаш късмет. Аз знам всичко за него. Къде живее, какво прави. Можеш ли да ми дадеш повече информация? — иронично го погледнах.

— Само „Олимп“, нищо друго.

— Стара ти е информацията — отговорих. — От доста време не ходи там.

— Не демонстрирай превъзходство. И не ме вземай за глупак. Какви пари искаш за него?

— Двайсет и пет хиляди марки — толкова струваше един тристаен апартамент в Дружба.

— Не са ли много? — ядоса се Поли.

— Поли — погледнах го съвсем спокойно, — ти спестяваш нещо много важно — Славчо играе с Иван Костов.

— Така е, Жоро, знам, че му е сол ташак.

— Нали знаеш, че после Костов ще изрови държавата, за да разбере кой е убил вярното му куче.

Слушай ме сега внимателно. Ще ти кажа нещо важно. Костов е премиер на България. Точно му е през кура дали ще е Славчо или някой друг. Запомни едно нещо от мен: Няма благодарен политик. Най-малко пък премиер, а и на всичкото отгоре Костов скърбящ?! Ха-ха. Знаеш ли коя е силата ни в тази ситуация? Костов втора година мачка СИК. Сега дори ще се радвам той да разбере откъде идва удара. А най-важното е, че той няма да се обвърже със смъртта му, ако иска да остане чист. Ще излезе иначе, че общува с престъпници.

Нали знаеш, че всеки убит е криминален елемент. Не забравяй — Славчо поръча Емо Русия, а той ми беше приятелче. Така че Забрави какво ти казах току-що. Ние отмъщаваме за Емо. И последно, като определим парите, ще определим и срокове.

— Искам два месеца за Славчо — погледнах го съвсем спокойно аз.

— И двайсет хиляди марки — допълни Поли.

— Грешеш! Казах двайсет и пет.

— Ти грешеш, Жоро! Свърши работата, вземи двайсет и да минаваме на следващата поръчка. И понеже вече ме развесели, ще ти кажа и коя е тя — смени тона Поли и ме погледна сериозно. Помълча малко и тържествено изтърси: — Бай Миле.

Това ме разкова. Бай Миле беше дясната ръка на Маджо. Но не това ме накара да онемее, а, че Поли посяга съвсем безцеремонно на свой близък приятел. За миг осъзнах и друго — че може би самата организация СИК иска смъртта на Бай Миле. Поли усети стъписването ми.

— Бай Миле е приел поръчката от Славчо за убийството на Емо. Но не ме питай повече. Достатъчно е да ти кажа цената... петдесет хиляди марки!

Станахме и мълчаливо вървахме по алеята. Изобщо не чувах какво ми говори Поли. Не ме вълнуваше и Славчо от „Олимп“, и цялата им мръсна игра. Единственото, което ме терзаше в случая, беше дали Маджо знае, че искат да убият свещената му крава. Главата ми се пръскаше и трескаво мислех как да постъпя. Трябваше да се обадя на Сашо Стуканьов, моя стар приятел и работник, когото навремето всички наричахме Крейзи, а сега беше дясната ръка на Славчо.

ГЛАВА 2

Седнахме в RED бара между стадиона и БСФС. Заведението държеше Жоро Пехливанов и отдавна бе сборният пункт на бригадите. Ние ходехме много рядко. Седнахме в едно от сепаретата. Изпоцапани и изпотени от сутрешната разходка, изглеждахме като двама много добри приятели, излезли да потичат и да обърнат по едно освежаващо питие. Поли пиеше само водка и предимно вечер. Аз не пиех, но се случваше За компания да изпия петдесет грама уиски. Поли поръча две малки с условието, че ще ми се разсърди, ако не пийна с него за доброто старо време.

Беше едва десет и половина. Още не бяхме вдигнали приятелска наздравица, когато в заведението нахлуха Иван Тодоров — Доктора, и Пепи Амигоса. Доктора беше се изтупал в костюм на BOSS, а Амигоса почти винаги залагаше на Армани. Двамата често използваха заведението за служебни срещи.

— Полиии! — развика се Доктора. — Точно теб търсим!

— Къде ме търсите в събота сутринта!

— Не... решихме да си поръчаме нещо и да те поканим при нас!
— каза Амигоса.

— Абе защо сте толкова кални и с анцузи? Да не сте копали някъде — Доктора беше добронамерен в закачките си и затова почти никой не му се сърдеше, когато се бързаше.

— Не съм те виждам дълго време — погледна ме Амигоса. — Дори чух, че не бачкаш тук.

— Вярно е! — изпревари отговора ми Поли. — Жоро вече се занимава със собствен бизнес. А сме с анцузи — погледна той Доктора — ...защото ходихме да правим кросче!

— И сега се загревате с уиски? — не сдържа усмивката си Доктора.

— Иване — раздразнението на Поли стана очевидно, — недей да оригиналничиш толкова. За какъв дявол съм ви притрябвал събота сутринта?

— За Брендо, Поли!

— За Брендо, за Брендо... — повтори след него Амигоса, това му беше стар навик.

— Имате предвид нашия бизнес партньор Ивелин Банев — с насмешка каза Поли — Защото като Брендо го знаехме на Магурата.

— Той и сега предпочита да си е Брендо — отвърна Доктора. — Вярваш ли ми, че няма и пет души от тези, с които работи, да му знаят истинското име?

— Все ми е тая — махна с ръка Поли. — Та какво за него?

— Ами ти сигурно си забравил — Амигоса потрепери от нерви. — Нали ни каза да го изрежем от бизнеса с цигарите и сега всеки ден идва във финансовата къща да си търси пропуснатите ползи. Знае, че последната голяма сделка я направихме без него, а все пак той ни създаде канала.

— Е, и? — погледна го Поли. — Припомнете му на това момче, че последния път трябваше да внесем банкови гаранции по сделката петстотин хиляди марки. Вие, аз и Фатик, който безспорно ми помага повече от Брендо. Внесохме нашия дял. И тогава, в последния момент, Брендо ми каза, че има само единайсет хиляди марки вместо сто. Затова ви накарах да го изрежете. И вие това го знаехте много добре — повиши глас Поли. — Защо го настройвате срещу мен?

— Истината, Поли, е, че Брендо е закъсал отвсякъде — намеси се Доктора.

— Добре де. Нали взима колкото нас — ядоса се Поли.

— Взима, взима... ама се опитва да прави и друг бизнес. А на него все не му стига. Дори отново е тръгнал да търгува с кока. Но е потънал.

— Не мога да повярвам, че Брендо може да фалира — облегна се назад Поли. — Все пак е женен за дъщерята на Сашо Бицианито.

— И какво от това? — погледна го Доктора.

— Как какво бе, Иване, Александър Добринов има четириетажен магазин на „Витошка“. А аз например, като шеф на СИК — нямам. Така че, не ми разправяй глупости. Те си държат стандарта.

— Стига бе, Поли — раздразни се Доктора и завъртя броеницата си, с която не се разделяше. — Ти навит ли си да станеш на петдесет години и да останеш само с един четириетажен магазин на „Витошка“?

— Па се е кяр... — разсмя се Поли. Често използваше култовата си фраза: Ти, Иване, си странен човек. Не цениш парите, все ти се малеят. Размишлявал ли си върху това, ако те хване рак? Тогава за какво ще са ти всичките тия пари?

— Престани с твоя песимизъм, Поли! Защо трябва да ни се случва винаги нещо лошо? Ще одъртеем и ще станем богати старци, а кой знае, може да измислят лекарство за дълголетие. Ще живеем вечно! — усмихна се Доктора. — Но Брендо не е за подценяване. Знай, че сме израснали заедно.

— Брендо е мишок — прекъсна го Поли, след което ме погледна — Задържах те много, Жоро. Хайде, ще те изпратя.

Явно се притесни, че щях да науча много повече от това, което трябваше да знам. Не бях в течение с бизнеса им с цигари и Поли се издразни на недискретността на Доктора и Пепи. Здрависах се с двамата и Поли ме изпрати до ъгъла на улицата. Тупна ме приятелски по гърба. Прегърна ме, за да се наведе към него, защото ми стигаше до брадата, и ми прошепна:

— Ще кажеш на твоите хора да стрелят първо в трупа, че е по-лесно, и после да дават не един, а два контролни от упор в главата. И още нещо щях да забравя. Оттук нататък няма да се виждаме, за да не ни заподозрат куките. Ще контактуваме през Жоро Пехливанов.

Това ме изненада доста, а не ми стана приятно. Намесваше се още един човек в схемата.

— Нужно ли е? — показах съвсем ясно, че не съм съгласен.

— Спокойно — продължи да ме прегръща Поли и да ми шепне, — Жорката е наш човек. Не е в час с тия неща, но пък ми е много верен!

Прибрах се вкъщи. Нервите ми бяха опънати до крайност. Дори не отидох да върна колата на майка ми. Започнах да кръстосвам апартамента и усещах как главата ми ще се пръсне от болка. Години наред разигравах Поли и влизах в какви ли не роли пред него. И сега, когато смяхах, че ще се измъкна, отново бях в капана му. Не го осъзнавах по време на срещата, но проумях как този дребен нещастник ме беше оплел яко. Нямаше да ме пусне така лесно. Или поне щеше да е много трудно.

Налях си чаша вода и изпих два диазепам по десет милиграма. Не бях прибягвал до тях повече от година, но сега се тресях от нерви.

През последните години с Поли ни свързваха жестоки тайни, но това, което ми довери днес, вече ми дойде в повече. Знаех, че едва ли ще успее този път да се измъкна, затова приех играта. Бях хазартен тип. И съвсем ясно осъзнавах защо го правя. Трябваше да е отърва от Поли. Мразех го наистина. Този човек беше най-големият мръсник и гад, когото познавах. Естествено, че нямах намерение да убивам никого. Искях да го изиграя. Разбира се, че имах и хора, подходящи за тази работа, но смятах да симулирам, че върша нещата така, както иска Поли. Да го разигравам колкото се може повече, докато намеря най-подходящия начин да го отстраня. Отново се замислих за Сашо Стуканьов. Без да се усети, подхвърляйки ми за Бай Миле, Поли ми даде голяма преднина. В главата ми се оформяше сериозна идея и започнах да придобивам увереност, че именно това ще ме качи на върха, към който винаги съм се стремял, и ще прати Поли към небитието.

Разбира се, че и дума не можеше да става да пропея пред полицаите. Знаех доста случаи за хора, които се бяха опитвали да се измъкнат по този начин, но Поли имаше информатори навсякъде. Крайната равностетка беше, че Поли си оставаше невредим, а те — по-мъртви от всякога. И то за далеч по-дребни престъпления. Все пак зад Поли стоеше СИК — най-могъщата организация.

СИК — ето, нея щях да използвам, за да детронирам Поли.

Лошото беше, че Поли вкара и Пехливанов в играта. Макар и без опит в тежките престъпления, Жоро беше умен и пресметлив. Отново ме стегна болката в главата. Дори да отстранях Поли, трябваше да се преборя с Пехливанов. Това охладя ентусиазма ми, а знаех, че тази битка трябваше да вода до края.

Хубавото на диазепамата беше, че от всичките подобни лекарства те хваща най-бързо. За десетина минути почувствах облекчение от разлялата се топлина по корема и по гърба ми.

Вдигнах телефона и набрах номера на охранителя ми Жоро Тупанов.

— Ела спешно! В нас съм — провлачих думите.

— Идвам, Жорко — издекламира покорно той.

Затворих и се отпуснах на дивана. Всичко плуваше пред очите ми и ме караше да се чувствам като размазан.

ГЛАВА 3

Късно вечерта паркирах с очуканото БМВ на майка ми на гърба на зала „Фестивална“. Реших, че ще ми свърши по-добра работа за конспиративната дейност, която бях замислил. Бях напазарувал от МЕТРО три плика и ги бях метнал на задната седалка. Смятах, че ако имам проблеми с ченгетата, ще изглеждам като доброто момче на мама, което е отишло да напазарува. Уговорката с Поли беше в паркчето пред залата негов човек да ми остави два пистолета „Макаров“ със заглушител. Бях подранил с пет минути. Поли ми беше дал инструкции да набера по телефона точно време и да чакам, когато обявят двацет и един часа, петдесет минути и нула секунди, да отида да взема пистолетите. Подозирах, че е дал подобни инструкции и на човека, който трябваше да ги остави — само и само за да не се засечем. Запътих се към горичката, когато ненадейно Поли ми звънна. Изненадата ми беше голяма, защото не се бяхме разбрали да ме проверява.

— Жоро — избоботи той в телефона, — срещата за тази вечер отпада. Утре по същото време и по същия начин.

Побеснях. Изхабих доста усилия да се подготвя психически. Когато се обърнах, за да се върна, паднах от малката височинка и си навехнах глезена. При опитите си да се изправя ме прониза остра болка. За няколко мига останах неподвижен, за да премине. В спорта се бяхме научили да ги преодоляваме. С усилия закуцуках към колата и вече почти си наложих да не мисля за нея, когато ме връхлетя една натрапчива мисъл. Нещата отиваха на зле... Нямаше как да е друго, това беше поличба. Доста бяхме суеверни и такива случки ни разтрисаха. Въпреки че служим на дявола, вярвахме в Господ. Това сякаш ми подсказваше, че не трябва да се захващам с тази работа. Години по-късно се уверих, че тези знаци имат своето значение.

Подкарах към ИСУЛ. Сметнах, че силната болка може да е от счупване, и първата ми работа беше да ида в травматологията. Лекарят

ме успокои, че само съм си навехнал крака, бинтоваха го, за да е неподвижен, и се прибрах вкъщи на края на силите си.

Повиках Тупана да дойде у нас. Предишната вечер се бяхме уговорили, че ще му дам на съхранение пистолетите, без да му обяснявам какво и защо и той се беше съгласил безропотно. Все пак очакваше от мен работа и пари. В мига, в който ме видя, пребледня:

— Какво ти е, Жорко? — разтреперан ме попита.

— Разхождах кучето. Мислех да подишам чист въздух но то се нахвърли да се бие и докато се опитвах да го удържам, си навехнах крака.

— И сам ли си се бинтовал?

Знаех, че трудно би ми повярвал. Бях го свикнал за най-малкото нещо да идва с мен. Продължаваше да ме гледа с недоверие, но не ме питаше повече, защото усети, че се стегнах.

— Не ме занимавай с глупости. Имам да ти кажа нещо важно! — казах му аз.

— Слушам те — погледна ме с влажен поглед на бито псе, което ме вбесяваше, но с годините бях свикнал и просто демонстрирах отегчение.

— Знаеш, че опитах да се занимавам с нормален бизнес, — не знам защо реших да пунтирам Поли от вчерашната ми среща.

— Да, Жорко — отново закима Тупана.

— Добре, щом си наясно. Искаш ли да изкараш сериозни пари по лесен начин?

— Каквото кажеш, всичко ще направя, верен съм ти.

— Знам, знам... — плоското му лицемерие за почваше да ме дразни и спрях тирадата му вбесен. — Тук става въпрос, че ако човек върши подобна работа, трябва да получи и подобаващо възнаграждение. Знаеш, че ти давам солидна заплата и чакальци, но това е нещо, което наистина ще ти промени живота — погледнах го с поучителен тон.

Погледът му блесна. Алчността му беше голяма и аз залагах на това.

— Искам да убиваш хора! — държах го за врата с длан и го гледах право в очите.

Усетих тръпката на страх, която премина като ток през тялото му, но той се овладя.

— Готово, Жорко!

Не очаквах и друга реакция от него и продължих:

— Ще започнеш с шефа на бившия ти колега, Сашко.

— Славчо Дебелия ли? — усетих облекчението в гласа му.

— Пет хиляди марки и един месец срок, за да свършиш работата!

— Жоре — лицето му се изкриви жалостиво. — Знаеш, че никога не съм вършил такива неща.

Научи ме как става това!

— Разбира се, че ще ти обясня всичко. Помниш, че те измъкнах от село и съм те научил на всичко, което можеш в тоя живот. И на това ще те науча. Само едно искам да знам. Ще ти издържи ли психиката? Познавам много хора, които са се захванали с тази работа, но не им стиска. А това, помни, е най-лошото. Не може да вършиш нещо и да не си сигурен в себе си.

— И аз не знам, Жорко — съвсем се обърка Тупана. — Ти прецени. Знаеш ме по-добре, отколкото аз себе си.

— Добре. За това ще говорим утре, след като свършиш това, което ще ти кажа.

Обясних му схемата, по която трябва да вземе пистолетите. Можех да пратя друг, а можех и сам да отида, но не ме напускаше мисълта за лошата поличба. Нямах доверие на Поли, винаги съм го подозирал, макар че и Тупана не беше за подценяване, но пък той все още беше глупав страхливец. Смятах, че така ще поеме каръка, пък и идеално се вписваше в схемата, която бях замислил на връщане от болницата. Изпратих го до вратата, като му обясних, че неговата задача е да скрие пистолетите, но първо внимателно да ги разглоби и почисти.

— Не се напъвай да се учиш да стреляш, просто се научи как се борава с пистолета. Защото ще простреляш Славчо от упор.

Мислех, че му бях дал достатъчно указания и вече го избутвах навън, когато той ме попита:

— А моето бившо приятелче Сашко, да го застрелям ли?

— Няма проблем, ако ти пречи! Но не разчитай да получиш пари за това.

ГЛАВА 4

Всъщност бях излъгал донякъде Поли, че имам информация за Славчо. В последно време и аз не бях в течение, но пък Стуканъов, който ми беше послушното пале, продължаваше да живее в старата кооперация в Орландовци.

Оставих Тупана да се научи да разглобява и почиства оръжието и след това го пусках да проследи Стуканъов. Отдавна следвах желязното правило: проследиш ли навиците на кучето, ще знаеш всичко и за шефа.

Тук Тупана за пръв път доказва качествата си на голям имитатор. Досега никога не му бях възлагал задача от подобен род, но винаги го пусках с другите си момчета. Не можех да не призная, че бе попил всичко от тях и сега се представи брилянтно. Имах известни притеснения относно Стуканъов. Все пак цяла година го обучавах и никак не бих се учудил, ако разбере, че го следят. Явно манията за величие бе обхванала и него, както и неговия бос Славчо, най-върлия лакей на Костов, и бе забравил да бъде предпазлив.

Бях обяснил на Тупана да проследява на етапи. Идеята беше за няколко дни да се проследи разписанието, като се прихващат обектите от различни места, но той, както винаги, се престара и за един ден знаеше цялата му програма.

— Казвай! — подхванах го веднага щом се появи запъхтян вкъщи.

— Всичко знам! — отвърна ми гордо той, сякаш е открил нов континент.

— Карай отначало! — приземих го с леден тон.

— Ами значи... Зачаках аз Сашко с моята лада пред тях и по едно време видях Коце, другия му охранител. Дойде с нова С класа да вземе Сашко.

— Ахаа, този боклук се е обзавел с новата С класа — зачудих се аз. — До миналата година караше една стара — пренабиван мерcedes, купен от Венци Стефанов. Пораснала му е работата, значи!

— Е, сега си е с новата — продължи Тупана с треперлив глас, усетих колко е припрян и бърза да разкаже всичко, каквото е научил. — Аз се притесних, че няма да мога да ги настигна с моята строшена лада, но те караха внимателно.

— Нали знаеш, че Славчо ще ги разкъса и за най-малката драскотина.

— Следих ги от Орландовци чак до Банкя. Видях палата на Славчо. — Тупана още трепереше, докато ми разказваше. — Взеха го и го оставиха пред някакъв офис на „Мария — Луиза“. Чакаха го цял ден отпред. На връщане минаха покрай едно заведение „SALOON“ по пътя за Банкя. Срещнаха се с Бойко Борисов.

— Как позна, че е Бойко? Та ти не му знаеш колата.

— Нали знаеш, че съм наблюдателен, видях голямата му глава. Седяха два часа там и после се прибраха вкъщи.

— Добра работа си свършил — потупах го по рамото. — Продължавай да го следиш.

— Няма ли да действаме? Там пред къщата ми се стори удобно — попита ме Тупана.

— Трудно ще се измъкнеш оттам. Банкя е далеч.

— А и ще трябва да думна Коце и Сашко — допълни замислен Тупана. — Май наистина си прав!

— Засега продължаваш да следиш. Но те предупреждавам, видиш ли Славчо да се среща с мъж с две черни S класи с номер 1442, изчезвай веднага. Това е Маджо, а охраната му не бръсне никого. Ти Бай Миле не го познаваш, нали? — попитах го аз.

— Не... знаеш, че само него не съм го виждал от всичките.

— Ще ти го опиша. Висок, рижав и много дебел. Кара тъмночервена S класа, няма как да я объркаш, единствена е с този цвят в София.

— Ще го разпозна — ентусиазирано закима с глава Тупана.

— Много е важно да знам, ако ги засечеш тримата на среща с Маджо и Славчо.

— Нали ми каза, ако видя Маджо, да бягам — погледна ме той със зле прикрит страх.

— Да, но ако видиш и други около него, рискувай и разбери дали е Бай Миле! Това е важно.

— Свободен ли съм вече, или ти трябва за още нещо, Жорко?
— натегна ми се той.

— Бягай да почиваш — гадеше ми се от покорното му държание и гледах да го отпратя.

Трябваше ми глътка въздух и да се отпусна от напрежението. Излязох на балкона. Беше ми абсолютно безразлично къде живее Славчо. По-важното бе Тупана да ги засече тримата заедно с Бай Миле и Маджо. А станеше ли това, моят план безспорно щеше да се задейства.

ГЛАВА 5

На другата сутрин Поли не пропусна да ме събуди.

— Във фитнеса на „Мария — Луиза“ съм. Ще минеш ли да се видим?

— След половин час ще съм там.

На входа на фитнеса ме посрещнаха дебелациите от охраната му. Не бяхме се виждали отдавна, но винаги се държаха сервилно. Подозирах, че бяха наясно, че аз поемам тежките поръчки. Но бях сигурен, че ако научат за сегашните, щяха да се търкалят по корем пред мен.

Поли тичаше на пътеката. На врата се бе наметнал с кърпа, с която попиваше от време на време потта си. Бях учуден, че спортува. За миг предположих, че е там заради някаква среща.

Като ме видя, скочи от пътеката и ме разцелува. Разиграваше театър пред охранителите си и показваше колко много ми се радва. Не искаше да се знае за срещата ни в Борисовата градина. Хвана ме под ръка и ме поведе към стъклената врата, която водеше към басейните.

— Какво има, Поли? — подсмихнах му се аз — — Защо разбиваш конспирацията, нали Пехливанов ни беше връзката?

— Абе, още не съм го вкарал в играта. А не искам да го подплаша. Предпазлив е.

— За мен така е по-добре.

— Как вървят нещата със Славчо? нетърпеливо ме погледна Поли.

— Всичко е наред. Мисля до седмица да действаме.

— Много бързо — учуди се Поли.

— Знаеш, че винаги свършвам нещата докрай.

— Никога не съм се съмнявал в теб, Жоро, но това е от друго естество.

Не сметнах за нужно да му отговарям, но мразех да ме подценяват и го показах красноречиво.

— Не се сърди — плесна ме закачливо Поли. — Повиках те, за да те зарадвам.

— Аха, и с какво?

— Помниш ли Кузо Дългия? — Не.

— Навремето се подвизаваше на Магурата, но дълги години беше в Испания.

— Не се сещам — наистина не се сещах и единственото, което си мислех, беше в какъв ли капан отново се опитва да ме вкара.

И по-добре. Мислех, че сте приятели от едно време. Но така задачата ще ти е по-лесна. Ще бъде кратък. Давам петнайсет хиляди марки За него. Затова заеби Славчо за малко, защото този ми трябва спешно. Ето това е радостната новина. Получавах петнайсет хилядарки за човек, който се разхожда свободно. А съм те улеснил. Пратих хора да повредят вратата на входа. Така че действай!

— Казвай къде живее? Приемам. Ти наистина ми правиш голяма услуга — прозвуча гласът ми саркастично, но той така се беше отплеснал, че бях сигурен, че не го долови.

— Знаеш ли къде е улица „Гургулят“? — попита ме Поли.

— Знам я, разбира се.

— Там, където пресича „Витошка“. До офиса на ВИС-2 е неговият вход. Той е на втория етаж. Кара едно „Гранд Чероки“, бордо металик и една зелена БМВ седмица.

— Нова или стара? — попитах равнодушно, но усещах как се нагнетявам от напрежението.

— Нова, той си е тарикат. Има пари.

— Какъв го играе?

— Ами не знам точно — долових в гласа му трепет и вече знаех, че премълчава нещо. Никога не можеше да се прикрива. Не обичаше да лъже, но обстоятелствата го налагаха и той го правеше съвсем неприкрито.

— Дай ми още малко информация.

— За какво ти е бе Жоро? Нали знаеш къде живее... Но щом настояваш — поомекна той. — Единственото, което съм чувал, че всяка вечер Забавлява висаджийските пички в ресторанта „Къщата“, знаеш я, на съседната пряка. Явява им се като клоун. Аха а, щях да забравя, ако го няма, да не се притесниш, строи хотели във Влас, сигурно се мотае и там няколко дни.

— Договорихме се — стиснах му ръката и се обърнах да тръгвам.

— Сега, като излезеш навън, моите хора ще ти дадат нов телефон. Не знаех каква марка да ти избира и предположих, че си свикнал с твоя „Сони“ и затова ти купих същия. Вътре има и активирана карта на името на една шушумига, който бачка в моето чейндж бюро.

По това време все още единственият мобилен оператор „МТел“ не предлагаше предплатени импулси и една карта струваше почти колкото един телефон. И ние понякога се налагаше да си купуваме по няколко апарата с цел да не ни подслушват.

Стана ми ясно, че за да се бръкне с хиляда долара за телефон, не ще да е подарък от душа, а наистина беше на зор и не можеше да си събере сигурен екип.

— И аз съм се подсигурил с телефон — каза Поли, — като излезеш навън, ще ти звънна, за да имаш номера ми. Не използвай телефона за други разговори. Така ще поддържаме връзка. И дръж телефона в джоба си, не е нужно да знаят, че имаш и друг.

Навън дебелациите на Поли ми връчиха кутията с известна доза завист. Не бяха виждали Поли да подарява нещо, камо ли скъп телефон. Махнах с досада, метнах се в колата и потеглих рязко. Малко по-нагоре в една алея отбих. Усетих че се задушавам. С треперещи ръце се опитах да изпия два диазепам.

Тъкмо около Славчо видях пролука — и сега с тази нова задача Поли отново ми затваряше схемата. Ако при Славчо имах вариант за измъкване, тук няхах. Копелето за пореден път поставяше капан на собствените си хора. Излязох от колата и поех дълбоко въздух. Диазепамът започваше да действа и само след няколко минути попаднах под фалшивата илюзия, че нещата са лесни и че всичко ще се нареди. Изчистих си мислите и набързо подредих възможните комбинации. Вече знаех какво трябва да правя. Реших да издебна Кузо Дългия, да изчакам да затвори входната врата и да изстрелям два три куршума в нея. Лошото е, че това трябваше да свърша сам. Нямаше начин да се доверя на друг. Ако Поли разбереше, си подписах смъртната присъда. А той винаги разбираше.

ГЛАВА 6

Втора седмица обикалях около входа на Кузо Дългия. Бях навлякъл прокъсани дънки и избеляло кожено яке. На главата си носех дълга перука, залитах, гушнах еднолитрова бутилка бира. Въобще имах вид на изпаднал метълист, дрогиран и пиян. Макар и ноември, все още беше приятно топло. Наоколо в градинката беше пълно с тийнейджъри, отдали се на удоволствия. Докато заглеждах от време на време входа, хвърлях и по едно око натам. Едно девойче беше се свряло между краката на подпийнал младеж и усърдно му въртеше свирка. Вече бях и като част от пейзажа, но за всеки случай държах дрехите в един контейнер и от мен се носеше ужасна смрад. Още първия ден проверих вратата на входа и тя беше развалена. Хората на Поли си бяха свършили работата, а със сигурност нехайството на живеещите в кооперацията можеше само да ми помогне. За пореден път се убеждавах, че разбира този занаят. И съветът му беше толкова точен, че нямаше нужда дори да импровизирам. Огледах наоколо и разбрах какво е имал предвид, като ми каза да свърша работата във входа. Ако го изпреваря и вляза във входа, спокойно можех да 20 изчакам и да му пусна няколко куршума.

Моята идея беше все пак да се опитам да оставя жив Кузо Дългия, но и да разбере, че животът му е в опасност, и естествено, да остана чист пред Поли, че съм направил всичко по силите си, за да изпълня поставената задача. И затова бях решил да изчакам, когато Дългия влезе, и да стрелям във вратата на входа. А на Поли бях приготвил своята версия. Щях да се оправдая с полицейска патрулка, а на „Витошка“ гъмжеше от тях. Знаех, че щеше да се ядоса много, но когато нещо не вържеше, той винаги казваше: „Така е било писано да стане... Господ му е дал още дни, важното е, че си постъпил мъжки!“ Въпреки благосклонността си, Поли не даваше пари при провал и аз знаех, че нямаше да получа нищо, но пък за мен беше добре. Важното бе да се измъкна от ситуацията.

Явно бях уцелил момента, когато Кузо обикаляше морето, иначе не можех да си обясня, че за десет дни поне веднъж не се прибра. Чакането засилваше напрежението ми. Бях изпитал всяка подробност до последно, ръкавиците и пистолетът бях скрил в близките храсти и само чаках удобен момент. Докато стоях на пейката, Замислен, чух зад гърба си тийнейджърски глас:

— Бате, имаш ли трева?

Толкова се ядосах, че за миг забравих за какво съм там. Обърнах се и извиках:

— Да ви приличам на дилър! — дори не се стреснах.

— Айде бе, пич, свои хора сме — изкискаха се хлапетата — имаме и мангизи, няма да те предадем, к'во се стягаш?

Бях свикнал хората да се плашат от мен и да бягат, но за миг осъзнах, че с този си вид едва ли ще уплаша някой, и реших по-добре да си вляза в ролята.

— Виждам, батенце, че сте от нашите! — измънках. — Ама трябваше да ви пробвам, че много куки се въртят наоколо. Ама тая вечер наистина тревичката ми свърши.

— ОК, ще потърсим другаде — хлапетата тръгнаха и аз чух как едното подхвърли на другото: „От този съм взимал и друг път... много е готин!“ В същия миг погледнах към входа и забелязах как един огромен мъж със сак отваря входната врата. Не го познавах, но ме прониза светкавично една мисъл „Кузо!“. Озърнах се и видях червеното чероки. Побеснях. Заради хлапетата работата ми се закучи и сега трябваше да чакам пак, за да го засека.

Прибрах се вкъщи изтощен. Нямах намерение да викам Тупана да ми обяснява докъде са стигнали със Славчо. Едва ли щях да изтърпя сервилното му държание. Но напрежението ми дойде в повече и не ми се искаше да съм сам. Хвърлих си един душ и излязох, макар че рядко го правех най-малко в квартала. Седнах в едно близко кафене с надеждата, че заради късния час никой няма да ми досажда. Поръчах си една голяма водка и глътнах три диазепамы. Съзнавах, че прекалявам с тях, но само те ми помагаха да се сдържам, а и бях сигурен, че винаги мога да ги спра. А сега самото очакване на действието на диазепамы ме успокояваше. Докато отпивах от чашата, видях как С класата на Бай Миле паркира. От шофьорската страна

слезе високо и стройно момче — Милен. Живееше в моя квартал, а за Бай Миле бачкаше от пет шест години като шофьор и охрана.

— Здравсти — поздрави ме учтиво.

Кимнах му небрежно. Не го харесвах, дори го презирах. Но трябваше да си поддържам статута на шеф в организацията и не беше нужно да му обръщам повече внимание. Милен си взе две бири за къщи от бара, после кимна пак за довиждане.

— Много ви товари шефа — подхвърлих иронично. Нямаше спор, че до късно беше при боса си, иначе едва ли щеше да е с мерцедеса му.

— Работа, к'во да правиш — повдигна извинително рамене Милен.

Още на мига в главата ми се оформи план. Действието на транквилантите в комбинация с алкохол отново изостри сетивата ми. За момент дори реших, че е най-добрият план, който съм имал. Звъннах спешно на Тупана.

— Да, Жорко! — гласът му звучеше глухо, като изпод гроб, но тонът беше подмазвачески.

— Идвай веднага пред нас!

За кратко време той пристигна. Винаги ме е учудвала бързината, с която се появява.

— Какво става със Славчо? — почнах направо.

— Нищо, Жоре! Едно и също. Никаква промяна — впусна се да обяснява отново надълго и нашироко.

— Не ме интересува — срязях го. — Кажи ми само засичал ли си го с Бай Миле и Маджо?

— Не, Жорко. Само с Бойко Борисов. Набрах от втория телефон тайния номер на Поли. Не ми пукаше, че е късно. Знаех, че това ще го развълнува. Поли вдигна на секундата. Усетих напрежението в гласа му.

— Какво става, Жоро! Проблем ли има? — въпреки че се правеше на железен, усещах, че и той не издържа на напрежението.

— Не, но трябва да ти кажа нещо интересно!

— Ами... идвай направо в нас! Чакам те! Съвсем отскоро Поли си беше купил апартамент в моя квартал. Накарах Тупана да спре в съседната пряка и отидох пеша до блока му. Той забраняваше нашите кучета да знаят къде живее. Звъннах му отдолу. Манията му беше

стигнала дотам, че си бяха направили личен асансьор Заедно с Косьо Самоковеца, който живееше на горния етаж. Поли ме чакаше официално облечен, по чорапи. Сигурно очакваше неприятности или просто беше още една от многото странности, които вече не ме учудваха. Минах покрай него и видях, че в дясната си ръка стискаше огромната „Барета“, с която наскоро се беше сдобил официално. Сближи се с някакъв полковник Цолов от служба КОС, който срещу 10 000 долара му предостави разрешително за оръжие, въпреки че беше в списъка на криминално проявените. Той заключи след себе си четирите ключалки на вратата си и се намъкнахме в трапезарията. На огромен телевизор наблюдаваше шестте си охранителни камери, които обхващаха етаж и входа пред блока.

— Да не е станал някакъв гаф с Дългия? — погледна ме той.

— Не, Поли. С Дългия всичко е ОК. Скоро ще приключи. Славчо го държи в разработка и с него ще свърши след това. Но излезе нещо по-важно — не го изчаках дори да каже нещо и изстрелях. — Мога бързо да осветкам Бай Миле?

— Как? — напълно беше забравил, че ми спомена Бай Миле като бъдеща мишена.

— Преди да ти отговоря, имам два въпроса.

— Питай — издекламира като развълнуван ученик Поли.

— Ти знаеш ли къде живее? — изстрелях аз — Не бе, никой не знае — направи отчаяна физиономия Поли, която издаваше безсилие.

— Абсолютно никой? — Поли не усети подвеждащия ми въпрос, беше налупал въдицата.

За пръв път направи фатална грешка, а той рядко грешеше.

Отговорът, който ми даде, предрече съдбата му.

— Абе, знае Маджо, ама как да го питаме него? Кръвта нахлу в главата ми, бях сигурен, че извъртях Поли. Не исках той да разбере колко съм развълнуван.

— Слушай ме, Поли. В моя квартал живее Милен. Помниш ли го?

— Да, бе. От сто години е охрана при Бай Миле.

— А така, знам точно къде живее. Той прибира и той взима Бай Миле — мярнах блясък в очите му, но продължих бързо: — До две три седмици ще вляза в схемата му. Но, ако кажеш — смених рязко тона си

на примирение — продължавам си с Кузо. И без това тия дни ще приключа с него.

— Не бе, не бе, ти луд ли си? — възпря ме Поли. — Как ще изпуснем Бай Миле? Минаваш директно на него. Само че, Жоро — издиша едва от напрежение Поли, — трябва да знаеш, че освен Милен Бай Миле води още четири човека. А и сигурно си чувал, че се вози в бронирано паджеро. С класата е за охраната.

— Кое беше това паджеро бе, Поли?

— Ами едно от онези седемте, които карах в СИК. А ти имаш ли екип? За него ти е ясно, че ще ти трябва.

— Имам, Поли. При мен кадри колкото искаш!

— Знам, знам — развесели се Поли.

— Ще ми трябва спешно автомати.

— Колко и какви?

— Искam четири от десантните калашници със сгъваемите приклади.

— Няма проблем, но нали искаме всичко да стане бързо. А сега имам само два от тях и два скорпиона. Ще ти свършат ли работа?

— Ще ги взема. Няма време за чакане.

— Добре. Утре по обед ще ти звънна, за да ти кажа откъде да отидеш да ги вземеш вечерта.

Подадох му ръка за довиждане, но той направи нещо, което ме изненада. Стисна ме в прегръдките си, целуна ме и каза: „Обичам те!“ — Знаеш, че си върша работата, Поли — отрязах го сухо и влязох в асансьора.

Идеше ми да креция от радост, но камерите жужаха наоколо и аз се сдържах, докато пресякох улицата и потънах в тъмнината. Там се спрях, свих ръце и изкарах цялото си напрежение. Всичко беше ясно. Поли смяташе да убие Бай Миле без знанието на Маджо. Това беше моментът, който чаках от толкова години. Да се отърва от Поли и да оправя живота си завинаги. Смятах, че по право дори ми се полагаше мястото на Поли и вече се виждах на една ръка разстояние от него.

Тупана дремеше в колата. Но както обикновено, за да докаже, че ме чака, чинно скочи и отвори вратата от моята страна. Плеснах го развеселен по врата.

— Гладен ли си?

— Ами малко да — смънка ми той.

- К'во ти се яде? — Знаех, че вечно е гладен.
- Ми то, по това време, Жорко, бих изял една голяма пица...
- А две ще изядеш ли? — подкачих го аз.
- Съмняваш ли се в мен?
- Карай тогава към някоя пицария...

ГЛАВА 7

Поли наистина ми се обади на другия ден. Обясни ми, че може да достави автоматите чак след две седмици. Определено беше бесен. Знаех, че за склад ползваше Женята. А твърде вероятно бе да е посегнал на оръжието и да го е шитнал, ако е закъсал за пари.

— Ако искаш, върни се към Кузо Дългия, да не губим време.

— Не става, Поли, тъкмо съм се концентрирал. Когато човек е подхванал нещо голямо, не бива да се разсейва.

— Само ще те помоля да направим размяната на пистолетите пак там, в парка — предложението му ме изненада. Вече бях сигурен, че щеше да даде поръчката на друг. И това никак не беше добре. Първо, Дългия ще си заминем — той беше лесна плячка, а аз не успях да го предупредя. И второ, сега вече бях сигурен, че Поли има и резервен екип, а това беше опасно и противоречеше на информацията, която имах, че Женята не приема мокри поръчки.

Още същата вечер пратих Тупана да остави пистолетите и да дойде у нас. Обясних му че искам от него услуга, за която ще получи хиляда марки. Той се съгласи, макар че ми даде да разбере, че ще свърши работата и без пари.

Дегизирах го, паркирахме в съседната пряка и му обясних на коя врата да звънне. Изобщо не познавах Дългия, но бях чувал, че е много печен. Знаехме, че преди години беше организирил най-голямото отвлечение в Европа с помощта на бившата си жена, бяха взели трийсет милиона марки от германски магнат. Сега Тупана трябваше да звънне директно на вратата и да му каже следното: „Пращат ме твои доброжелатели. Застрашен си. Изчезвай от България!“ Бях сигурен, че дъртият тарикат няма да се обърне към полиция и ако не изчезнеше, то поне щеше да вземе мерки.

Тупана слезе след 15 минути и каза, че приятелката му отворила вратата и му казала, че е на морето по бизнес дела. Помислих дали да не го изпратя отново горе да предаде предупреждението ми, но няхах вяра на жените. В истерията си винаги отиваха в полицията. А това, че

е на морето, ми даваше достатъчно време да намеря начин да го предупредя. Поли едва ли щеше да изпраща екип да се мотае по Черноморието. По обратния път си насочих мислите около една евентуална среща с Маджо. Погледнах с периферното си зрение към Тупана и видях разочарованието му, изписано на лицето. Беше изпуснал 1000 марки. Трябваше да го успокоя по някакъв начин, за да ми е верен. Смятах да го използвам за бъдещия си план.

— Слушай ме внимателно!

— Слушам те, Жорко — издекламира той.

— Въпреки че вече втора година работиш при мен и ти плащам заплата, аз те приемам като приятел, а не като работник — видях влагата в очите му, но това не ме трогна. Помнех случки от миналото, когато беше готов да се разридае за най-дребното нещо, само да съм милостив. Макар и тъп, беше роден актьор. — Та така, приятелю, — прегърнах го аз — — Решил съм да предприема едно сериозно начинание. Мога ли да имам думата ти, че ще си до мен?

— Можеш — огромното му туловище се разтресе от вълнение.

— Слушай тогава какво трябва да направиш. Когато ти дам знак, ще трябва да вземеш едни автомати и да ги прибереш.

— Няма проблем, Жорко, но нали знаеш, че у моята живеят още пет човека. Страхувам се да не ги намерят там.

— Измисли нещо.

— Сетих се — след няколко секунди каза с блеснал поглед. — Те имат една вила в Бистрица, ще ги скрия там.

— Само че ги прибери на сухо и гледай да не ги открие някой. И после ще трябва да се срещнеш със Стуканъов.

— За какво ни е този боклук, нали навремето го изхвърли?

— Сега имаме нужда от него. Искам да ми уреди една среща. Затова ти трябва да го подготвиш, че всичко е наред и не му гоня никакъв гарес. Успокой го и му кажи, че ще се срещнем на централно място.

— Не знам дали ще мога да го убедя, Жоре, взел си му страха. Не е ли по-лесно ти да се срещнеш с него? По-убедителен си...

— Разбира се, че ще е по-лесно, но не е редно да падам на нивото му. В Организацията има закони.

ГЛАВА 8

Обядвахме в един ресторант. Очаквах Поли да се обади за автоматите. Докато Тупана омитаеше втората си пържола, чух емисията по радиото за среднощен разстрел, но не разбрах подробности.

— Я иди спешно да вземеш „Нощен Труд“ — прекъснах Тупана.

Ресторантът бе отдалечен и се наложи той да слезе до центъра. Забави се доста и това ме изнерви. Поръчах си голяма водка и с първата глътка изпих 3 диазепам.

— Какво става, идваш ли? — изкрещях нервно в слушалката.

— Всеки момент пристигам — гласът му трепереше. Сякаш нещо ме резна, усетих нотка на уплаха. Явно нещата не бяха наред.

Тупана задъхан се стовари на стола и ми подаде вестника. На първа страница се мъдреше заглавие „Убит мъж на улица Гургулят“. В статията надълго и нашироко обясняваха житието на убития Кузман Гуслеков. Тупана дишаше в рамото ми и следеше, докато четях. Взирах се във вестника, докато овладее обзелото ме напрежение. Не трябваше да показвам слабост.

— Ех — усмихнах му се широко и метнах вестника на масата. — Какво се стягаш? Промених си решението за този боклук.

Исках Тупана да си мисли, че аз съм свършил работата. Знаех, че обвързвайки го с тази жестока тайна, той ще се страхува от мен.

— Не че ми пука, Жорко — направи опит да се успокои Тупана и продължаваше да ме гледа — ама нали оная, неговата пичка ме видя...

— Нали беше дегизиран, бе — срязах го аз. — А сега и тя е зверски уплашена. Дори и да те е запомнила, няма да те опише на полицаите. Нали се страхува?

— Не бях се замислил, прав си — отпусна се лицето му.

— Карай ме към нас да си почивам. Довечера ще ходим на дискотека, имаме повод.

Всъщност въобще не ми се прибираще, но ролята, която играех пред Тупана, ме изтощаваше. Трябваше да остана сам.

Докато пристигнахме до вкъщи, диазепамът вече ме беше хванал, но скришом глътнах четвърти. Изскочих от колата бодро, махнах му да не ме изпраща до входната врата, хвърлих му двеста марки на седалката:

— Иди си купи една хубава риза. Искам довечера да си по — официален, изглеждаш като селяк! — с този жест исках да го убедя, че аз стоя зад цялата работа.

Не ми пукаше за Кузо Дългия, беше закоравял престъпник. Това, че исках да предотвратя смъртта му, бе защото знаех за поръчката и не исках да тежи на съвестта ми.

Вечерта, естествено, отложих дискотеката. Не можах да мигна цяла нощ, едва призори съм задрямал. Събудих се внезапно от страшен кошмар. Плувнал в пот, скочих и първата ми работа беше да изгълтам 5 диазепам на гладно. Бях видял Кузо Дългия.

ГЛАВА 9

В ранния следобед ме потърси Поли. От гласа му струеше щастие.

— Жоро, гледай какви страшни работи стават нощем из София — обичаше да демонстрира величието си. — Тази вечер ще имаш играчките.

— Айде, че аз съм готов. Само теб чакам.

— Вземай ги довечера и действай. Както виждаш, оная нощ счупихме каръка. А нещо като се връзва, да се кара докрай.

След минута — две ми пусна SMS с обяснение откъде трябва да взема автоматите.

Вечерта с Тупана заложихме на полето зад последните блокове на „Младост 2“. Поли отново приложи старата схема за разминаването с доставчика, но ние отидохме по-рано. Това беше важно за мен. Залегнахме на около 200 метра от 3 гаражни клетки, където щяха да бъдат скрити автоматите. Подадох бинокъла на Тупана, защото едва гледах, замаян от диазепам. След двайсетина минути до гаражите паркира голяма кола.

— Жоре, вземи — подаде ми бинокъла Тупана. — Това е твоят приятел Момчил. Видях мой съученик и стар партньор, който напъхваше огромен сак под гаража. „Смотаняк, да ходи с личната си кола да доставя оръжие“. Но пък се зарадвах, че имам ценен коз, явно Момчил беше посветен в тайните на Поли. „Твърде вероятно бе и той да е осветкал Кузо Дългия“ — мина ми през ума. Това, че Поли го използваше като скрито оръжие, ме развесели. С него, ако се наложеше, щях да се оправя лесно. Мозъкът му беше скапан от коката, който вземаше от години, а и винаги е бил цар на гафовете. Не се научи да работи чисто. Пратих Тупана да вземе сака. Докато се върне, аз направих голяма глупост.

— Всичко е ОК, но защо ми пращаш тоя боклук лук? — обадох се на Поли.

Той мълча около минута и след това каза спокойно:

— Айде стига си се връзвал, де, той е просто проводник. Нищо не знае...

Действай си по задачата — отсече Поли. — Нали искаш 50 000 марки.

На следващия ден Тупана занесе автоматите на вилата на своята приятелка и се зае да ги чисти и изпробва. Нямаше да ги използвам, но Тупана не трябваше да знае за моето намерение. В събота го изпратих в Орландовци в сладкарницата, където знаех, че Крейзи пие сутрешното си кафе с приятели. Тупана се прибра чак на обед в добро настроение. Явно си бяха припомнили добрите стари времена. По мои указания беше ми уредил среща с Крейзи за идната събота. Знаех, че трябва да изчакам да се видя с него, а не исках да го отварям, че ми е нужен спешно. Това бе част от стратегията ми.

В уречения ден паркирах близо до сладкарницата и пратих Тупана да доведе Крейзи.

— Жоре, да не се уплаши? Не знам дали ще мога да го доведе — заинати се Тупана. — Той си мисли, че ще се видите в сладкарницата.

— Няма, нали виждаш, че сме се спрели на централна улица, а и той знае, че не обичам да се показвам много.

Видях го отдалеч. Тътрузеше се, сякаш е глътнал бастун. Знаех, че е страхлив, и нищо чудно да се обърне и да хукне, въпреки отчаяните опити на Тупана да го успокои, и реших да го улесня. Излязох от колата и му махнах приятелски. Видях облекчението, изписано на лицето му. Той се затича към мен.

Прегърнахме се и в един миг на порив се опита да ме целуне. Отдръпнах се леко, устата му вонеше от развалените му зъби. Отворих му задната врата и го поканих. И за да го успокоя съвсем, отпратих Тупана и минах от другата страна. Крейзи се намъкна в колата. Сега изражението му беше ведро и дори малко се наду, защото разбра, че разговорът ще е поверителен.

Размаза се от любезности и фалшиви излияния за преданост и обич.

— Слушай ме, Сашко, искам една услуга от теб — започнах направо.

— Винаги, шефе — продължаваше да ме нарича така, макар че отдавна не работеше за мен. — Щастлив ще съм да ти помогна, стига да мога. Отворих вратата и махнах на Тупана. Той се приближи,

отбори багажника и изнесе сака с автоматите. Заизважда ги един след друг.

— Знаеш ли какво е това?

— Ихаа — блеснаха му очите като на малко момче, на което са подарили страхотна играчка.

— Към всеки автомат има и резервен пълнител.

— Можеш ли да преброиш колко са патроните? — злобно подхвърли предварително репетираната си реплика Тупана.

— Май не мога да броя до толкова. Зле съм с математиката — виновно се усмихна Крейзи.

С жест отпратих Тупана и се обърнах отново към Крейзи:

— Ти, сигурен съм, не си забравил, че навремето ти обещах, ако излезе поръчка за Славчо, да ти я подаря.

Крейзи хлъцна и пребледня. От отговора му зависеше и съдбата му. Целия театър разигравахме заради този отговор. Ако Крейзи приемеше, трябваше да се отървем и от него. Значеше, че ще ни предаде и в бъдеще. С огромно напрежение очаквах реакцията му.

— Не съм забравил, шефе! — проплака Крейзи. — Но сега е друго, Той много се промени, дори показва чувства към мен. Мисля, че и аз го обичам. Отдъхнах си. Прегърнах Крейзи, тупнах го по гърба и му казах.

— Запомни кой ден сме днес и прави курбан. Този отговор те спаси.

Крейзи съвсем се обърка. Онемя, усещах истерията как напирва в него.

— Чуй ме внимателно, Сашко. Тези оръжия са от Поли. Имам поръчка от него да убия Славчо. На мен обаче той ми е абсолютно безразличен. Но се замислих, че ща — не ща, ще трябва да извъртя и теб покрай него. А с теб, за добро или лошо, се познаваме вече десет години.

Това беше финалната сцена на моята роля, трябваше да вербувам Крейзи, да го разчувствам, за да остане на моя страна. Така и стана. Той се разплака.

— Каж ми какво се иска от мен?

— Остават няколко дни до Нова година. И нищо няма да се случи. Поръчката е моя. Дублиращ екип не е предвиден. Искам до Нова година да си гроб.

— Не е ли опасно? Да не стане нещо през това време?

— Вече ти казах, че няма да стане — опитах да се овладеея.

— А защо трябва да мине Нова година? — попита наивно Крейзи.

— Защото искам спокойно да си изкарам празниците. На втори искам да говориш със Славчо, На трети да ми уредиш среща. Искам да вложиш цялото си старание, за да го убедиш, че може да ми се довери.

— Ще го направя, шефе! — промълви Крейзи.

— Това е — стиснах му ръката. — Весели празници! Изчакай, и твоя колега иска да ти каже нещо — кимнах към Тупана.

Сега беше негов ред да завърши спектакъла. Отдръпнах се на разстояние, но достатъчно близо, че да чувам.

Тупана зае моето място и започна това, което бе репетираше цяла седмица:

— Сашко, моят човек — махна той към мен знае за това, което ще си говорим. Помолих го да ми позволи да ти кажа няколко думи и той ми разреши. Ако нещо се случи с него, ти може и да се покриеш. Но аз не съм забравил, че ти ми споделяше кое ти е най-милото.

— За майка ми ли говориш? — изхленчи Крейзи.

— За нея... Та пак ти казвам, ако направиш някой въртел на моя човек, няма да те търся... — Замълча драматично и после завърши:

— Отивам и й отрязвам главата!

— Имаш думата ми, братчето ми! — изплака Крейзи.

— Не съм ти братче — сръза го Тупана и го избута от колата.

Крейзи тръгна унил по улицата, тътрузейки се едва-едва.

Същата вечер седях на дивана в трапезарията на Поли.

— Всичко е наред — погледнах го аз — Щом минат празниците, действам. Дори може и навръх Нова година да се пробвам. Имам един малък проблем, но смятам, че ти бързо ще го разрешиш.

— Казвай! — напрегна се Поли.

— Аз познавам перфектно Бай Миле. Години наред се засичаме — Поли кимна и аз продължих: — Както знаеш, няма да участвам в акцията и ще си създам алиби. Често в колите му се возят Румен Пешев — Швейцареца, и онзи Любо от Видин. Да не вземат да ги объркат моите момчета. Те никога не са виждали Бай Миле.

— Ааа, много си прав — отдъхна си Поли, явно очакваше голям проблем. — Веднага ще го разрешим.

Скочи и изчезна в другата стая. След десетина минути се върна и сложи на масата отрязък от снимка. Оттам ме гледаше ухилената физиономия на Бай Миле, позиращ с два големи рака в рибарска лодка.

— Вземай тая снимка, Жоро, и бягай да вършиш работа. Но след това да я изгориш!

Грижливо я прибрах във вътрешния си джоб. Капанът щракна.

ГЛАВА 10

2 януари 2000 г.

Обадих се на Крейзи от „Булфон“. Имах му доверие, но бях свикнал да съм предпазлив.

— Аз съм, Сашко — знаех, че познава гласа ми перфектно.

Крейзи се сконфузи и започна да мънка, а и около него се чуваха музика и гласове и едва го чувах.

— Чакай малко — измърмори той.

— Кво ще те чакам — креснах аз, — не прави въртели!

Не ми пукаше от Славчо, но се опасявах да не предупреди куките. Знаех, че като приятел на Костов това не му беше никакъв проблем. Чух Крейзи как пита на висок глас:

— Бате, човекът се обади. К'во да му кажа?

— Ами да идва тук в „Олимп“ — чух гласа на Славчо.

— Сашко! — изкрещях в слушалката.

— Можеш ли да дойдеш тук пред ресторанта, аз ще те чакам — не смееше пред боса си да ме нарича „шефе“, явно се страхуваше.

— Аз к'во ти казах на теб, бе, кретен! Нали трябваше да разкажеш едва след като ти се обади за какво става въпрос — яростно извиках.

Крейзи занемя, явно не знаеше как да реагира.

— ОК, не се стягай — минах по-спокойно аз, и без това бях сигурен, че нямаше да устиска и щеше да изпее всичко на боса си. — Това Славчо ли е до теб?

— Да — едва чуто промърмори той.

— Нека да дойде в ресторант „Русалка“.

— Бате — без да затваря телефона, каза Крейзи. — Човекът иска да се видите в „Русалка“.

— Абе ква „Русалка“, не мърдам оттук — изнервничи Славчо. След което явно се досети, че го чувам, и посмекчи тона: — Кажи на приятеля ти, че всичко е наред. И без това идва с добро.

— Нали чу — проплака в слушалката Крейзи.

— Добре. Ще дойда. Но ме чакай на кръстовището на Ситняково

— След колко време?

— Тръгвай веднага за там. Ще ме чакаш, докато дойда.

— Тръгвам — отсече Крейзи, без да се консултира с боса си.

След около петнайсетина минути паркирах колата зад един блок срещу кръстовището. С мен водех Тупана и Никеца. Можех да доведа поне петнайсетина души, но все пак реших, че срещата е достатъчно важна, че да рискувам да изтече информация. Тупана бе достатъчно забъркан, а Никеца бе от малкото ми останали верни истински приятели. И макар извън играта от доста време, бе готов да ми се притече на помощ винаги. Видях отдалеч Крейзи да се мотае около кръстовището, заобиколихме през градинката и го изненадахме в гръб. Тупана и Никеца го хванаха и започнаха да го душат. Застанах пред него и направих знак да го пуснат.

— Предаде ли ме?

— Не, шефе, извинявай! Просто не издържах и казах на Славчо. Притеснявах се. Казал съм му само добри неща за теб!

— А каква беше реакцията му? — все още заплашително го стрелках с поглед.

— Ами аз му казах... още веднага, като ме пуснахте от Орландовци. Затвори се в тоалетната и повръща около час и после се затвори в стаята и каза, че не иска да му се мяркам пред погледа, но да стоя в къщата. — тресеше се Крейзи. — Не знам какво е правил, но се появи в два часа след полунощ треперещ, но ми каза, че ще ми е длъжник цял живот.

— Защо пък на теб? — развеселих се аз — Нали му обясних това, което ми каза. Че не ти пука за него, а си искал да не оттека аз.

— Ето че съм ти вдигнал акциите! Трябва да се реваншираш — погледнах го. Боклуци като него винаги трябва да бъдат мачкани и да се чувстват виновни. Пуснеш ли им малко аванта, и ти се качваха на главата. — Я ми кажи сега има ли куки в „Олимп“?

— Няма никой, шефе, само Славчо и няколко момчета. Коце го знаеш и сме взели едно момче, ресторантът е затворен за посетители. Чакаме само теб.

— Има ли камери?

— Няма никакви — опита се да ме успокои Крейзи.

— Не ме лъжи... Славчо скоро завърши ремонта. Не може да не е сложил. Нали преди няколко месеца някой ви взриви стъклата.

Наистина преди време Славчо завърши ремонта. И от неугледната барака, която изглеждаше преди, сега превърна сградата в нещо като мавзолея на Георги Димитров. Дотам се бе увлякъл, че купи целия първи етаж зад ресторанта, прегради го и го направи като кухня. Бях чул, че да за да се сдобие с тези апартаменти, бе обезщетил собствениците с по-големи апартаменти в квартали по избор.

— Не може да няма камери — продължих да тормозя Крейзи. — Костов всеки обед е при вас, а жена му вечеря.

— Изнервен си, шефе, и не мислиш трезво! — учуди ме смелостта му и бях готов да му забия един, но той побърза да обясни: — Прав си, Костов и Елена идват всеки ден, а па от двете им щерки не можем да се отървем, водят цели компании. Освен тях започна да се мъкне и Надежда Михайлова. Затова помисли — именно заради тях не монтирахме камери. Още щом завърши ремонтът, Костов изпрати свой човек да провери дали има. Беше печен, не остави непроверен сантиметър. Мисли логично — още по-смело ми каза той. — Никой от тях не иска да бъде заснеман.

Логиката му беше желязна и реших, че има резон в обясненията му. Запътихме се към ресторанта. Паркингът беше празен.

— Къде ви е колата? — сръгах Крейзи.

— Откакто разказах на боса, всички се движим само с таксита.

Крейзи ми отвори раболепно вратата, магнах на моите хора да ме изчакат във фоайето, където Славчо се бе погрижил да има пълен мини бар за охраната на клиентите си.

Влязох в тежкарската обстановка. Безспорно всичко бе направено като за императори. На служебната маса ме чакаше самият бос. Крейзи остана в ъгъла до вратата, където ме наблюдаваха изплашени Коце и още едно, непознато момче. Славчо ми се стори съвсем оплешивял, явно стресът му се бе отразил зле. Беше брадясал, нещо, което никога не си позволяваше. Очите му се въртяха уплашено във всички страни. Изглеждаше безумно облечен в тесен впит кафяв пуловер и син панталон, подобен на тези, които навремето носеха бакшишите. Рязко се изправи и подаде трепереща ръка:

— Здравей, Жоре — стиснах му силно ръката, За респект. — Отдавна не сме се виждали.

Бях сигурен, че не ме помни, дори и името ми не знаеше. „Значи се беше подготвил“ — помислих си аз.

Е, време беше — погледнах го с насмешка задържайки ръката му. — Я ела да се преместим на друга маса — подръпнах го леко.

— Че какво ѝ е на тая? Тя си е моята — но преди да му отговоря, се усети — Притесняваш се да не би да съм монтирал бръмбари. Айде избери си която искаш. Всички са свободни.

Салонът беше с разположение на две нива. Долното беше като коктейл бар, а горното — за обеда и вечери. Избрах си една маса в импровизирания коктейл бар. Дръпнах покривката и огледах наоколо пред изплашения поглед на Славчо.

— Съблечи се! — наредих му аз безцеремонно. Знаех, че прекалявам, но само с брутално държа ние щях да пробия защитата му. След миг колебание повдигна блузата си и свали панталони те, за да се убедя, че е чист.

На колана имаше закачен „Макаров“.

— Нали не се сърдиш, че го нося? — погледна ме извинително той.

— Няма проблем, щом смяташ, че ще ти свърши работа — погледнах го иронично. Изчаках го да се облече и точно преди да седне отново, му наредих: — Я си свали обувките и си навий крачолите да видя дали имаш жици!

Видях, че му дойде в повече и въпреки това го изпълни.

Сядай сега и по същество! — през това време се доближи оберкелнерът, но Славчо му направи знак да се отдалечи. — Жоре, искаш ли да хапнем и да пийнем нещо? Знаеш, че ресторантът ми е от класа.

— Дошъл съм по работа. Не да ям и да пия! Въпреки отказа ми махна на оберкелнера и само след минута той се върна с кана вода и две чаши.

— Поне водичка, Жоре! На мен ми е пресъхнала устата.

Макар и жаден, не докоснах чашата. Бях решил да спазвам всякакви мерки. Притеснявах се да не би да ме отрови или най-малкото да ми използва отпечатъците.

— Чуй ме сега, бате! — започнах аз. Знаех от Крейзи, че много обича да го наричат така. А и след като го унижих, бях решил да му покажа, че това не е омраза и сега засвидетелствах уважение. В

никакъв случай не желаех за враг най-близкия човек на премиера. — Доколкото разбрах, Сашко ти е разказал всичко.

Явно поласкан от обръщението, той се пооживи:

— Да, но не му се сърди! Той е раздвоен. Държи и на мен, и на теб... много добро момче е!

— Сега ти знаеш, че Поли иска да те убие — Славчо потръпна.

— Вярваш ли ми, че откакто знам, не съм на себе си. С Поли не съм имал вземане даване.

— На мен той ми каза, че си поръчал да убият Емо Русия.

— Не е вярно — подскочи Славчо. — Аз съм голям страхливец. Не мога да поръчам убийство. Не поемам тази отговорност. Погледнах го изпитателно:

— Знам, че си много алчен, бате!

— Вярно е, но ти се заклевам в трите ми деца, не съм го поръчвал!

— Да ти кажа честно — свалих леко напрежението — и аз не вярвам на тази версия. Но защо пречиш на Поли?

— Да не би Поли да върши работата на друг? — погледна ме Славчо.

— На кого? — учудих се аз и мозъкът ми трескаво работеше дали има нещо вярно в това предположение.

— Ами сигурно помниш съдружника ми. Ние отдавна се разделихме!

Веднага ми светна, че става дума за Малкия Маргин и се замислих как досега не ми беше хрумвало. Но веднага я отхвърлих. Малкия не правеше нищо без Големия. А пък Големия — без знанието на Маджо.

— На теб сега Маджо ти е гръб, нали? — попитах и Славчо кимна с неудоволствие.

— Къде тогава намираш логиката?

— Не я намирам... Но пак ти казвам. Аз нямам с Поли засечки в бизнеса. Ти знаеш по-добре и от мен. Поли напоследък се занимава с цигари. А аз не се вълнувам от това. Аз имам банка бе, Жоре — натърти той.

Чак сега се сетих, че Славчо бе поел Руската банка (сегашната СИБанк), през която минаваха всички държавни пари, с които се обслужваха интересите на Костов. Но ми просветна и нещо друго.

— Бате, ти познаваш ли се с Пепи и Иван?

— Кой, финансистчетата ли? Амигоса и Доктора?

— Именно.

— Е, как да не се познавам, нали аз ги запознах с премиера бе, Жоре, с когото между другото се знаем от 25 години. Ние бяхме съученици — излъга нагло Славчо. От Крейзи знаех истинската история за тяхното запознанство, но реших засега да не го мачкам. — Защо ме питаш за тях — уплашен ме погледна той.

— Защото те са партньори на Поли в бизнеса с цигарите. А Иван напоследък парадирва, че ролексът на ръката на Костов е подарък от него.

Тук Славчо избухна.

— Тоя боклук... как не го е срам да разгласява наляво и надясно. Това е истина. Само че му го подари през мене. И знаеш ли кое е най-лошото? И моят е същият... но машината не е на Ролекс, менте е. И я си помисли, ако Костов разбере? Ще излезе, че се ебаваме с него.

Това ме разсмя. Славчо и той в един миг прие нещата от смешната им страна и някак се стопи ледът между нас. Дори неволно посегнах към чашата, но за един миг се сепнах.

— Мисля си, бате, е, може би Пепи и Иван искат да те отстранят, но понеже нямат структури, са се обърнали към Поли.

— А на Поли за какво му е да им прави услуги.

Ами много е просто. С мен се спазари за 20 000 марки за теб. Самият той колкото и да е високо в йерархията, не разполага с кеш за убийства. Много вероятно е от тях да е поискал 60 или 100 и да прибере разликата.

— Че тоя толкова ли е долен? — не счетох за нужно да отговарям на този въпрос. Леко разтърка олисялото си теме, погледна ме и с отчаян тон каза: — И в т'ва няма логика, Жоре, и онези двамата няма какво да спечелят. Те имат сметка да съм жив. Премиерът в никакъв случай няма да иска да бачка с тях без мен...

Аз не мислех така, но и този път реших да се съглася с него.

— Добре, с това гадаене доникъде няма да стигнем. Мисля, че има други, които ще разрешат проблема.

— Кой са? — уплашен ме фиксира Славчо.

— Ти често ли се виждаш с Маджо и Бай Миле? — натъртих на последния аз.

— Почти през вечер. Ама не е нищо сериозно. Поркаме си, въртим курви.

— Тогава ще ти кажа нещо още по-интересно. Поли ми поръча да убия и Бай Миле. При това офертата е 50 000 марки.

Славчо хлъцна и се разтреса като болен от паркинсон в последен стадий.

— Аз бях дотук, Жоре... Вече нищо не разбирам! Просто ми кажи какво да правя?

— Ами що не се обадиш на съученика ти?

— Кой съученик? — съвсем се паникьоса Славчо.

— Как кой? Премиерът! Все пак се познавате от 25 години.

— И дума да не става — за пръв път реши да бъде напълно откровен той. — В момента, в който му разкажа тази история, ще ме изхвърли, ще сметне, че съм дискредитиран! — отново си отбелязах наум, че Поли бе подредил перфектно схемата. — Жоре, моля те, помогни ми — разрида се като жена Славчо. Сега се сетих, че в стария му квартал Орландовци го наричаха Славчо Жената. И въпреки високите позиции, които заемаше, не би изневерил на прякора си.

— Ще направя всичко за теб — нареждаше той. — Ще ти дам какъвто бизнес искаш, ще те пратя в чужбина, ще ти купя къща там. Нали си чул, че купих къща на премиера в Парагвай, е, и на теб ще купя... Само ме измъкни от тази ситуация!

— Стегни се, бате! — отговорих твърдо аз. — Аз не съм ти Сашко или Коце, за да ме зарибяваш.

Умееше да омагьосва с приказки и постигаше целите си. Извади с треперещи ръце носна кърпа, изсекна се, забърса очите си. Отпи с пресъхнало гърло от водата и каза, вече поуспокоен:

— Прав си Жоре, аз наистина зарибявам, но не за лошо... Аз така си градя бизнеса. В случая нямам никаква сметка да те зарибявам. Откровен съм. Знам, че съм загубен, дори и да опитам да те заблудя. За втори път тази вечер ще се закълна в трите си деца, че те моля за помощ. И ако ти ми помогнеш, аз наистина ще ти се отблагодаря.

— Ще ти помогна!

Славчо сякаш не ме чу и се замисли дълбоко. Това ме обърка. В мига, в който се съгласих, той дори не реагира.

— Какво ти стана?

— Не мога да проумея защо и Бай Миле... Айде за мен отказах да мисля...

— Веднага ти обяснявам — реших да вкарам първата сериозна лъжа, без която нямаше как да разгърна плана си докрай. — Поли ми каза, че иска да убие Бай Миле, за да контролира Маджо. А сега се сещам защо иска да очисти и теб.

— Защо, Жоре? — подскочи Славчо.

— Защото Бай Миле му е вършачът, а ти си му връзката с властта.

— Да, да, да — заповтаря той като луд. — Ти си младо момче, Жоре, но имаш много ум. Само това ще да е... Поли се е прицелил в Маджо, аз и Бай Миле просто сме бушони.

Изведнъж и аз започнах да виждам логика в собствените си думи.

— Какво да правя? — прекъсна мислите ми Славчо.

— Ще трябва да намериш още тази вечер Бай Миле и Маджо. Но ги намери заедно.

— Защо? Мога да не ги уцеля.

Не! Задължително двамата. И ще им кажеш, че един човек ти е дал информация, че Бай Миле е поръчан.

Славчо не беше за подценяване, безспорно включваше бързо и ми каза:

— Бива си те, Жоре! Притесняваш се дали и Маджо не е замесен в играта и ако кажа само на него, ще стане лошо. А ако е там и Бай Миле, дори и Маджо да има пръст в цялата работа, вече няма да може да действа. Ще трябва да стопира нещата. Мислиш ли, че Маджо може да е в дъното на цялата история? — погледна ме любопитно Славчо.

— Не знам. Но си мисля, че за да отървеш кожата, можеш ти да отидеш директно при Маджо. Така ще откупиш себе си, а ще пожертваш Бай Миле и мен.

Славчо дори не се направи на обиден.

— Признавам си, че ми мина през ума Жоре... Все пак Маджо е номер едно. Но ми е много слаба психиката, за да издържа на тези ваши игри. Затова ще изпълня инструкциите ти. Оставям се в твоите ръце. Само не знам как ще ги убедя, че това е така. Може да ме обвинят, че съм интригант.

— Много лесно. Ще ти дам снимка на Бай Миле, която Поли изрязва от тяхна обща снимка. Предполагам, Бай Миле притежава същата. Така със сигурност ще ги убедиш.

В очите на Славчо блесна възхищение:

— Жоре, с риск да ме обвиниш, че пак те зарибявам, ще ти призная, че ти трябва да заемеш мястото на този мръсник Поли.

— Нека да свършим работата, пък тогава ще видим кой чие място ще заеме! И още нещо — помисли за моето възнаграждение.

— Нека да разговарям с Бай Миле и Маджо. Ти кажи колко искаш, а ние ще видим кой по колко. Бизнеса... дето ти казах — погледна ме той, — имаш го, но за кеша и те трябва да се бръкнат. Нали няма само мен да тепат...

— Добре. Звънни им пред мен.

Славчо направи знак на охранителят си Коце да донесе телефона. Моят беше в Тупана, но не си направих труда да го поискам. Славчо набра трескаво някакъв номер и понеже стоях близо до него, чух през слушалката силна музика.

— Кажи бе, Славе — прозвуча пиянският глас на Бай Миле.

— Къде сте, бе! — имитира веселие, но не чух какво му отговори Бай Миле. — А човекът с теб ли е? — попита го той, като ми намигна.

— Заедно сме! Айде, идвай да ни платиш сметката!

— До час съм при вас! — затвори Славчо. — Заедно са, Жоре, нали чу! Давай ми снимката и да тръгваме. Не трябва да губим време. — Славчо задържа за миг лакътя ми. — Не искам да се връщам към тази тема. Тръпки ме побиват, но пък и любопитството ме гложди. Разкажи ми как щяхте да ме убиеете?

Естествено, бях подготвен за този въпрос смятах че отговорът ми щеше да му вдъхне респект. И му разказах измислената история, която съвсем реално можеше и да е истинска.

— Знам, бате, че имаш една любовница Мариета. Често я посещаваш в апартамента ѝ в Мусагеница — Славчо ме гледаше с възхищение. — Щях да те проследя вечер, когато спиш при нея. След което да се заложа пред входа и като дойдат Сашко и Коце да те вземат сутринта, мислех да ги арестувам. А щом ти влезеш на задната седалка, да ви застрелям и тримата.

Този план ми беше хрумнал, докато Тупана обикаляше из София да го следи. Бях се сетил, че Крейзи, като работеше при мен, надълго и

нашироко ми разказваше за Мариета. Знаех, че Славчо се бе запознал с нея една вечер в ресторанта покрай тяхна обща позната. Тогава той си припомнил, че са се виждали по времето, когато работел като осветител в БНТ, а Мариета като просперираща манекенка на комунистическата модна къща „Валентина“. Тогава с часове я съзерцавал, а тя дори не го поглеждала. А по-късно в „Олимп“ вече била разведена, с дете и безработна. Славчо поел ремонта на апартамента и започнал да я издържа. Отначало обясняваше, че го прави, за да докаже как се менят времената и как върхът за един може да е падение за друг. Но постепенно се влюбил в нея.

— А ти, Жоро, откъде знаеш за нея? Кой ти каза името ѝ? — попита ме разтревожен той.

— Аз знам всичко, бате! Не забравяй, че това ми е занаятът.

Бях спокоен, че Славчо няма да разкаже тази история на охранителя си и той нямаше да разбере, че я знам от него. А Сашко никога не би признал, че е издал информация, макар че помнеше от вчера до утре. Впоследствие така се и оказа.

— Голяма работа си, Жоре! — с възхищение ме погледна той. — Наистина си професионалист!

Кимнах му небрежно, подадох му ръка и взех с мен Крейзи, за да му дам снимката. Бяхме я оставили в пликче, скрита под един камък близо до колата. Притеснявах се да не я намерят у нас, ако Славчо бе предупредил куките. По същата причина не носехме и оръжие. Аз и Никеца влязохме в колата, Сашко го оставихме в съседната пряка. Пазех се от издънки и затова използвах Тупана да свърши черната работа.

Тази нощ отново не спях, но този път от положителните емоции. Самият аз се чувствах доволен от себе си. Бях заковал първия пирон в ковчега на Поли.

ГЛАВА 11

3 януари 2000 г.

Уговорката със Славчо бе да го потърся надвечер и да ми каже как е протекла срещата му с Бай Миле и Маджо. Никеца и Тупана през целия ден бяха в бойна готовност. Познавах Маджо, като нищо можеше да звъннат по-рано. Накрая не издържах и им се обадох в късния следобед. Ползвах моя телефон. Крейзи на мига вдигна и шепнешком докладва:

— Шефе, Славчо и другият човек са тук по вече от час и чакат да се обадиш. Ресторантът е празен. Сами сме — изпревари въпроса ми Крейзи.

След двайсетина минути ме чакаше на кръстовището. Явно беше напрегнат, защото ми шепнеше уплашен.

— Шефе, лично Маджо е дошъл да се срещне с теб.

— Ти беше ли снощи, когато Славчо занесе снимката — направих се, че въобще не ми пука от Маджо.

— Бях. Славчо вече не мърда никъде без мен. Даже се преместих да спя у тях. Май не съм ти казвал, ама когато убиха Емо Русия аз, Славчо и Коце един месец се крихме в апартамента на Мариета. А тя се грижеше за нас. Аз така и не разбрах от кого се крихме.

След минути стигнахме ресторанта, ограден от охраната на Маджо. Преброих единадесет човека. Само Маджо си позволяваше тройна охрана. На паркинга бяха паркирани двете му S класи, както и първата му бронирана кола, Чочоне-то, което сега използваше охраната му.

— Маджо се грижи за своите хора — прошепна ми Крейзи. — Дори и тях ги вози в бронирана кола.

Момчетата бяха добре инструктирани, защото всеки гледаше периметъра, който охраняваше, и не ми обърнаха внимание, дори когато аз ги огледах. За разлика от предишния ден, когато ресторантът тънеше в сумрак, сега бе силно осветен отвътре и отвън. Маджо и

Славчо седяха на служебната маса и само там светлината бе дрезгава. Крейзи ме изпроводи до масата. Пръв скочи Славчо и най-демонстративно ме прегърна. Маджо съвсем приветливо ми подаде ръка.

— Здравей, аз съм Младен! — на лицето му се изписа смутена усмивка.

Бяха изминали години, откакто се бяхме виждали. Очевидно не ме помнеше, защото се взираше напрегнато в мен. Определено имаше голяма промяна. Впечатли ме с държанието си. Това не беше Маджо с бригадирските порядки. Беше сменил облика си. Пред мен стоеше един скромен бизнесмен. През последните две години насам се говореше, че е най-богатият човек в България. Официално бе излязъл от всякакви структури. За България той бе български banker. И новото му амплоа бе изписано на лицето му.

— Сядай — дръпна леко стола и посочи мястото до себе си.

Настаних се с престорено безразличие, но вътрешно бях кълбо нерви. Маджо седна, но на мига скочи и подаде ръка на Крейзи:

— Благодаря ти, Сашко! Можеш да седнеш до моите момчета да пийнеш нещо — обърна се към Славчо с мека усмивка. — Извини ме, Славе, че ти иззех функциите, но гледам много му се е насъбрало на момчето през последната седмица. Нека си почине!

На Славчо не му остана нищо друго освен да кимне. Маджо насочи изцяло вниманието си към мен и запазвайки приятното изражение, ме попита:

— Ти какво пиеш?

— Нищо — отговорих аз.

— А нещо за хапване?

— Не съм гладен.

— И аз не съм, но тук приготвят великолепен суджук в саханче. Защо не го пробваш?

— Искаш ли да го опитаме, като свършим разговора?

— Добре — провлече тон той. — Работата преди всичко!

Доброжелателното отношение на Маджо ме отпусна. Усещах, че той се старееше да разчупи йерархията и да скъси дистанцията, която аз преднамерено поставях.

— Да започваме! — скръсти ръце Младен.

— Няма да си говорим в прав текст — казах аз.

— И аз щях да предложа същото — усмивката не слизаше от лицето му.

— Как ще се разберем тогава? — обади се Славчо.

Маджо го погледна укорително и почти веднага лицето му се разтегна отново в онази загадъчна усмивка като Джокондата на Леонардо. Уж те развеселява, а всъщност не знаеш какво точно изразява.

— Славе, аз отдавна съм обяснил как трябва да се говори. Сигурен съм, че нашият нов приятел — погледна ме той — не е пропуснал да усвои този метод! — наклони се към мен и попита леко през зъби, почти шепнешком: — Искам да знам върху мен в момента има ли екип?

Точно в този миг сякаш с гъба изтри доброто впечатление, което беше създал. Но бързо прецених, че всеки на неговото място би попитал първо за собствената си сигурност. А и имиджът, който си бе изградил, предполагаше, че го гони параноята.

— Няма — отговорих съвсем спокойно, като го гледах в очите.

Маджо отклони погледа си и започна да мачка влажните си ръце, които трепкаха нервно.

— Откъде знаеш? — опита се да е равнодушен, но бях убеден, че червеят на съмнението го ядеше.

— Сигурен съм — продължавах невъзмутимо.

— Но откъде? — настоя Маджо.

Макар и дълго време да не се бяхме виждали, аз го помнех още от залата, където тренирахме борба. Наричаха го Докторчето. Докато учеше във ВИФ, работеше и като помощник-треньор и често беше спаринг партньор на елитните състезатели. И след тежките тренировки им правеше разпускащи масажи. А го наричаха „докторче“, защото използваше невероятни мазила за загревяне по време на масажите и се справяше перфектно с бинтоването. Помнех и трите ни срещи, откакто работех в организацията. Общо взето, си бях създал мнение за него и въпреки опитите му, трудно можеше да ме излъже. Младен сериозно беше притеснен. Знаех, че не е редно да държа човек на неговото положение в напрежение. Още повече че се надявах контактите с него да променят завинаги живота ми. Започнах да обяснявам съвсем спокойно:

— Виж, батко Младене — знаех, че мразеше да го наричат Маджо, а пък „батко“ беше титла при борбата, която по-младите използваша към по-старите. — Моите отношения с... — за момент щях да изпусна „Поли“, но се овладях, че не трябва да говоря в прав текст.

— Дребния — подсказа ми Маджо.

— Да... с Дребния...

— Та какви, казваш, бяха вашите отношения?

— Не съм казвал, че са били... те продължават да са такива... — срязах го леко.

— Той се усмихна и погледна към Славчо.

— Няма да ни е лесно с нашия нов приятел! Нито за миг не мога да го подведа! — след което се обърна към мен: — Шегувам се! И през ум не ми е минавало да те подвеждам.

— В такъв случай да продължа — погледнах го. — Отношенията ни са равностойни. Не смее да се ебава с мен. Има ми голямо доверие и се вслушва в съветите ми.

— Това е добре — кимна Маджо — Не знам как си го извоювал с човек като него. Едва ли ти е било лесно — натърти той.

Подминах комплимента и продължих:

— Точно затова съм сигурен, че екип върху теб няма. Всички поръчки идват към мен.

— Тук, естествено, излъгах, защото Поли ме бе опровергал с очистването на Кузо Дългия. Но на всяка цена исках Маджо да ми повярва.

— Убеди ме! — въздъхна за миг. — И няма никакви хора? — пак настоя. Очевидно параноята беше второто му „аз“.

— Няма никакви резерви. Само аз съм. Маджо направи крива физиономия. Постави ръка на устните си, сбърчи чело и прошепна:

— А Женята? Той къде е?

Тук едновременно ме изненада и развесели. Все пак той пръв изпусна име в прав текст. Идея си нямах, че Маджо е информиран за Женята като извършител на мокри поръчки за Поли.

— Не се изненадвай! — извади ме от унеса Маджо. — Аз знам всичко. Или поне така си мислех до момента, в който се появи ти. И да си призная, не съм очаквал, че Поли има скрито оръжие на такова сериозно ниво. Нали не ме записваш? Аз не карам никой да те

проверява! — погледна ме Маджо, осъзнал, че е казал повече, отколкото трябва.

— Никога не съм записвал никого — излъгах го аз. — Но съм чувал, че ти го правиш... винаги!

— Само слухове — направи грозна гримаса Маджо.

Определено думите ми го шокираха и не бе очарован.

— Но колкото до това, че ти никога не си го правил, мисля, че скоро ще ти се наложи.

— Не те разбирам — погледнах го аз.

— Не се стягай... Ще ти обясня — сега вече беше сериозен — Та... говорехме за високото момче... — намери добро определение за Женята.

— Високото момче се оттегли — пресякох го аз. Наскоро му се роди син и излезе от играта. Според мен не издържа на напрежението!

— Звучи логично — повлече думи Маджо. — Но кой тогава свърши една работа в центъра на София? Това беше доста скоро... Говоря за някакъв, който беше живял дълги години в чужбина.

— Нищо не разбирам вече — обади се Славчо, който през цялото време гледаше ту мен, ту Маджо и напрежението му растеше.

Направих сконфузена физиономия. Нямах начин да не ме питат и трябваше да ги оставя с впечатление, че аз стоя зад това. Маджо улови гримасата ми, разсмя се силно и тупна Славчо по рамото:

— Ти, Славе, може да не ме разбираш, но нашият нов приятел се справя перфектно — намигна ми. — Не се притеснявай... Не си на разпит в полицията. Това е твоят занаят. Но не знам да ли си наясно каква безценна услуга си свършил на Дребния...

Реших да сменя темата. Никак не ми харесваше.

— Какво искате да правя оттук нататък — обърнах се твърдо и към Славчо, за да не се чувства изолиран от разговора. Занапред щеше да ми е нужен.

Славчо разпери плахо ръце към Младен.

— Ще продължиш да работиш! И ще бъдеш верен — каза Маджо.

— Разбира се, че ще ти бъда верен — отговорих.

— Нямах предвид на мен. Ние не се познаваме. А това е първата ни и последна среща.

— А на кого тогава?

— На Дребния — усмихна се Маджо. — Искам да започнеш да го записваш. Искам да чуя думите му... искам мислите му!

— Снимката не ти ли беше достатъчна?

— Не съм казал, че не е достатъчна. Искам да чуя думите му! Искам да знам какво мисли за мен!

— Мога да ти го кажа и без запис.

— Слушам те — погледна ме с насмешка Маджо.

— Той каза, че ти си просто обикновена мишка, с дваайсет главанака около себе си.

— Е, аз през годините се уморих да обяснявам, че всеки може да бъде мишка в дадена ситуация — развесели се Маджо. — А, понеже ме попита дали не ми стига снимката. Би ли ми обяснил как точно успя да му я вземеш?

— Не беше кой знае колко трудно. Казах му, че моите хора не познават дебелия ни приятел и биха могли да го объркат.

— Умно момче! — усмихна се Маджо. — Май трябва да внимавам с теб?

— Не е нужно. Аз просто искам да работя за теб.

— А защо? — учуди се той.

— Защото съм чувал, че ти си най-коректният човек в нашата организация.

— В моята... Все пак аз я създадох. Но да се върнем пак на снимката. Тази снимка освен мен и него, я имат още трима човека. За това искам да го запишеш. Откъде да съм сигурен, че някои от другите трима не ти я е дал?

— Добре, ще го запиша, за да се убедиш.

— Ще ти бъда задължен — кимна Маджо.

— Понеже ти отвори тази тема, искам да знам точно как ще ми се издължите?

— Ти за какво си мечтаеше, като беше малък?

— Да стана голям спортист, но ми попречиха контузиите.

— Е, това точно не мога да ти го уредя. Но ще те питам направо. Какъв бизнес би си избрал?

— А ти какъв ми предлагаш? — погледнах го аз.

— Наясно си, че имаме големи възможности. Но те моля да се съобразяваш, че те все пак са в рамките на човешките. Така че подхвърли някоя идея.

— Ами може би нещо като това тук — посочих ресторанта с поглед. — Последната година въртахме с Поли заведения и ми допадна.

— Като това тук ли — обади се Славчо. — Абе, Жоре, отминаха годините, когато се печелеше от това. Знаеш ли защо съм създал това място?

— Идея си нямам. Сигурно да изкараш повече пари — подсмихнах се аз.

— Не бе, Жоре — покровителствено ме погледна Славчо. — Това е място за бизнес контакти. От него аз само губя, не печеля нещо. И вчера ти казах... аз вече съм банкер. С това заведение се правя на гостоприемнен домакин.

— И все пак... — прекъсна тирадата му Маджо, вече леко подпийнал. Пред него се мъдреше наполовина празна бутилка уиски Royal Salute.

— Какъв искаше да станеш като малък? Освен спорта де — допълни той.

— Адвокат — отсякох аз, което беше изключително предназначено.

— Ха-ха — подскочи Славчо. — Ти знаеш ли, че бате ти Младенчо завърши съвсем скоро в Благоевград?

— Не знаех — усмихнах се аз.

— Може би, някой ден — наклони леко глава той, — като мине цялата тая гадна история, ще го направиш. Мисля, че това е твоето призвание. Но в тоя ред на мисли — продължи Маджо, — се сещам, че тази история едва ли ще приключи скоро.

Докато говореше, бръкна с ръка под масата и извади пачка долари.

— Ето ти 10 000 долара... На първо четене, естествено.

— Не знаех, че толкова евтино оценявате услугата ми. Тези пари и сам ги печеля, без да рискувам толкова!

— Успокой се! — нервна тръпка мина през лицето му. Не беше свикнал да му говорят така. — Тези дни ще ти пратя още. А когато ми донесеш първия запис, ще ми кажеш какво точно искаш.

Прибрах парите под балтона си, който не бях свалял, и се надигнах да тръгвам.

— Чакай малко! — спря ме Маджо. — Славчо може би вчера ти е благодарил, но сега искам и аз да го направя... от сърце. Това че и пред тази година аз ще мога да се радвам на приятелството на Славе и на Дебелия, както ти го нарече... аз никога няма да го забравя.

ГЛАВА 12

5 януари 2000 г.

Късно вечерта към осем чаках Поли в старото БМВ на майка ми пред входа на зоологическата градина. Предишния ден се бе завърнал от Италия, където посрещнал новогодишните празници. Пристъпваше към мен с обичайната си набиваща походка, целия облечен в черно. Потреперих, наместих се в колата и докато го изчаках, натиснах копчето за запис на съвсем новото си диктофонче „Сони“, което си купих сутринта и бях сложил в малко черно калъфче във вътрешния джоб на якето. Бях махнал радиото в колата съвсем преднамерено. Поли отвори със замах и седна рязко отпред.

— Какво ти е бе, Поли? — погледнах го учуден от държанието му.

Той отвори кутия „Боро“, запали и издуха дима.

— Неприятности, Жоро! Карай нанякъде, че ми е кофти.

— Накъде? — попитах го аз.

— Нанякъде... знам ли... по околоръстното. Подкарах към околоръстното. Притеснявах се, че едната касета е едва трийсет минутна, а нищо не си бяхме казали. А и очаквах и копчетата за запис да изщракат в един момент. Затова реших да го заговоря дори с риск да се разсърди.

— Поли, искам да ти кажа какво изпуснах на първи вечерта.

— Казвай — свъси вежди Поли.

— Дебнах Бай Миле пред „Олимп“. Беше до късно там.

— Не говори с имена — просъска той.

— Проблем ли е? — погледнах го с невинно отражение.

— Не, но все пак... — Поли замълча за миг и продължи. — Та значи видял си Червения — наричаше го така заради червената С класа.

— Да.

— И защо го има още тогава? — просъска той. — Защо не свърши работа?

— Маджо беше с него — изстрелях аз — Нарочно говорех бързо, за да не ме прекъсне и да поиска да говорим закодирано.

Карах и гледах в него — Я спри — развълнуван извика той.

— Нали искаше да карам нанякъде.

— Отбий в тая пряка. Не е нужно да говорим в колата.

— Че какво ѝ е на колата?

— Нямам доверие на коли. Винаги може да се монтират бръмбари... нищо, че е на майка ти. Нали знаеш, че куките ни мачкат на най-слабите места? — завих рязко на една пряка. — Ти пък къде спря?

— Що, к'во му е тука — погледнах го аз.

— Ами наблизо са къщите на Маджо, Маргина и Пашата.

— Е, и?

— Охранителите им се въртят наоколо. Нищо, слизай да говорим! И к'во за Маджо? — изпусна се в прав текст той.

— Ами беше с Бай Миле... двамата пияни без охрана.

— Стига, бе? — опули се Поли.

— Сериозно, няма лъжа...

— Що не ги извъртя? — попита ме направо.

— Не си ми казал нищо за Маджо. Аз мисля, че сте заедно.

— Много си праволинеен, Жоро. Ама верно е, че не съм ти казал — потърка брада. — Ама ако ги беше извъртял, нямаше да ти се сърдя. Е, нямаше да ти платя за Маджо, защото не съм го поръчвал... — затисна главата си с длани и се замисли сериозно. — Всяко зло за добро! — обърна се с библейската си фраза към мен. — Много правилно си постъпил. Маджо наистина ми е нужен.

Това ми беше достатъчно, защото Маджо щеше да чуе на записа, че Поли няма намерение да го убива. Но за спокойствие на Маджо, реших да го попитам още веднъж.

— Добре бе, Поли! Какво толкова го пазиш този Маджо. Какво толкова, ако го извъртим?

— Не проявявай алчност. Първо, няма кой да ти го плати, а и казах ти, че ми трябва. Сега да минем на моя проблем. Още докато бях в Италия, ми звъня Павката Митничаря, сигурно го помниш?

— Да, разбира се.

— Настояваше да се видим спешно, реших, че ще ми иска пари.

— Да — казах аз.

— Да, да, ама не. Още снощи се видяхме, щом си пристигнах. И знаеш ли за какво?

— Идея си нямам.

— Павката от известно време бачка с група сърби от Пирот. Преди да ми звънне, бил там да кара празниците и понеже се мисли за тарикат, някакви двама сърби били под пийнали здраво и му показали моята снимка и му искали съдействие да стигнат до мен в София.

Бях зашеметен от чутото. Значи веднага след разговора ни Маджо е поръчал Поли, освен ако не е било по-рано. Тук касетата изщрака, но на Поли не му направи впечатление.

— Това сериозно ли е бе, Поли? — попитах аз.

— Повече от сериозно. Дори Павката беше уплашен и дойде да ме предупреди.

— Ех, как ме е яд! — имитирах злоба аз. — Ако бях го осветкал оная вечер Бай Миле... Сега всичко щеше да е наред.

— Спокойно... Щом един път си го засякъл, и втори път ще има... Копелето му гадно... Подозирах го, че отдавна бачка по мен и ето на... оказа се вярно. Ама и ти, Жоро, си много откачен. Вярно, че ми каза, че ще го работиш по празниците, ей бога ми, мислех, че се бъзикаш. А ти, ти наистина си го чакал!

— Трябват ми парите, Поли — реших да се направя на алчен аз.

— Аз пък се надявах, че го правиш заради мен захили се Поли. Чуй ме сега — на мига стана сериозен, това го умееше. — Ако смяташ, че няма да се справиш сам, ще изкарам Женята — сякаш не се усети, че за пръв път споделя и продължи:

— Той има няколко човека... и твоите ще направите жесток екип. Така ще го осветките много по-бързо.

— Прав си, Поли... Но моите хора никога няма да искат да се срещнат с други. Те вярват само на мен.

— Верно. Вършачите сте особено племе. Не искат да са на светло. Но има и нещо друго. Искам да поемеш още една поръчка... но ако не можеш, ще я дам на Женята.

— Давай. Имам свободен човек за нея.

— Сигурен ли си?

— Да. Той е самостоятелен. Не е в другия екип.

— Добре тогава... Става въпрос за Брендо.

— Брендо ли? — изненадах се аз. — Нали за Брендо бореца ми говориш?

— Да не ти е приятел от спорта? — погледна ме съмнително Поли.

— Не, Брендо никога не ми е бил приятел — Значи няма грижи?

— Няма — кимнах. — Казвай каква е офертата? За него 20 000 марки, той е стар тарикат и трябва да се подходи внимателно. Затова и цената е по-голяма, отколкото на Кузо Дългия.

— Къде мога да го намеря? — попитах.

— Жоро, Жоро, бате ти Поли се е погрижил за всичко. Вместо да си почивам, от сутринта съм хукнал да събирам информация, за да ти помогна максимално. — усмихна се той. — Сутринта дойде Иван Доктора да ми покаже къде живее Брендо. След това го накарах да ми изреже снимка от тяхна обща. Ето — подаде ми той шепата си.

— Поли — взех снимката аз, — как му беше името на Брендо, че аз изобщо не го помня.

— Брендо не ти ли е достатъчно? — тук се сетих, че сгреших. Вече не го записвах, касетата отдавна бе свършила, но веднага импровизирах.

— Не, бе, за всеки случай. Ако го набарат в тъмното, а не са сигурни, че е той въпреки снимката, могат да се доближат до него и да се направят на полицаи. Ако го питат дали е Брендо, е несериозно. А така с трите имена питат и ако е нашият човек, го застрелват.

— Добре, прав си, както обикновено. Казва се Ивелин Банев.

Много ме беше яд, че касетката бе свършила. С този разговор щях да държа Поли завинаги в ръцете си.

— Жоро, с тая поръчка върша услуга на Доктора.

— Че за какво му е на Иван да убива Брендо?

— Знам ли? — повдигна рамене той. — На мен лично той не ми пречи. Но Иван го е хванала параноята, че Брендо иска да го убие. Нали някога купиха заедно един терен на „Витошка“, който между другото беше единственият празен терен там. Та тогава Брендо предложи да го пишат на тъста му Сашо Добринов — Бицианито. Нали го знаеш? И сега Брендо не иска да му връща терена. Поводът бил, че сме го изхвърлили от контрабандата с цигари.

— Защо ти е, Поли, да се отклоняваме с тая глупост.

— Как защо бе, Жоро? Понякога ме дразниш... в теб няма грам подлост — подцени ме Поли. — Аз Иван Доктора го записах вкъщи на камерите как го поръчва. И искаше дори да си я плати. През кура ми е, че аз ще му платя поръчката. Казах му, че е услуга. Така ще ми е завинаги в ръцете, нали се сещаш.

Разбира се, че се сещах. Само преди минути си мислех същото за Поли.

— И знаеш ли защо ти ги разказвам тия нещица? — победоносно ме погледна Поли — Ако свършиш с Бай Миле и Брендо, после ще натиснем Иван и аз ще ти пусна процент от цигарите като награда... Кое то съвсем не значи, че ще спрем с поръчките. Искам да поддържаш постоянно екипи. Това трябва да ни е перо в бизнеса.

Явно бях направил учудена физиономия, защото Поли ме сепна:

— Какво си ме зяпнал бе, Жоро? Живи и здрави, и като одъртеем, ще поръчваме. Не си ли гледал по филмите какво правят сицилианците?

Нямах отговор на този въпрос. Бях меко казано ужасен. Кимнах не на себе си и отвърнах:

— Хайде да вървим... Да ми покажеш къде живее Брендо. Няма време за губене.

— Прав си! Карай към Княжево.

Трафикът беше натоварен и след около половин час успяхме да стигнем до Княжево. Спряхме по една стръмна улица.

— Давай нагоре — нареди Поли.

Колата забуксува и не можахме да се изкачим по улицата. Гумите на старото БМВ бяха доста износени.

— Да не губим време — изнерви се Поли. — Ще се качим пеша.

Нахлупи каскета си почти до веждите, вдигна яката на якето си и закрачихме по заледената улица. Стигнахме до стара двуетажна къща.

— Това е — посочи с ръка. — Тук е гаража, в момента е със стара „Тойота Ланд крузър“ — Живее на втория етаж. Давай да се махаме, че измръзнах, а и кой знае, може да ни засече.

През целия път на връщане и двамата мълчахме в колата. Когато приближихме към дома му, той каза:

— Ще ти трябват пак два „Макаров“ и заглушители, нали?

— Защо два? Пращам един човек — погледнах го внимателно.

— Ти предишния път, Жоро, защо мислиш, че ти дадох два? Не ти ли обясних?

— Не, или съм забравил...

— Ти никога не забравяш — сериозно ме погледна Поли. — Явно съм пропуснал да ти обясня. Единият е резервен, ако засече основният, веднага вадиш втория. Сега ще направя нещо, което никога не съм правил.

Бяхме паркирали пред входа на Зоологическата градина, която беше на двайсетина метра от дома му.

— Аз пратих Момчил да застреля Кузо Дългия — версията ми се потвърждаваше и продължих да го слушам. — И този идиот взе, че свърши работа — захили се злорадо Поли. — Само че сега ще предупредя и теб, добре, че се сетих... Никога не искам да ми разказваш как са протекли нещата при мокра поръчка. И ти не карай твоите момчета да го правят.

— Защо?

— Защото ако утре ни хванат куките и ни пуснат на детектора, ние няма да знаем нищо и ще сме чисти... — не се бях сещал за това и погледнах Поли с добре изиграна благодарност. — Явно и оня дебил Момчил не се е сетил, защото преди да го спра, ми разказа всичко. Каза ми как изчакал Кузо във входа, обрал спусъка, за да го застреля, но Макаровият засякъл...

Притесних се съвсем сериозно. Преди да върна пистолетите, бях овлажнил патроните. Поли не ми обърна никакво внимание и продължи:

— Момчил извади и втория, а през това време Кузо го попитал „Какво правиш бе, малкият? Шегуваш ли се?“, след което вдигнал двата си пръста, имитирайки пистолет, и съвсем хлапашки му демонстрирал с „Па-па“, „Бум-бум“. Той Момчил, нали си изглежда като олигофрен, и Дългия до последно не го е възприел като килър. Сигурно го е сбъркал с наркоман обирджия — усмихна се Поли, докато разказваше. — Но пък и Момчил е хладнокръвно копеле. Дръпнал рязко затвора на пистолета, изкарал негодния патрон, след което му пуснал три в трупа и два в главата... Тарикатска работа — захили се отново Поли. — Аз винаги казвам по един контролен в главата, а той се е подсигурил и с втори.

Почувствах се отвратително.

— Бързам, Поли — прекъснах го рязко. — Разбрах урока!

— К'во бе, да не ти стана гадно — захили се отново. — Ето ти още една причина за това да не ги питаш какво е станало на мястото.

— Добре. Тръгвам — повторих трескаво аз.

— Бягай да вършиш работа. Ще държим връзка!

Оставих го на входа на Зоологическата, обърнах и подкарах рязко. След петдесетина метра спрях, поех си въздух и пропъдих мислите За Кузо Дългия от главата си. Имам си мои, много по-големи проблеми. Трябваше да предупредя Маджо, че Поли е разкрил поръчката му.

Набрах Крейзи.

— Да, шефе — отговори ми той веднага.

— Трябва да се видя веднага с човека.

— Ами той май ми каза, че повече няма да се виждате, а каквото трябва, да предаваш на мен.

— Тогава му кажи, че повече нищо няма да научи.

— Чакай малко, шефе — зашепна Крейзи. — Ние сме на Боровец. И той е с нас. Дойдоха със Славчо да карат ски. Ще отида да го питам и ще ти звънна след малко.

Крейзи ме потърси точно след десет минути. Нарочно не вдигнах телефона. Реших да ги оставя под напрежение малко. Трябваше да се научат да ме уважават. Крейзи започна да звъни постоянно.

— Какво стана — вдигнах аз.

— Защо не ми вдигаш?

— Имах си работа — равнодушно отвърнах.

— Човекът каза, че няма проблем. Утре ще се срещне с теб. Явно е променил мнението си. Но каза да те помоля, ако е нещо много спешно, да ми го обясниш някак си по телефона.

— Кажи му, че това малкото, което ти дадох да им го занесеш — говорех за снимката на Бай Миле — същото като него, само че в увеличен размер и с облика на Джуджето. Вчера се е появил в Пирот.

— Нищо не разбрах — каза Крейзи, — но го запомних и ще го предам дословно.

След още десетина минути отново звънна, аз пак не вдигнах. Телефонът не спираше да звъни като на пожар.

— Шефе — изкрещя той, когато накрая вдигнах, — човекът ще слезе от Боровец още тази вечер. И аз и Славчо ще дойдем с него. Не

за друго, а да отворим „Олимп“.

— Не е ли малко късно? — стана ми смешно.

— Не е проблем, ще събудим и готвачите да сготвят.

— ОК, звънни ми, като пристигнете — вече бях убеден, че веднага след срещата ни Маджо е поръчал Поли, щом бе готов да слезе посред нощ от Боровец.

ГЛАВА 13

Не бяха минали и два часа, откакто говорих с Крейзи, когато ми звънна, за да отивам направо в ресторанта. Влязохме с Никеца и Тупана. Крейзи ни посрещна в добро настроение.

— Шефе — каза ми той, — последните дни акциите наистина много ми се вдигнаха, сложиха ме да ям на тяхната маса. Е, верно, накрая, но не съм при другите охранители.

Завъртя се около моите момчета да им предлага кафета и редбули. Охранителите на Маджо изглеждаха много уморени, явно ги бе измъкнал ненадейно. Маджо беше спортно елегантен, с червен суичер и синьо долнище. Лицето му беше спокойно, дърпаше от цигарата си с наслада и отпиваше бавно от уискито, като наливаше сам. Никога не позволяваше друг да му налива. До него бе приседнал главният готвач на заведението.

Маджо съвсем добронамерено го разпитваше за дребните му проблеми и така сякаш предразполагаше хората.

— На него трябва да благодариш за прекрасните ястия тук — потупа той по рамото готвача, като ме погледна, щом се приближих. — Ще хапнеш ли нещо?

— Много бързам — отсякох аз.

Готвачът се изхързули на мига, усетил моята агресия.

— Как си, как е семейството? — сякаш не усещайки напрежението, продължи да говори Маджо.

— Нормално — исках да не започваме темата за семейството.

— Не съм те питал... женен ли си?

— Не — отговорих, въпреки че бях сигурен, че Крейзи му е разказал всичко.

— А на колко точно години си сега? — говореше много нежно, сякаш пред себе си имаше жена и целта беше да я свали с игриви въпросчета.

— На 26 — отвърнах.

— Да, значи инстинктът ти подсказва, че е време да създадеш потомство.

Много ме раздразни с желанието си да научи каквото и да е за мен.

— И да е проговорил, какво? Докато не излезна от ситуацията, в която съм, и не си свърша задачите, не ме интересува.

— От опит ти казвам, че в нашия занаят нещата са постоянно объркани и неясни. Но в случая наистина си прав, че не сега е моментът — изговаряше бавно думите и едва ли някой можеше да разбере, че е от Силистра. — Но да минем по същество — каза още по-спокойно Маджо.

Бръкна последователно в двата джоба на долнището си, измъкна две измачкани пачки с долари и ми ги подаде под масата.

— Пак са десет хиляди, но това е второто четене. Извини ме, че са в такъв вид. Нямах време да се подготвя. А и понеже бързаме, ще ми кажеш какво точно искаш за следващия път. Разкажи ми сега какво се е случило.

— Джуджето е получило информация, че някакви сърби са показвали снимката му в Пирот.

— Няма такова нещо. Аз с такива глупости не се занимавам. Жоре — погледна ме, — аз съм човек банкер, отдавна съм излязъл от тези простотии.

— Ако си казал на дебелия ти приятел, да не би да е предприел нещо сам?

— Няма бе, Жоре. И той е сериозен. Всичко, което си чувал за него, са слухове и легенди.

— Виж, батко Младене, ако вие сте решили да правите нещо, мен не ме интересува. Просто се разбрахме да работим заедно и аз държа да знаем всичко и да свършим докрай работата. Ако искаш, мога и да не продължавам...

— Не, не дори съм ти благодарен.

Тъкмо започнах да обяснявам наново за снимката, когато Маджо със зле прикрито раздразнение ме прекъсна:

— Това го разбрах. Само ме интересува кой е подал на Джуджето тази информация.

— Ами, не знам дали познаваш Павката Митничаря?

— На коя митница е този? — Вече бях сигурен, че са те и са се преебали с тази поръчка.

— На никоя — отговорих.

— А защо тогава Митничаря?

— Зет му е митничар, а той е посредник при сделки и оттам му дойде прякорът.

— Павката Митничаря — започна да повтаря тихичко Маджо.

— Толкова ли е важно? — изкарах го от състоянието му на унес аз.

— Не, не, изобщо не е важно. Ще ти обясня защо така подробно те разпитвам. Опитвам се да разбера... това може би е някой интригант, който иска да ни скара.

— Голямо съвпадение ще да е! Точно когато разбрахте, че той е пуснал поръчка.

— Животът е низ от съвпадения, Жоре издекламира Маджо. След което отново притиснат от параноята си, ме попита: — И все пак кой е Павката Митничаря?

Разбрах, че няма да спре, докато не му обясня. И започнах:

— Някога Павката влезна в контрабандата с цигари. Вкара в схемата Красимир Димитров... Къро Дебелия, помниш ли го?

— Къро Дебелия го помня, разбира се, но такъв Павка не познавам. — измърмори Маджо.

— След като Павката му изгради контрабандната схема, Къро го изхвърли — продължих аз. — За да започне бизнеса си, Павката вземаше с пари от кого ли не.

— От кого, например?

— От Кудев, от Поли, от Седмиците, от Пехливанов.

— Е, и защо го има още тогава?

— Ами защо? Защото той заложи имотите на техните, за да се издължи. Но сега отново е в играта. Движи някаква контрабанда през Калотина.

— Добре — прекрати рязко темата Маджо. — Най-обикновен интригант. Каквото и да е показал, не е от нас. Ти направи ли запис? — Грубо ме попита Маджо.

— Да — подадох му касетката.

— А носиш ли нещо, на което да го чуя? Станах и отидох до Тупана. Бях му оставил диктофончето и слушалки. Записът беше

добър — и разговорът в колата, и после, когато бяхме в уличката с Поли. Въпреки това Маджо ме накара да му повтарям. Изслуша го поне десетина пъти.

— Мисля, че трябва да си доволен. Това потвърждава, че върху теб екип няма.

— Да, така е — разтегна думите си Маджо, докато с ръка извади от задния си джоб още една пачка. — Я, останали са още пет хиляди... — очевидно беше доволен. След което строго ми се скара: — Знаеш ли къде ти е грешката? Само една е... но е много неприятна. Това, че ме предлагаш като оферта. Няма да го подкокоросваш така.

— Направих го заради теб, да се увериш, че не го интересува.

— Мда, за което ти благодаря, но за в бъдеще не го прави — поизправи се, извади касетата от диктофона и я пхна в джоба си. — Тръгвам. Трябва да се върна на Боровец. Все пак смятам да покарам ски. А, и друго — обади ми се Поли. Поканих и него, да ми прави компания. Ще се видим, като се върна. Но ако има нещо спешно, не се колебай и звънкай на Сашко.

— Едва ли. Нали Поли ще е с теб на ски.

— Не е сигурно дали ще дойде. Но от теб искам да го записваш постоянно... всеки разговор.

— Нещо конкретно ли?

— Ами, като приключи с това, което е намислил, разбери бъдещите му планове. Това е интересно.

За миг си помислих дали да не му разкажа за Брендо и Доктора, но се отказах. Прецених, че може да ми послужи за по-нататък (впоследствие се оказа така).

— Искам да ми върнеш касетата — казах рязко. Лицето му се изкриви, не предполагаше, че някой може да му говори така. Но школата бе перфектна, бързо се овладя.

— Нямах ли ми доверие?

— Не че ти нямам, но искам да стои в мен.

— Аз няма да я изгубя — натърти той. — Ще я заключа в сейфа си вкъщи. И ти обещавам, че никой друг няма да я слуша (именно това му неспазено обещание години по-късно разтури СИК).

Аз продължавах да го гледам недоверчиво и той ми я подаде.

— Но следващия път, като ми донесеш другия запис, я донеси да я чуя пак.

Кимнах. Цялата история ми създаваше голямо напрежение, не само заради мен, но и заради параноята на Поли да не би някой да го записва.

Изчаках Маджо да си тръгне и на излизане спрях при Крейзи.

— Доколко познаваш Младен?

— Ами много бегло, шефе. Така, покрай Славчо. Допреди това бяхме само на здравей.

— Ти прекарваш много часове с неговите охранители. Има ли недоволни?

— Не, те работят при перфектни условия. Всички много го харесват и уважават.

Подминах го. В мен бушуваше доста насъбрала се ярост. Никеца и Тупана задъхано ме следваха през градинките покрай ресторанта, докато стигнем до колата. Въпреки че за три дни бях получил 25 000 долара, ситуацията според мен изобщо не се развиваше добре. Смятах да поискам от Маджо само за това, че съм спасил живота на Славчо и Бай Миле, един милион марки, след което да изчезна напълно. Вярно е, че си мислех и за мястото на Поли, бях прекалено амбициозен. Но по това време един милион марки си бяха страшно много пари. Бях сигурен, че с тях можех да си купя спокойствие и да заживея спокойно. А Маджо ми бе хвърлил някакви си кирливи 25 хиляди, а аз му бях свършил допълнително услуги, още повече, че за втори път ги бях спасил, при това от голям гаф. Предупреждението ми, че са разкрити от Поли, струваше най-малко още 200 000 марки. Смятах на следващата ни среща да поставя въпроса директно.

ГЛАВА 14

Беше неделя и бях извикал Крейзи в едно кафе близо до хотел „Плиска“. Крейзи вече почиваше и събота, и неделя. Славчо му беше подарил стария си телефон и той беше щастлив от новата придобивка.

— Бате, много съм ти задължен. Наистина вече се отнасят с голямо уважение към мен.

Нямах време да следя къде живее охраната на Бай Миле и затова ми трябваше Крейзи. Но се опасявах да не се раздрънка пред Славчо и Маджо, че съм го разпитвал, и те да си помислят, че играя двойна игра. С Крейзи обаче си говорехме винаги спокойно и в прав текст.

— Много е опасен този Поли — подхвана сам Крейзи.

— Страх ме е, че нещата хич не вървят на добре.

— Защо, шефе?

— Ти не разбра ли онази вечер, когато ви свалих от Боровец, за какво става дума?

— Не.

Реших да му се доверя, за да го накарам да се разприказва повече. Разказах му за снимките и за сърбите.

— И то какво ще излезе? — разочарован каза Крейзи. — Че Маджо е голям левак. Как се е оставил така да ги разберат — почеса се той по задника и дълбокомъдрено каза: — Няма начин да е Маджо. Виж, само тоя гнусен пияница Бай Миле. Хич не го харесвам него. А и напоследък се усуква около Славчо. Мисля си — погледна ме хитро Крейзи, — че ако с Бай Миле се случи нещо, всъщност ще е положително.

— За кого? — попитах го строго аз.

— Ами за всички.

— Не те разбирам — направих се на луд аз.

— На Поли така или иначе са му преброени дните, колкото и да е трудно. Но тук има два варианта: ако първо се случи нещо на Бай Миле, Маджо ще ускори нещата с Поли. Струва ми се, че нещо се бави — за разсъждава на глас той. — Направо ще ти го кажа шефе, защо не

отсвириш Бай Миле? И тогава Маджо ще ти се довери на теб и ще ти даде поръчката на Поли. А сега със сигурност Бай Миле я държи.

— А защо да не изчакам сега Бай Миле да отсвири Поли, а аз после ще се оправя с него? — Знаех отговора, но нарочно подвеждах Крейзи.

— А после върху кого ще падне вината за Бай Миле?

— Имаш напредък в мисленето — усмихнах се.

— Не само, дори смятам, че съм прав. Още повече че не само ще получиш мястото на Поли, ами и това на Бай Миле.

— Това да не ти го подхвърли Славчо?

— Заклевам се — прекръсти се Крейзи. — Абсолютно моя идея.

— Чудех се — загледах се в тавана аз, придавайки си незаинтересован вид — как може професионалист като Поли толкова време да не разбере къде живее Бай Миле.

— Аз мога да ти кажа — подскочи Крейзи. Умираще да бъде полезен.

Преди да успея да кажа каквото и да е било, Крейзи го изтърси:

— В старият апартамент на Славчо в „Изток“.

— Знам — прекъснах го аз. Всъщност изобщо не знаех, но бях решил да изтъргувам тази информация с Маджо много сериозно. Бях убеден, че акциите ми щяха да скочат. Крейзи явно бе решил да изплюе всичко, което знае, докрай.

— Мисля си разни неща — изпадна в откровения той.

— За какво си мислиш бе, Сашко?

— Абе, шефът напоследък има разни проблеми... в бизнеса де...

— И какви са? — небрежно подхвърлих.

— С Кюлев. Уж Славчо е най-близък на Костов, а Кюлев измъкна по-апетитните сделки.

— Като например?

— Ами Славчо взе Златни пясъци и се канеше да прибере и „Ривиера“, и изведнъж ни изпревари Кюлев... Така се получи и с Албена.

— Е, и какво намекваш?

— Че Кюлев пречи много на шефа.

— Ти за какво всъщност дойде? Да не би шефът ти да иска да свърша с Кюлев?

— Не... но мога да му подхвърля.

— Това твоя идея ли е?

— Абе, наполовина моя, наполовина негова. Дори знам къде му е къщата — прошепна Крейзи.

— Стига — прекъснах го аз. — Достатъчно главоболия имам.

Научих достатъчно от него и сега исках да остана сам и да анализирам.

На другия ден звъннах на Крейзи и го накарах да ми уреди среща с Маджо. По предварителна уговорка при искане на среща говорехме закодирано.

— Ще ми направиш ли, приятел, среща с адвоката? — питах го аз.

След което той звънесе на Маджо и му казваше:

— Обади се нашата приятелка. Явно предишния път ѝ е харесало, защото тази вечер пак иска да те види.

По-късно разбрах, че „нашата приятелка“ е нещо като прякор, който са използвали за мен всеки път при разговорите си.

Крейзи се обади, даде ми телефона на Маджо, за да му звъня, когато поискам. Това ме изненада. Знаех, че Маджо ми има телефона от Сашко. Мина ми през ума, че Маджо иска аз да съм пръв, за да има позвъняване от мен, и по всяко време да покаже на Поли, че аз го търся.

Реших да се направя, че не ми пука.

— Искаш ли да се видим? — попитах, без да се представя.

— Разбира се — отговорът му ми доказа, че той ме е вкарал в телефона си. — Аз съм на игрището на хотел „Хранков“.

— Тръгвам — затворих му аз.

Този път пристигнах само с Тупана. Предупредих го да стои близо до мен. Маджо играеше джитбол. Щом ме видя, спря играта и дойде до мен. Видях подозрителния му поглед към Тупана, но въобще не си направих труда да го отпратя.

— Нещо ново?

Тъкмо се канех да излъжа Маджо, че Поли знае къде живее Бай Миле, и след това да говорим за моя милион и за нещо отгоре. Все пак за втори път спасявах задника на Дебелия. Той не дочака отговора ми, а най-изненадващо изтърси:

— Разбрах, че вчера сте си говорили със Сашко — изпсувах наум глупака.

— Да, поговорихме си.

— За какво по-точно?

— Ами той сигурно ти е казал.

— Не, подметна, че си имал някои идеи, които искаш да споделиш само с мен.

Глупавият Крейзи отново се бе опитал да си вдигне точките пред Маджо и естествено да вдигне и моите акции, като ги накара да мислят, че имам планове.

— Аз нищо не съм предлагал — направих се на смутен.

— Да предлагаш — няма лошо — подсмихна се Маджо.

— Не, просто Сашко ми сподели, че има някои хора, които пречат. Някакви банкери.

— Те, банкерите, у нас не са толкова много. Кой поточно? — погледна ме Маджо.

— Кюлев.

От изненаданото ми изражение разбрах, че не е в час относно това. Явно си беше идея на Сашко и на Славчо.

— Аха, това са си някакви техни проблеми — махна с ръка Маджо. — На мен Сашко ми каза, че си искал да помогнеш нещо във връзка с Дребния. Но пък мен такива неща не ме интересуват. Но ако реша, бих ли могъл да разчитам на теб? — хитро ме погледна Маджо.

Явно цялата организация бе в криза откъм вършачи, щом почти ми предлагаше поръчка.

— Разбира се, че можеш. Още повече, сам знаеш — тук парите не са важни. Аз лично съм заинтересован, защото искам да спя спокойно.

— Парите винаги са важни. И ако аз случайно реша да ти предложа, ти ще избереш сумата — усмивката му беше подкупваща.

Прегърна ме и тръгнахме в обратна посока, с гръб към Тупана и неговите охранители.

— Ти да не се стегна, че те питам какво си говорите със Сашко? Можете да си продължите разговора за банкерите. На мен лично ми изглежда интересен.

Определено беше голяма лисица. Само за пет минути, така, както не знаеше нищо, реши да даде мълчаливото си съгласие за Кюлев. Очевидно беше, че Кюлев пречееше и на него. И при това положение беше съвсем нормално, някой друг да изчисти пътеката и да премахне

един неудобен конкурент. Така не поемаше никаква отговорност, а и не се бъркаше с пари.

Винаги беше най-добре друг да извади горещите кестени от огъня.

ГЛАВА 15

И зимата, и пролетта изминаха в абсолютно безсмислени срещи с Поли и Маджо, където моята роля беше по-скоро буферна. Бях убеден, че и двамата ми вярват. На Младен правех голяма услуга. Това беше спечелено време и така му давах възможност спокойно да работи върху ликвидирането на Поли.

Той започна да избягва честите срещи с мен, но видехме ли се, ми подхвърляше по 10 000 долара. После сякаш спря и дори отлагаше, ако сметнеше, че не са важни. На няколко пъти изпращаха Бай Миле съвсем тенденциозно извън страната — само и само да го запазят жив.

След последната ни официална среща в „Хранков“, Маджо използваше като посредник между нас Крейзи. И до ден днешен и двамата не разбрахме защо. Учудваше ме, че никога не направихме директна среща с Бай Миле, все пак той беше потенциалната жертва. Това ме караше все повече да се замислям да не би Маджо да се опитва да ме направи разменна монета. И всъщност не да убие Поли, а просто да го запази като острие на организацията.

Това усещане се засили след разговора с Маджо, когато той чу записа, в който Поли съвсем категорично каза, че не иска да го убива.

* * *

С Поли говорехме само по телефона и аз правех всичко възможно да го убедя, че работя по неговата задача, че съм я взел присърце, но чакам удобния момент. Той ми вярваше безпрекословно и аз използвах това доста умело.

— Поли, писна ми — изнервих се един ден аз. — Ще го пробвам, дори на централно място, пък каквото стане.

— Не бързай, Жоро — успокояваше ме Поли. — Бай Миле го искам на сигурно. Гафовете ще ни съсипят.

Питаше ме и за Брендо, но не забравяше да ме предупреди, че трябва да чакам удобния момент и да не се притеснявам.

* * *

На пръв поглед целта и на двамата бе да отсвирят конкуренцията, просто мотивите бяха различни. Поли можеше да се запали от една дума накриво, освен това манията му да бъде на върха отприщваше агресията.

Той се опитваше да стигне върха и да бъде лидер, а другият да запази извоюваните позиции. И от тази гледна точка Маджо изглеждаше по безскрупулния и самовлюбен.

На една от срещите ни в „Олимп“, на която присъстваше и Славчо, Маджо не се сдържа и показа раздразнение, но нямаше как да го държи настрана. Той като потърпевш искаше да знае какво става. Оказа се, че Маджо е бесен от разиграла се наскоро друга случка. Приятел на Славчо довел в банката му тетевенеца Милен Ганев.

В средата на деветдесетте той се беше изявил като краля на захарта. Работеше директно за СИК. Там обаче интересите се преплитаха с тези на Илия Павлов. По поръчка на Маджо Ганев врътнал Илия с няколко милиона долара. Точно тук Маджо показал другото си лице, под маската на дипломат. Срещнал се с Павлов и го убедил, че Ганев не е с тях, а измамата я е направил на своя глава. На практика обрича бизнесмена на смърт. Въпреки че Илия не обичал мокрите поръчки, едва ли е щял да прости такова унижение.

Психологическата атака на Маджо изигра своята роля.

Успокоен и благодарен, само седмица след това Илия Павлов се размина на косъм от смъртта. На път за резиденцията си в Бистрица мощен заряд от тротил, заложен в страничната канавка, отхвърлил лимузината му. Взривът разтърсил шосето и разровил канавката. Павлов се отървал леко. На последвалата среща Маджо за пореден път хвърлил вината върху Милен Ганев, а самият той бил доста разочарован, че не успял да измъкне „Мултигруп“.

* * *

Милен Ганев вярваше безрезервно на Маджо. Той инвестираше парите си в недвижими имоти и автомобили. Притежаваше над двайсет апартамента в София. Самият той живееше в луксозен апартамент срещу сградата на „Кинтекс“. Приятелството им с Маджо бе голямо или поне Ганев си мислеше така. Дори му съдейства да купи апартамент на любовницата на Маджо в същата сграда.

И години по-късно, когато отишъл на среща със Славчо в банката, се наложило да се срещне с Крейзи, който бе изпратен „да го преслуша“. На няколко пъти той повторил пред охранителя, че Маджо е най-кръвожадният. Парите, които Младен печелел от него при отчитането на захарта, бяха залог, че СИК ще го пази. Често Маджо слизал с каничка кафе при него след поредната си бурна любовна нощ с Милкана и приятелски си говорели.

След случката с Илия обаче Маджо го заплашил, че ще му вземе бизнеса и ще го съсипе, защото заради него си е развалил отношенията с Павлов. Ганев дори не могъл да се защити. Не му казал нищо, изчакал Маджо да си тръгне от Милкана и спешно се свързал с Малкия Маргин.

Ганев не беше никак глупав. Знаел е, че наскоро Маджо е изритал Малкия Маргин от СИК и че между тях има напрежение. Предложил на Малкия Маргин недвижимите си имоти за един милион марки, десет пъти по-малка сума, прехвърлена на деня, за да се покрие. На практика Ганев бе наясно, че няма какво губи, Малкия Маргин пък щеше да си остане вечния враг на Маджо, въпреки че брат му бе основният му партньор.

Вбесен, Маджо пуснал слух, че Милен Ганев е мъртъв в мига, в който Малкия Маргин се хвалеше наляво и надясно как е забогатял от Милен Ганев.

Началото на конфликта между двамата бе лъснал няколко месеца по-рано, но бе започнал години преди това още при създаването на СИК. Маджо се занимаваше с бизнеса с петрола, месото и захарта с Ганев. След смъртта на Васил Илиев СИК продължаваше да си действа основно като застрахователна компания, но всички бизнесмени, които са се застраховали, ставаха и бизнес партньори на Малкия Маргин, който се развил благодарение на схемата на брат си да изпраща бизнесмените при него.

По същата схема в лапите на Малкия Маргин бяха попаднали Славчо Христов и двама софийски тарикати: Робърт Стефанов и Емил Петров — Русия. Робърт Стефанов някога се подвизаваше на Магурата, а Емо Русия бе бивш бачкатор в Кремиковци. Двамата имали широкомащабни планове с контрабандата с цигари. Така Малкия Маргин забогатял за кратко време, но никой не знаеше дали даваше процент на брат си. Имаше неблагоприятното да построи палат в Бояна. След което направил още една голяма глупост. Поканил Димата, за да му се похвали.

Димата имаше едно качество винаги да пресмята чуждите пари и набързо направил интрига, като отишъл при Маджо и наковал Маргина, че прави пари на гърба на организацията. Това накарало Маджо да побеснее и на събрание на СИК директно обвинил Малкия:

— Имам данни, че изкарваш пари на мой гръб!

— Какви по-точно, батко Младене? — смирено го попитал той.

— Заедно с твоите приятели продавате контрабандни цигари, като използвате моето име.

— Батко Младене — продължил скромно Малкия, — аз мисля, че в Германия теб никой не те познава. Това смути акционерите, но изкара извън нерви Маджо.

— Тогава те осъждам на смърт! — Маджо изстреля думите и напусна залата без никакви обяснения.

След създаването на ПИМБ (Първа източна международна банка), която Маджо оглави, той убеди всички да вкарат парите си в нея. Финансовата криза през 1997 година и големият фалит на банките бе причината Маджо да прибере парите на съдружници и акционери с мотива, че така той спасява банката, а те парите си.

Но всъщност той спаси банката и превърна всички в свои зложници. И винаги, когато някой се нуждаеше от пари и отиваше да иска, бе отпращан с празни ръце и едно единствено обяснение: „Банката сега се развива, не трябва да я изправяме отново пред фалит!“.

Големия Маргин никога не се бе страхувал от Маджо, макар че и той бе вкарал всичките си пари, и затова реши, че може да го умилюва. На практика обаче единственото, което можеше да направи, е да измоли милост за брат си.

— Младене, прости на брат ми! Все пак той е само на двайсет и пет години, нормално е да се излакоми!

— Ще му простя — процедил през зъби Маджо. — Но искам един милион марки глоба. И то още утре по обяд! А имам и едно друго условие. Все пак някой трябва да понесе наказание за назидание на другите. Вместо брат ти ще убия Миро Катъра.

Миро Катъра беше бивш борец от Кюстендил, а после от „Левски“. Беше израснал с Малкия Маргин и беше дясната му ръка. Големия Маргин не посмял да моли за милост и за Миро. Още същата вечер ги предупредил и предложил на Миро да се скрие. Вместо това Миро направил нещо странно — потърсил същата вечер Жоро Илиев, с когото били съседы в Кюстендил и приятели покрай борбата. Въпреки че Миро бе изпълнителен директор в СИК, изцяло се занимаваше с бизнес и никога не е имал сблъсъци с ВИС.

— Бате Жоро — проплакал той, — знам, че навремето не дойдох да работя при теб, но с Малкия Маргин израснахме заедно и така се завъртяха нещата.

— Никога не съм ти се сърдил за това — отговорил му Жоро.

— Сега Маджо ме е осъдил на смърт. Можеш ли да ми помогнеш?

Жоро не му дал никакви гаранции, но на другия ден, когато Младен отишъл да си прибере единия милион марки, получил внезапно обаждане от Жоро Илиев.

— Имаш ли време да се видим спешно на „Кимбо“? — едно от митичните кафенета на „Патриарха“, където се събираха групировките.

И двамата се изсипали с охраната си. Без никаква прелюдия Жоро започнал:

— Знаеш, Младене, че не ти се бъркам в бизнеса. Смятам, че сме си разпределили нещата и няма за какво да си гоним гарес, но ако убиеш Миро, веднага ти отварям война. А, повярвай ми, от това никой няма да спечели!

Маджо дал думата си, че няма да го убива. Повикал в офиса си Малкия Маргин и Миро и им заявил:

— Оставям ви да живеете! Но вече ще я карате без моята протекция. Сега ще видите, като сте сами на улицата, как ще ви изядат кучетата.

Впоследствие стана точно обратното. След като купиха имотите на Милен Ганев, забогатяха неимоверно и за кратко време излезнаха с едни гърди. Но след заплахата на Маджо Започнаха да ходят с тежка охрана.

* * *

— Разбрах, че си прибрал Милен Ганев да работи при теб — Маджо погледна Славчо. — Щял си да финансираш завод за захар?

— Не виждам нещо лошо в това — стресна се Славчо и заби влажен поглед в приятеля си. — И естествено, че твоето не се губи...

— Какво мое бе, Славе? — кипна Маджо, но се усети, че и аз съм на масата и смекчи тона. — Самият Милен Ганев е мой — в думите му се прокрадна зле прикрит сарказъм.

— Ти по-добре от мен знаеш, Младене — поразсърди се Славчо, — че Милен може да изкарва пари. Остави го да работи.

— Къде е бил през всичките тези години? — вместо отговор любопитства Маджо.

— Най-странното е, че не е напускал България — отговори Славчо. — Крил се е из тетевенските села.

— Знаеш ли кое е най-смешното, Славе? — захили се Маджо. — Че аз от този Милен съм прибрал само голямото му имение в Тетевен. И няма да повярваш за какво го ползваме. Гецов, който отговаря за него (Гецов беше бивш борец, който отговаряше за месото и хазарта в Русе), го е дал на някакви кравари да си пасат кравите.

— Милен ми каза — усмихна се Славчо. — Но единственото, което моли, е да му го върнеш.

— Ще му го върна, Славе! Успокой го, че няма от какво да се притеснява. Но искам в замяна завода, който направите, да работи три години само за мен. А ти мисли как ще храниш Ганев.

На Славчо му призля, но се опита да запази спокойствие.

— А след трите години? — попита той.

— Тогава ставаме петдесет на петдесет. А на Милен, когото не желая да виждам, ти решаваеш колко да му плащаш.

— ОК — кимна Славчо, но видимо беше смазан.

Около масата настъпи тягостна обстановка, която кой знае как щеше да завърши, ако случайно в ресторанта не бе влязъл издателят Петьо Блъсков с голяма компания. Огледа ни внимателно и подвижна покровителствено към Маджо, което ме изненада много:

— Айде де, Младене! Цял месец се криеш, нали щяхме да правим някакъв бизнес?

— Все не мога да намеря време — отвърна Маджо.

Блъсков не му отговори, а най-демонстративно седна фронтално на нас и заби поглед в трима ни.

Това смути Маджо.

— Айде да се преместим, че този е голям шпионин. Като нищо ще ни снима. Вече съм сигурен, че се чуди какво правим тук тримата.

Славчо се прибра, а ние се преместихме на по-скрита маса зад гърба на Блъсков.

— Разбра ли какво е направил Поли? — започна сериозно Маджо. — Откраднал е над половин тон кокаин заедно с някакъв си Киро от Благоевград.

— Киро ми е приятел, но не знаех. Те са го взели още преди два месеца, но са изчаквали. Едва сега са го пуснали по улицата. Сутринта се засякохме на „Орбита“. Търсеха спешно да купят бронирани коли. Предложиха двойна цена на старата S класа на Стоил, а мен ме питаха за бронираното Паджеро на Бай Миле. Но им е спукана работата. Доколкото знам, хората, от които са откраднали дрогата, не прощават.

Знаех, че информацията на Маджо е оскъдна, а аз няхах почти никаква.

— Ние какво ще правим? — попитах. — Поли... Вече ще ме заподозре. Твърде дълго го баламосвам, че върша работа.

— Не се притеснявай.

— Пак ти казвам, тези хора няма да го оставят така.

Затвърдих впечатленията си, че Маджо няма никакви намерения да се оправи с Поли.

— И аз имам да ти казвам нещо ново! — реших да импровизирам. — Идея си няхах за тази дрога, но вчера Поли ме извика и удвои офертата за Бай Миле.

Маджо преглътна тежко. Опита се да се развесели:

— Аха, Джуджето е разбързало кесията — след това махна на охраната си, изправи се рязко и изстреля: — Закъснявам за среща. Ще

се чуем тези дни.

Явно се стъписа и се притесни съвсем сериозно. Реших, че ако искам да се измъкна от ситуацията, най-голямото ми оръжие бе да го манипулирам с истината. Това, че се бе сдобил с много пари, бе за добро. Реакцията му при споменаването на двойната оферта ми подсказа какво трябва да кажа на следващата ни среща.

ГЛАВА 16

След срещата с Маджо потърсих Поли.

— Пуши ми главата — отвърна Поли. — Ще дойда привечер.

Късно вечерта пристигна сам. Винаги, когато определяхме среща, се чакахме в уличката зад кино „Изток“. Това, че беше без охрана, макар че бе откраднал голямо количество дрога, говореше за пълното му доверие към мен. Ако наистина се занимавах с убийства, тази ситуация бе точно като по учебник. Разбира се, ако се бяхме разбрали с Маджо за офертата. Още повече че щях да се измъкна невредим, тъй като срещите ни бяха конфиденциални и за тях никой не знаеше. Поли определено бе на една две линии кокаин, с приповдигнато настроение.

— К'во става, Жоро, вървят ли нещата... защото при мен много!

— Разбрах, че доста ти вървят, затова поисках да се видим — направих се на обиден. Това беше част от новата ми стратегия.

— Е, нормално е да си разбрал, днес вече афиширах пред цяла София, че имам крадена дрога. Макар че е на склад повече от два месеца.

Сега вече си обясних, защо Поли ме търпи толкова време да се бавя с поръчките.

Проблемите му около дрогата бяха отклонили вниманието му.

— Защо не ме включи, Поли? Значи мен ме държиш само за челна работа, а когато правиш големи удари, не ми се обаждаш.

— Не е така, Жоро — съвсем омекна Поли и долових нотки на гузност. — Нещата станаха случайно. Обади ми се Киро Малкия от Благоевград. Каза, че някъде по техния край е скрита такава дрога. Единственото, което ме попита, бе дали ще му дам гръб и ще успеем ли да я продадем, ако я тупне. Впоследствие се оказа, че информацията дори не е била негова. Няма да повярваш, ако ти кажа кой я е подал на Киро.

— Кой? — раздразнено попитах.

— Абе, някой, който и аз не познавам, а работи от пет шест години при мен, някой се Владко Михалков. Работи като застрахователен агент в представителството на СИК при Киро Малкия.

Това ме учуди:

— Знам го Владко, често съм му пращал мои познати да им застрахова колите.

— Е, т'ва е животът, Жоро. Виждаш ли как един мишок може да те направи богат — изхили се Поли.

— Виж какво — сериозно го погледнах. — Отдавна можех да приключа с Брендо и Бай Миле.

Поли ме погледна изненадан от наглостта ми и че имам смелостта да му кажа какво мога.

— Не го направих, защото от доста време ти само се ебаваш с мен — продължих аз.

— Защо да се ебавам, бе, Жоро — гласът му изтъня.

— Ами ето, сега го доказваш за пореден път. Пренебрегна ме.

— Нямах възможност, а и не се сетих — опита се да се оневини. — Истината е, че аз нямам никаква заслуга за кражбата. И да се бях сетил за теб, нямаше как да стане. Знаеш, че Киро работи само със свои хора. Макар и привидно да ти е приятел, нямаше да те включи. Единак е. Същия разговор водих поотделно и с Женята, и с Жоро Пехливанов. И те точно като теб ме обвиниха. Сега поне имам пари. Кажи как да компенсирам нещата. Какво искаш да направя за теб?

— Включи ме в бизнеса с цигари — изстрелях му аз. Това преди време ми бе подхвърлил Маджо. Едва по-късно се сетих каква му е била схемата. Като отстрани Поли, да сложи ръка и на този бизнес чрез мен.

— Знаеш, че ти обещах да те включа, но след като отсвирих Брендо. Само тогава ще мога да мачкам Иван Доктора.

— Не виждам какво пречи да го направиш сега. Самият аз не съм фактор в този бизнес. Всичко движи Иван. Просто използвам страха му от мен, та да участвам. И вземам процент само от това, което изкарва навън. А там печалбата не е толкова голяма. Иван сам си държи вътрешния пазар. Тук позиции нямам. А тук са сериозните пари. Замълчах обиден.

— Наистина се отказвам, Поли — подхвърлих накрая.

— Добре — кимна той. — Само виж как ще ми върнеш оръжието.

— Когато и където кажеш.

Поли помълча около пет минути, след което ме тупна приятелски по крака.

— Няма да те свалям като някое гадже, Жоро. Но държа на теб. Професионалист си. А и те бива много в разработките. Ще направя друг жест към теб — каза след няколко секунди мълчание. — Знаеш дискотеката ми „Дилано“. Тя наистина не върви. Но имам идея. Ако я превърнем в нощен бар, ще потръгне. Естествено, трябва и голям ремонт.

Затова ще ти отпусна сто и петдесет хиляди марки да я ремонтираш и да организираш. Ще ти бъде идеалното прикритие. Нали не забравяш, че като свършиш с Брендо и Бай Миле, продължаваме — оживи се той от собствената си гениална идея. — Ти ще си собственик на бар, а аз ще идвам като клиент. Това ще ни е перфектното алиби, — замълча за миг, за да придаде по-голяма тежест на думите си, и завърши: — Но моля те, продължи с поръчките!

Загледах се в дланите си за миг и си направих бърза сметка, ако Маджо се отървеше от Поли, барът и инвестициите щяха да останат за мен. А и по принцип в плана ми не влизаше отказ. Искях по-скоро да го подплаша. Но не очаквах положителна развръзка на евентуалния ми отказ.

* * *

На другия ден точно в 12, според уговорката ни, Поли отново дойде сам и паркира в близост до горичката до парк хотел „Москва“.

— Отваряй багажника — подкани ме весело той, докато отваряше неговия. Извади един кашон, облепен с тиксо отвсякъде и го премести в моя багажник. — Вътре са точно сто и петдесет хиляди. Знам, че си имаш свои хора, които ще действат по бара, а ти не си отклонявай вниманието от поръчките. Ще се радвам, ако откриването съвпадне с погребението на Бай Миле. Ще имаме двоен повод да празнуваме.

Изчаках го да тръгне. Любопитството ми надделя, макар че за един миг си помислих, че може да е бомба. Никога не бях очаквал такава щедрост от Поли. Отворих кашона с размах и отдръпнах настрана. Нищо не се случи.

Надникнах и видях подредени пачки със специална хартия с логото на финансова къща „Амигос“ и адреса ѝ на ул. „Кракра“. Не ме изненада, знаех, че Поли държи всичките си пари там.

— Бях доволен, засега с Поли нещата бяха под контрол. Остана да приложат плана и върху Маджо. Прибрах парите и веднага потърсих Крейзи да ми уреди среща с Маджо.

— Човекът пита много ли е спешна — отвърна ми Крейзи след няколко минути.

— Повече от много. Дори най-спешната.

— Човекът не може да се придвижи до ресторанта толкова бързо. Можеш ли да дойдеш на стадион „Славия“? Аз ще те чакам, — каза след минута той.

Крейзи наистина ме чакаше недалеч от стадиона. Докато стигнем, ми разказа една смешна история. Предишната неделя Маджо поканил Славчо на мач на „Славия“. След победата на белите Венци Стефанов, който беше официалният президент на клуба, се обърнал към Славчо:

— Видя ли как действат нашите момчета вече? Ще им дадеш ли някой и друга премия?

Под пийналият Славчо обещал, че ще даде на другия ден 20 000 лева. Венци още на другата сутрин го потърсил в банката.

— Славе, да пратя ли някой да вземе двайсетте хиляди лева?

— Какви двайсет хиляди лева, бе? — направил се на луд Слави.

— Нали обеща там на отбора...

— Какво съм обещал? Да не искате за това, че сте ме поканили на един мач, да раздавам пари, наляво надясно?

Венци затворил ядосан, но след около час се обадил Маджо.

— Славе започнал меко той, абе, обещал си някакви пари на момчетата. Венци ги е обявил официално. Сега как да ги лъжем момчетата?

Въпреки страха си от Маджо, Славчо се разкрещял:

— Нищо не съм обещавал! А и вие имате повече пари от мен. Никога не съм искал да ставам спортен меценат.

— Е, циганиш се... — затворил му обиден Маджо.

Само след десетина минути размисъл Славчо решил, че последната реплика на Младен била Заплаха и набързо изпратил Крейзи да занесе парите с изричното условие никога повече да не го канят на мачове.

На стадиона кипеше ремонт. Пътюм в една от разрушените съблекални мярнах Бай Миле, който надзираваше майсторите. Видя ни и сведе поглед.

— Видя ли Бай Миле? — прошепна той. — Да — отговорих.

— Доколкото знам, гласят го за шеф на „Славия“.

— Какъв шеф може да бъде тоя тулуп — погледнах го.

— Абе не точно, ама някакъв мениджър — продължи Крейзи. — Нали има някакви връзки в Сърбия и Турция. А и последния път ходи до Рио де Жанейро. Разказа, че на плажа в Рио имало страхотни футболисти, които можел да докара почти без пари.

Пред една от треньорските стаи стоеше Свилен Бабаса — 180 килограмовият шеф на охраната на Маджо. Щом ни видя, направи знак да изчакаме, влезе вътре и след миг се показва, любезно ме покани, а самият той остана да си говори с Крейзи.

Маджо ме посрещна, седнал на въртящ се кожен стол. Беше по риза с къс ръкав, а на кръста си беше препасал „Макаров“. Улови погледа ми и с усмивка обясни:

— След толкова години и на мен да ми дадат официално пистолет — усмихна се, и знаеш ли кой ме го уреди? Твоят човек Поли чрез някой си Цолов от КОС. Разбира се, срещу 10 000 долара. Уредил е и на Димата. Нали знаеш, че сме постоянно в някакви списъци на МВР и ни отказват винаги. Странно е как Поли успя да пробие схемата.

— Имам нова оферта — охладих веднага ентусиазма му.

— Каква? — загледа се напрегнато в мен, без да мига.

— Теб.

Както се беше поизправил, докато въодушевено ми обясняваше за пистолетите, се стовари на стола.

— Иска директно мен, значи?

— Да. Сваля поръчката от Бай Миле.

— Затова те питах толкова често дали има екип върху мен — въздъхна тежко Маджо. Сигурен бях, че ще се стигне дотук.

Мълчах и го наблюдавах с любопитство.

— Ти прие ли я поръчката? — почти приплака Маджо.

— Не — отговорих с жестока нотка. — Казах му, че се пазиш сериозно и трудно мога да мина през охраната ти. А то си е така — усмихнах се аз.

— Кое му е така? — изпадна в истерия Маджо.

— Ти какво мислиш? Че тия пънове могат да ме опазят ли? Тръгвай директно оттук при него и му кажи, че я приемаш, докато не я е дал на някой друг! Имаш ли си парички?

— Да. Спокойно.

Въпреки това Маджо изхвърча навън и повика Свилен:

— Свилене, слез долу до офиса на ресторанта и спешно ми донеси 20 000 долара. Преди това докарай 4-ма души да стоят на вратата. Трябва да вземам мерки — погледна ме извинително той. — Имаш ли някаква идея?

— Да, ще приема поръчката — спокойно го изгледах. — След което искам помощ от теб. Така няма да мога да го залъгвам дълго. Ще загубя доверието му. Затова искам да оставиш някъде бронираната си кола и аз ще я надупча с калашниците. Колата ти не би издържала на кръстосан огън, но ще кажа, че шофьорът ти е реагирал на мига и сте се измъкнали.

— Планът ти е много добър усещах още напрежението в Маджо, но се прокрадна и някакво облекчение. — Само че около мен ще се вдигне голяма шумотевица... вестници... телевизии, а нямам нужда от това. Дай да го направим с Бай Ми ле. А ти ще кажеш, че се е отворил шанс на мига и си решил да действаш. След неуспеха той ще се уплаши и за известно време ще ме забави. Чакай, той, Бай Миле е тук, ще го повикам да говорим с него — погледна ме вече пообнадежден. Стана, но отново приседна на стола, разпери ръце към мен и ме погледна с отработения си невинен поглед и ме попита: — Ти можеш ли да се оправиш с Поли?... Така де, да приключиш веднъж Завинаги с него?

— На този етап — не! — знаех, че ако се ангажирам с това, ще бъде притиснат в ъгъла и мърдане няма да има. — Преди можеше, но ти не ми предложи. А сега, явно уплашен от кражбата на дрогата, дойде при мен с цялата си охрана.

— Добре, търси някаква пролука. Знаеш, че за цената няма проблеми. Разчитам на теб!

— Ще помисля — отговорих му неопределено. Маджо включи станцията за връзка с охраната и нареди:

— Пратете при мен Бай Миле! — погледна ме на секундата. — Пред него не споменавай нищо от разговора ни. Не че имам тайни, но го правя за твое добро.

Бай Миле влезе тежко, задъхан от усилието да измине бързо десетте метра.

— К'во праите бе, да го еба? — провикна се бодряшки и се отпусна в единствения свободен стол. — Как си, Жоро, попромениял си се нещо, преди беше по-слаб.

— И ти така — отвърнах.

— Е, аз винаги съм си бил свиня — туловището му се разтнесе от смях. — Да знаеш, че днес съм помислил за теб. Като разбрах, че ще идваш, отпратих двама от моите охранители Милен и Росен, нали са ти от махалата и кой знае къде могат да споменат, че се срещаме...

— Ще трябва да те убиваме — изстреля Маджо, като спря тирадата на Бай Миле.

— Мене ли, бе?... К'во съм направил, да го еба? — увисна ченето на Бай Миле и той се встрещи.

— Омръзна ни от тебе — съвсем сериозно каза Маджо.

— Щом сте решили... явно след толкова години честен труд съм станал ненужен... — сведе глава Бай Миле — Не преигравай, Милчо! Знаеш, че можеш да ми имаш пълно доверие. — Маджо се почувства неловко заради мен и смени тона, явно осъзна, че аз присъствам на една семейна сцена. — Трябва да свалим малко напрежението от Жоро. Виждаш колко време ни помага.

— Всичко знам — обърна се към мен той. — След всяка среща с теб Младен всичко ми казва.

Това ме поуспокои, макар и да поскриваше по нещо, вероятно Маджо не държеше Бай Миле съвсем в неведение.

— К'ва е сега идеята с това гърмене?

— Ще пуснеш S класата си към път за Боровец, но няма да си в нея. А Жоро ще надупчи цялата й задна част. Нали обикновено се возиш отзад.

— После куките ще ме викат на обяснение.

— Няма — успокой го Маджо — Няма да го афишираме.

— Тогава как Поли ще разбере, че Жоро се е пробвал върху мен?
— зададе първия си умен въпрос Бай Миле.

— Ще я вкараме да се прави в сервиза на Стоил Славов. Там има сума ти шпиони, така че веднага ще изтече информация до Поли. А после Жоро ще се оправдае, че неговите хора са те прихванали как се качваш в S класата от София, затова са те изчакали на пътя към Боровец и са гърмели. Всеки знае, че ти често си променяш решенията и се прикачваш в колите на приятелите си Любо от Видин и Дончо от морето.

— Не е лоша идеята, ама ще ми отиде S класичката, ще трябва да се возя само с паджерото... — приплака той, като върл вещоман.

— Ще ти купя нова — прекъсна го Маджо. — Изчакай ме малко — обърна се към Бай Миле, — аз ще изпратя Жоро и ще се върна!

Маджо взе плика с парите от Бабаса, направи знак на Крейзи да ме чака пред стадиона и ме дръпна настрана в една баня. Извади парите от плика.

— Пъхни ги в панталоните си — подаде ги той. И отново зави празния плик и го хвана под мишница.

— Тръгвай и мисли сериозно как да ни отървеш от Поли!

ГЛАВА 17

Събитията от следващите две седмици се развиха главоломно. Срегнах се още по три пъти и с Поли, и Маджо, но вече по съвсем други поводи. Макар че трескаво мислех начин да изляза чист.

Първо ме повика Поли, който изобщо не беше на себе си. Сутринта сестра му бе ходила да тегли 3 милиона марки. Но в градинката пред „Кристал“ някакъв мъж ѝ дръпнал едната чанта. Оказало се после, че са им откраднали 500 хиляди марки.

С тях Поли бе намислил да купува хотел „Сердика“. Смяташе да инвестира част от парите от откраднатия кокаин в сериозен бизнес. Изненада ме, като ми каза, че Маджо е щял да му помогне със сделката. За пореден път се убедих, че Маджо е голям двуличник, но и стратег. Вероятно смяташе да прибере и хотела, след като се отърве от Поли.

На срещата присъстваше и Женята. Той пръв подметна на Поли, че се съмнява в сестра му, защото не е взела охрана. Тя беше омъжена за италианец със съмнителна репутация, който уж имаше бизнес в Италия, а винаги опираше до парите на Поли.

Женята пося смето на съмнение относно откраднатите пари, но на Поли не му се вярваше, че сестра му би направила нещо такова. Той все още твърдеше, че може би някой наркоман просто е дръпнал първата му попаднала чанта и е от прашил нанякъде. Пуснахме всичките ни хора да претарашат свърталищата на наркомани, за да разберем има ли някой, който да се е похвалил. Но опитите ни да открием крадеца бяха безуспешни. Което все повече ни доближаваше до версията, че сестрата на Поли ги е прибрала. Вероятно една такава сума би ѝ уредила живота, а и със сигурност е подозирала, че ако вземе повече, Поли ще полудее.

Поли направи нещо друго. Свърза се с нашия стар познайник Слави Трифонов, който гледаше да е в добри отношения с всички групировки.

С Трифонов се познавахме от дискотека „Алкатрас“ още от 1994 година. Тогава той често идваше там, парадираше с измислена слава. Сваляше бедни студентки, както и дианабадските курви, които търсеха поредния балама да му изпразнят джоба. Размотаваше се с един огромен мобифон, който му висеше на бедрото. Една вечер съвсем се бе отплеснал и окрилен от това, че размени няколко думи с Васил Илиев, започна да подкача танцърката на пилоната. Мая — така се казваше красивата мацка, определено не беше от неговия калибър. Тя често обслужваше Поли и Васил Илиев, които бяха съсобственици на дискотеката. Започна да ѝ досажда, докато тя не се съгласи да се снима с него.

След като Васил си замина, Слави се самозабрави, опитвайки се да се прави на джентълмен, целуваше ѝ ръце и накрая клекна в краката ѝ. Очевидно се опитваше да привлече вниманието ѝ.

— Изхвърлете този клоун, само не го бийте — нареди тогава Поли. — Не искам утре да ме разнасят по телевизията.

Хванахме го грубо за дрехите и пред погледа на хората в дискотеката го изхвърлихме. Едно от нашите момчета не се стърпя и го удари с длан по гърба. Трифонов се разпени и забълва заплахи, използвайки името на Васил, а ние наредихме на охраната да му хванат такси и да го разкарат.

Още на другия ден бъдещият шоумен поиска среща чрез Васил и се извини на Поли за държанието си.

Сега Поли искаше следната услуга. В собственото си предаване да разкаже за изчезналата чанта и да обяви награда, ако я намерят и предадат. Самият Поли бе обявил награда от 50 000 марки, ако му я намерят. Трифонов свърши работа, само че най-нагло бе заявил на Поли, че тази услуга ще му струва 5 хиляди марки, които Поли плати небрежно, но след това сподели пред нас раздразнен:

— Боклук, ще ме рекетира мен! И каква стана тя, някакъв си шоумен е по-голям рекетър от нас!

— С какво се оправда, че ти ги иска?

— Абе, смънка нещо там за отчитане в телевизията, но съм сигурен, че ги е прибрал в джоба си.

— Поли — каза съвсем сериозно Женята, — имам едно момче, с него ходим на лов. Той стреля с арбалет. Какво ще кажеш да го пратя да пусне една стрела в гъза на Слави Трифонов.

— Що не пратим направо хора да го натрошат? — изстреля едно Поли.

— Популярен е, ще стане скандал, а така, като се появи в Пировов със стрела в гъза, ще падне голям смях. Ще помислят, че някой го е наказал заради женска история.

Поли се поразсмя, но съвсем сериозно отсече:

— Имам си много други ядове в момента, за да се занимавам с тоя боклук. А арбалетът е тежко оръжие, ще вземе да го осакати и тогава ще стане наистина жесток скандал. А аз нямам нужда точно сега от публични изяви... — помисли около 2–3 минути и махна с ръка. — Прежалил съм ги тия 500 хиляди.

Отпрати ни и остана сам.

Няколко дни по-късно ме повика отново. Беше още по-бесен. Този път бе разбрал, че бившата му съпруга Силвия се е хванала със собственика на фирма „Сага“ Георги Чопев.

— Видях я в дискотека „Ескейп“. Беше дошла с него — вилнееше той. — Помниш, навремето отмъкна гаджето на Жоро Пехливанов, онази, манекенката Деси Илиева, нали се сещаш, „Мис София“... Явно преднамерено се опитва да ме дразни. Защо е забил бившата ми жена, при положение че колекционира най-красивите манекенки. Тя все пак е на 35 години, а той бръмчи на 18-годишни. Предизвиква ме... Искам го мъртъв — излезна извън контрол Поли. — И то да го разстрелят пред нея... да помни, че не трябва да ме унижава така. Тя знае колко съм горд, а така излага и детето ми. И предупреди хората, които ще стрелят, да я запазят жива... Все пак е майка на детето ми — повтори пак. Изчаках го да свърши и отклоних поръчката.

— Смятам да отсвиря Бай Миле най-накрая — за пореден път се измъкнах, — а другият ми екип чака Брендо.

— Извинявай — махна с ръка той. — Вярно е, че имаш по-сериозни задачи, за да те занимавам със семейните си проблеми. Добре че Маджо бе с мен, та ме възпря да не го заколя лично аз.

Учудих се, че двамата с Маджо обикаляха дискотеките, след като Маджо знаеше, че Поли го е поръчал. Но предположих, че вероятно е част от някаква негова стратегия.

— Ще прехвърля тази поръчка на Женята — отпрати ме Поли.

На другия ден ме повика Маджо.

— Поли да ти е поръчвал нещо ново? — развеселен ме погледна той.

— Да. Жоро Чопев.

— И ти к'во му каза?

— Отказах му.

— Защо бе, човек — усетих раздразнение, — така ще имаш оправдание, защо се бавиш с мен. А ние подготвяме през това време подходящ момент да надупчиш колата на Бай Миле.

— Ами, нищо. Не ми пречи да приема поръчката.

— Поли каза ли ти къде живее Чопев? — Не.

— Скоро ще ти каже. Аз ще ти дам схема как да стигнеш до там. Много гадно копеле е този Чопев. Все пак Силвия е майка на детето му — завърши с голяма доза съчувствие Маджо.

— Вярно ли е, че си го възпрял в дискотеката да не го заколи? И защо излизаш с него по дискотеките, след като знаеш, че те е поръчал — контрирах го аз — Държа го под контрол. Дори го уреждам за хотел „Сердика“. А в „Ескейп“ въобще не е налитал, изпи една водка и това е. Просто ти се прави на мъж. Според мен си беше много спокоен.

Тръгнах си с мисълта, че и Маджо има зъб на Чопев и щеше да му дойде супер Поли да му свърши черната работа и да го отърве и от него докато е жив.

Няколко дни по-късно надупчиха беемвето Чопев на път за къщата му в Симеоново. Очевидно Женята действаше бързо. Предполагах, че вършачите му бяха двама безскрупулни бандити от Червен бряг — Данкина и Хамстера. Чопев оцеля. Бяха го простреляли в краката и замина на лечение в чужбина.

Маджо ме повика още на същия ден. Смяташе, че аз съм свършил поръчката. Аз и не отрекох.

— К'во стана, бе? — попита ме с нескрито любопитство той.

— Засякло им е оръжието — излъгах съвсем спокойно — и са успели да пуснат няколко куршума, като отминал.

— С к'во са стреляли?

— С Калашник — казах напосоки аз.

— Това е тежко оръжие — замисли се Маджо и добави: — Ще отсъствам две седмици, след което ще свършим с Бай Миле.

— Добре, като се върнеш, ще говорим и за моите пари. Искам да ми платиш за всичко, което съм свършил за вас.

— Няма проблем — усмихна се подкупващо Маджо.

Явно за мен нямаше спокойствие. Едва бях излязъл от срещата си с Маджо и ме повика Поли. Беше доста отчаян, защото напоследък не му вървеше. Изобщо не коментира случката с Чопев, а директно ме запита:

— Трябва да приключим с този Бай Миле, Жоро — Знам, че правиш всичко възможно. Но така ще умориш екипа си и те ще се откажат. Затова ми хрумна следната идея. Ти имаш доста познати сърби. Можеш ли да купиш гранатомет?

— Мога, разбира се.

— Да не би и ти да си мислил върху този вариант?

— Да. Затова знам и колко струва. 10 000 марки.

Поли мръдна до съседната стая, върна се и ми отброи на масата сумата. И идея си няхах, че тази лъжа и парите, които му прибрах, ще ми утежнят живота през следващите пет години.

Звъннах на Крейзи да ми направи среща с Маджо на летището. Той всеки момент очакваше полета си. Беше излязъл от терминала само с Ба баса и ме чакаше отстрани на паркинга.

— Поли ми даде гранатомет — излъгах го аз. Крайно време беше да се вземе в ръце и да действа.

Маджо пребледня, подпря се на близката кола и алармата ѝ пронизително запищя. Съвсем се разтрепери. Костваше му много усилия, но се овладя и ме попита какъв е моделът. По това време няхах идея, какво представлява дори гранатометът, но Маджо ми подсказа сам.

— Имам предвид от тези, които се използват еднократно, или от другите? — попита ме той.

— От еднократните е — дадох, без да искам, грешен отговор аз.

— Значи няма проблем — отпусна се Маджо — — Щом се върна, веднага ще го изхабим. Ще пусна моите коли към Боровец, а ти ще разбиеш снаряда в скалите.

В този миг съжалих, че не познавах това оръжие. Така отново, без да исках, свалих напрежението от Маджо. Дадох му нов вариант за временно измъкване.

ГЛАВА 18

Маджо наистина изчезна за две седмици. Явно напрежението ми е било голямо, защото Крейзи ми се обади и ми обясни, че Младен му е звъннал от летището, че ще кара директно към стадион „Славия“ и аз да тръгвам за там.

Крейзи бе със Славчо на Златни пясъци и се налагаше сам да се оправя. Това малко ме стегна. Бях далеч по-спокоен, когато Крейзи беше с мен. Приемах го като гаранция при срещите ни с Маджо. Така и не можех да се доверя на човек като него.

Последните месеци бях оставил Тупана да движи ремонта в бъдещия еротичен бар, но сега го взех с мен. Паркирахме на около километър от стадиона. Реших да поогледам наоколо.

Това, което ме дразнеше при срещите ми с Маджо, бе малкото време, което ми оставяше, за да стигна до него. Винаги трябваше да съм на нокти при едно евентуално определяне на среща, за да успее да стигна за 30 минути, където ми посочеше.

Точно минавахме покрай тренировъчните игрища от задната страна на стадиона и се оглеждахме внимателно, когато забелязах край горичката и реката около игрищата да броди мъж. Виждаше се силуетът му от време на време, прикриващ се от дърветата. Приклекнахме с Тупана и припълзяхме по тревата на задното игрище. Оттам видимостта бе по-добра. Нямаше никакво съмнение. Мъжът бе Момчил.

Изпаднах в тих ужас. Не можех да проумея какво търси Момчил там. В първия момент си помислих, че са ме разкрили и са го изпратили да ме проследи, когато се срещам с Маджо. Не можех да разбера как е станало. Докато се опитвах да проумея ситуацията, ми просветна друга идея, която сякаш по ми се връзваше. Вероятно Поли някак си е снел доверието си от мен и е пуснал Момчил да работи по Маджо. И това ме поставяше в много неизгодна позиция. Наведох главата на Тупана и притаихме дъх в очакване. Мярнах, че на врата му

висеше нещо, но не бях сигурен дали е бинокъл, или фотоапарат. Момчил пристъпваше, леко приведен.

* * *

Познавах Момчил Бенев доста отдавна, още от ученическите години. Бяха го изключили от неговото училище за някаква глупост и го преместиха да си довърши основното образование в нашето. Изглеждаше добро момче и бързо се сприятелихме. По-скоро той се залепи за мен. Възхищаваше ми се на всичко: на волята да спортувам, на авторитета ми сред другите момчета, на моята самостоятелност. Усещах, че е интригант, макар да помагаше, когато имаше възможност. Нямаше кураж да свърши каквото и да било сам. Очевидно беше мамино синче.

За мен бе странно да го видя като един от бригадирите на Жоро Пехливанов. Навремето си го представях като бъдещ музикант, интелектуалец, човек на духа или нещо подобно. Момчил определено се бе променил. Беше се превърнал във високо, стройно и елегантно момче. Малко женствен тип, с леко къдрава коса и дебели, чувствени устни. Ако някога беше училищният задръстеняк, сега момичетата от квартала вървяха след него на тумби.

С изненада научих, че след гимназията заминал за Камбоджа с първите български рейнджъри. Открай време си беше комплексар, но едва ли и реалните бойни действия в джунглите на Индокитай, в които твърдеше, че е участвал, можеха да го променят. И все пак Пехливанов му бе намерил приложение.

Мъкнеше го по акции, за да види с очите си как стават истинските неща, и същевременно го караше да му носи дрехите на химическо чистене, да му мие колата и да я кара на ремонт. А когато се наложеше, да му пазарува и да върши ред други домашни задължения. Беше го запалил по анаболите, но и това не му помогна. Момчил си оставаше хърбав. Въпреки това в RED бара вече го брояха за един от борците.

Извоюва си правото да инкасира част от покер машинките на Бен Търпин. Правеше го винаги седнал зад волана на старо, но лъскаво БМВ — петица. Бен обичаше да демонстрира какви баровци са

неговите хора. Иначе Момчил караше нов фиат Типо, купен от родителите му.

Когато беше с беемвето, го паркираше пред входа без никакъв страх, че някой ще му посегне. Затова изненадата му бе голяма, когато една сутрин не намери колата на мястото ѝ. Веднага изтича при Пехливанов и му разказа всичко. Всъщност той нямаше други близки хора освен него и брат му Любен. „Те са моята среда“ — контрираше той студено опитите на родителите му да го вразумят.

— Аз ще се оправя с Бен Търпин — успокоил го Жоро.

— Как? — разревал се Момчил.

Жоро вдигнал телефона и разказал всичко на Бен. И успокоил Момчил, че всичко е наред. Обяснил, че Бен оценява колата на 20 000 марки. Жоро му предложил да му ги даде назаем, за да се оправя с Търпин. А в замяна на това щял да му даде време да продаде имотите на родителите си в Княжево и да се издължи.

Момчил изобщо не подозирал, че този номер му е скроен именно от Жоро Пехливанов и Бен Търпин, за да си разделят двайсет хиляди марки. И двамата определено обичаха да щавят свои. Били намислили тази врътка да измъкнат парите от нищо неподозиращия Момчил, а след това Бен свалил колата от издирване, направил ѝ нова регистрация и я продал в провинцията.

Парите от имотите се оказали доста. Освен че се издължил, Момчил успял да си купи спортен мерцедес. Поръчал си тежък ланец, за да заприлича на борец. Междувременно Пехливанов се скарал с Бен и преминал към Поли. Момчил, естествено, тръгнал след него. За да поддържа имиджа си на борец, се тъпчел с хапчета: анаболи за сила, диазепам за успокоение. Така постепенно стигнал до кокаина. Поли харесал стройното момче слабичко момче заради неговата пристрастеност към риболова и лова. Двамата започнали доста често да ходят по реките. Една вечер Момчил, смъркан до козирката, се похвалил на Поли, че разбира от взривове. Бил научил тоя занаят в Камбоджа. Поли веднага решил, че може да го използва.

Така Момчил от глупост и малко повече кокаин се наврял насила между шамарите. В следващите години се бе превърнал в личния бомбаджия на Поли.

* * *

Сега, докато лежах на тревата и си припомнях всичко това, ситуацията започваше да ми изглежда все по-абсурдна. Годините, прекарани в организацията, ми бяха изиграли лоша шега. Очевидно се налагаше да неутрализирам момчето, с което бях толкова години и в училище, и в организацията. Сега си дадох сметка за отношението му към мен, когато започнахме общ бизнес с Поли. Изпитваше особен вид ревност, сякаш жена ревнува мъжа си.

Повдигнах очи да го погледна и видях, че ровеше нещо в пръстта. За миг ми се стори, че монтира бомба. Единият вариант бе да скоча и да го подгоня, а другият да предупредя Маджо по най-бързия начин. Точно в този момент една от охранителните коли на Маджо рязко спря пред храстите и четирима души изскочиха от нея. Момчил побягна. Дори не успяха да го видят.

Само след минута бяхме на стадиона при Маджо, който ни чакаше. Докато разговаряше по станцията, той ми подаде ръка.

— Чисто е, шефе, фалшива тревога! — чух обясненията на охраната.

— На един от пазачите му се е сторило, че някой тършува из стадиона. Затова изпратих да огледат — каза Маджо. — Явно няма нищо.

— Не е нищо. Видях го. Един от момчетата на Поли.

Маджо се смръзна.

— Що не го хвана? — едва промълви той.

— Щях да се издам, че идвам при теб. Пък и ми се стори, че само шпионира. Искях да видя докъде ще стигне.

— Правилно си постъпил — Маджо потърка челото си. После повдигна очи към мен. — Я ми обясни кое е това момче.

— Казва се Момчил и е по-близък с Пехливанов, но Поли от години го използва за бомбаджия. Лицето на Маджо се изкриви зловещо.

— Какво става тогава? Да не би Поли да е оттеглил офертата от теб и да я е дал на този Момчил? Да не си изпуснал нещата от контрол?

— Нямам идея. И така да е станало, нямам вина. Откога ти казвам да направим фалшивия атентат.

— Има ли вариант Момчил да е дошъл не по поръчка на Поли, а на Пехливанов?

— Защо? Какви пресечни точки имаш с Пехливанов?

— Абсолютно никакви. Въпреки че от пет шест години работи в моята организация, аз дори не знам нищо за него.

— Какво те притеснява тогава?

— Наскоро, когато се опитвах да уреждам сделката за хотела, Поли дойде с Пехливанов. Каза, че щял да му бъде съдружник в тази сделка. Аз, естествено, побеснях и го изгоних. Казах му, че „кучета“ на моята маса не търпя. Затова си мисля да не би да се е озлобил. А единственото, което съм чувал за него, е, че е голям комплексар. Но я ти си по-запознат, разкажи ми за него.

И аз разказах, каквото знаех за Пехливанов.

* * *

Жоро Пехливанов живеел в идеалния център на София, близо до Националния стадион „Васил Левски“. В квартала всички го знаели като слабичко, високо и русоляво момче, син на доста заможни родители. С повечето от връстниците си се разбирал. Метълите го тормозели яко и където го видели, му обирали парите. След тях се появили скинарите, които се оказали още по-безмилостни.

— Ей, пич — подвиквали му те, — изпразвай джобовете и давай парите, ако искаш да се прибереш цял вкъщи!

Жоро обаче не смятал да се предава. Малко преди да завърши гимназия, започнал да гълта анаболи и да вдига тежести. За кратко време натрупал доста мускулна маса и успявал да държи враговете си на прилично разстояние. За всеки случай той опердашил двама-трима от метълите и вече с нараснало самочувствие теглил един здрав бой на цялата банда квартални скинари. Някъде по това време станали генералните промени в държавата и Жоро за първи път през живота си влязъл в открит конфликт с баща си и майка си. Бил прагматик. Всяка сутрин се събуждал с единствената мисъл — как да изкара повече пари. Завършил гимназия, и то с доста добър успех, и вместо да се

запише в курсовете за шофьори, подобно на съучениците си, Жоро взел книжка за тракторист. Някой му беше подшушнал, че те печелят луди пари. Като разбра за тази дивотия, баща му първо се смял от сърце, после се ядосал.

— Трябва да си много оглупял, моето момче — поклатил замислено глава той. Без дори да подозира какъв нов удар му готвел любимият син. Всичко тръгнало от някакъв френски филм, разказващ за съдбата на чуждестранен legioner в Африка. Жоро остана буквално запленил. Започнал да тренира значително по-интензивно и вече с кубинки на крака дори в най-големите жеги. Незнайно откъде бе изровил списък на дисциплините за приемния изпит в Чуждестранния легион и там бягането на дълги разстояния с тежки обувки фигурираше на едно от първите места. Този път се намеси и майка му.

— Няма да допусна да ми убият детето разни черни маймуни! — разкрещяла се тя. — Не сме се мъкнали цял живот по посолствата, за да видя накрая сина си войник!

Родителите на Жоро действително прекарвали години наред като обслужващ персонал на нашите пълномощни представители в различни страни по света, въпреки че бащата си имал диплома за строителен инженер. Момчето им ги следвало почти навсякъде. Беше избродил повече свят, отколкото всички комшии в квартала взети заедно, но, в края на краищата, се оказало, че ползата е никаква. Все пак нямало как да тръгне срещу майка си. Затворил се в стаята си със стотина нови планове да стане милионер и накрая се спрял на най-достъпния. Решил да замине дървосекач в Канада.

— Ти знаеш ли колко дървета има там? — съвсем се сащисал баща му. — За какво им е още едно?

Този довод изглежда подействал, защото Жоро повече не продумал за Канада. Преместил се на „Магурата“. Там вече се били настанили доста стари шмекери. Черната борса за обмяна на пари вървяла на пълни обороти. Никой не познавал Жоро, нито пък се интересувал от него. Правел дребни сделки и въртял нищожен оборот, така че не дразнел босовете. Забелязали го заради изключителната му стриктност и честност. Оценили го по достойнство и му дали едно рамо, което му се видяло твърде дребно за усилията.

Наоколо все по-често се мяркали новите герои на времето — борците. Изглеждали наистина страховити с ланците си, гривните си, бързите коли. По всяка вероятност бъдещето било тяхно. И Жоро започнал да крои планове как да се присъедини към силните на деня. Борците ненавиждали културистите. Тъпканите с анаболи момчета гледали да ги избягват, а Жоро бил точно от тях. Имал една мечта. Като дете ходел да се къпе в басейна „Република“ и на връщане често минавал покрай тенискортовете, където Иван Славков обикновено избивал снощния си махмурлук с игра на тенис. Паркирал мерцедеса си пред главния вход и Жоро можел с часове да наблюдава колата, без да обръща внимание на мокрите си дрехи. Зарадвал се много, когато видял, че и борците вече се возят на същите мерцедеси. Затова не се отказал нито за миг да се присъедини към тях.

В квартала съвсем близо до Жоро живеело едно много хубаво момиче. Казвало се Ева. Двата били просто приятели, срещали се често в Червеното кафене и тя му разказвала надълго и нашироко колко голям тарикат бил нейният приятел. Сега се намирал в чужбина, по-точно в Унгария, при най-големите бандити, но всеки момент го очаквала да се прибере.

Жоро тутакси се залепил за Ева, а от един определен момент нататък направо не се отделял от нея. Пазел я като рохко яйце. Грижел се да не я безпокоят обичайните навлеци по кафенетата и не давал прашинка да падне върху главата ѝ. Така минало лято. В един от първите дни на есента Жоро заварил Ева в Червеното кафене, седнала на маса с някакъв дребен и на пръв поглед доста смотан гявол. Тъкмо се канел да му скочи, когато Ева предвидливо застанала между тях.

— Запознай се с моя приятел! — засмяла се тя.

— К'ъв си ти, бе? — погледнал го намусено онзи. — Това е моят ангел-хранител — съвсем се разлигавила Ева, преди да седне отново на стола. — През цялото време, докато отсъстваше, той бе неотлъчно до мен. Не даваше муха да бръмне. Вардеше ме като съкровище, каквото съм. Нали така! — изкикотила се тя.

Жоро не изглеждал очарован, почесал се досадливо по врата и си теглил наум една майна, задето не е изчукал мадамата, когато бродела самотна, и ето сега я предавал почти девствена на някакъв гърчав селяндур. Точно тогава пред кафенето спрял мерцедес. На прозореца увиснал Васил Илиев, махнал небрежно с ръка и приятелят на Ева се

запътил спокойно към него. Двамата братски се ръкували. Сетне потънали в дълъг и задълбочен разговор, като дребният почти през цялото време дообяснявал нещо с ръце, а Васко Илиев се заливал от смях. „Този не е случаен човек, щом си има лафа с Васил — помислил си Жоро. — Може и пък да не съм сбъркал, нищо чудно да излезе заек от трънката...“ Приятелят на Ева се върнал в значително по-добро настроение и в движение си поръчал чаша уиски с лед.

— Ще пийнете ли нещо? — обърнал се той към двамата.

— Същото — изчуруликала Ева. И хванала шепите си поверително, навела се към своя приятел: — Забравих да ви запозная официално. Това е Жоро.

— Бен Търпин — представил се хладно гърчавото мъжле.

Така Жоро Пехливанов за първи път проникнал в структурите на борците.

Междувременно баща му успял да го уреди във ВИАС, специалност строително инженерство, което било отколешна мечта. На Жоро това не му пречело. Родителите му изглеждали доволни и най-сетне го оставили на мира. Дори баща му извадил десет хиляди марки и му помогнал да си купи автомобил „Фиат Крома“ от Германия.

Отношенията му с Бен Търпин също се развивали добре. Той веднага забелязал неговата нахъсаност и въпреки че му се отваряли възможности лично да се издигне в структурите на ВИС, започнал постоянно да пробутва Жоро.

— Имам семейни проблеми, не мога да дойда с вас — лъжел Бен Търпин. Или пък директно заявявал: — Настинал съм жестоко, вземете моя човек Жоро.

— Кой Жоро, бе? — чудели се всички.

Жоро наистина идвал от улицата, но за съжаление без прякор. И без никаква стряскаща история зад гърба си. А по онова време тези неща имали изключителна стойност. Шефовете започнали да го пращат на дребни магистрални акции и от очите им не убягнало неговото старание и готовност да влиза с всеки в бой и да застава в първите редици, но такива имаше колкото искаш. Мераклиите да се впишат в редиците на ВИС надвишавали значително търсенето. Пък и за по-старите кадри било важно да те запомнят. Дори възможността да кара от време на време мерцедеса на Бен, му създавала съвсем за кратко илюзията, че издигането му в организацията се уреждало.

Жоро Пехливанов се различавал от другите по едно: той притежавал способността да не се само заблуждава, гледал трезво случващото се и всяка вечер правел критичен анализ на деня, за да смени стратегията, ако се налага. Освен това не обичал да слугува. Бил индивидуалист по природа. Правело му впечатление, че колкото и да се стараел, за него задължително оставал най-малкият пай от плячката. Парите обикновено разпределял Васко Илиев и не пропускал да го попита:

— Ти пък кой беше?

— Това е Жоро, който не пие и не пуши — чудел се какво да отвърне Бен. И леко смутен добавял: — Тренира денонощно за мускули.

Бен Търпин намерил и друг начин да пробута на протежето си някой допълнителен лев. Повикал го един следобед в Червеното кафене, поръчал обичайното уиски, сумтял дълго и в крайна сметка директно изтърсил:

— Ти що не вземеш да събереш една бандичка от софийските дворове.

— Какво ще правим?

Ще контролирате заведенията наоколо, Ще събирате рекета и ще се отчитате пред ВИС. Ти ще ги командваш.

— Става — зарадвал се Жоро.

Така се родила „Секюрити груп“. Жоро подбрал печени момчета. Държал със здрава ръка юздите, но към ВИС не потекли реки от пари, а някакви си пършиви ручейчета. Все пак били по-добре от нищо. Макар и трудно, пътят към върховете се разкривал.

Жоро обичал родителите си по своему и затова не му дало сърце да ги окраде. Просто една неделя седнал на масата в кухнята да обядва с тях и съвсем откровено се обърнал към баща си:

— Ще ми дадете ли семейното злато назаем? Ще ви го върна някой ден, обещавам ви!

— Бижутата ми! — едва не припаднала майка му, но все пак в края на разговора отстъпила.

Жоро веднага си направил огромен ланец. Купил си елегантен костюм, подобен на тези, с които вече се движели босовете от висшите структури на ВИС, и започнал така да се появява в заведенията. Дребните бригадирчета не пропуснали да го забележат. Наричали го

якия Жоро с големия ланец, като вече го отличавали от общата маса. Харесало му и с останалото злато си направил масивна гривна. Прякорът му също се променил. Станал „якият Жоро с големия ланец и голямата гривна“. Първата крачка към върховете на организацията останала зад гърба му. Без съмнение се налагало да измисли в най-къс срок следващата.

Бен Търпин не се славел с лоялност и признателност. Познавали го по-скоро като кръшкач и абсолютен неблагодарник. На всичко отгоре той се усъмнил в смелостта на Жоро, след като оня няколко пъти отказал да участва в по-тежки, по-рисковани престъпления. Бен не бил вчерашен. За разлика от дребните риби, ланците на Жоро изобщо не го впечатлявали. Знаел, че инвестирал семейно имущество, за да се представя за борец и че не е от баровците, изкарали парите си на улицата. Напоследък между двамата се настанили подчертано хладни отношения, още повече че Бен все по-настойчиво пробутвал на негово място един реално изграден по софийските дворове гамен с героичното име Георги Бенковски. Или така нареченото Джоре.

Бавно и настойчиво Джорето овладял „Секюрити груп“ и съвсем скоро на него гледали като на първия човек. Той вземал решенията. Той награждавал, той наказвал. Жоро останал някак си встрани, смятали го за невинна марионетка.

След прословутия бой с руските офицери, служили в Афганистан, всичко се променило. Жоро не участвал в кютека, макар че по неизвестни причини присъствал на сблъсъка. Когато наръгали с нож Джорето, той стрелял три пъти във въздуха със законно притежавания си пистолет, разчистил терена и се огледал. Имал начин да се измъкне. След това взел Джорето на ръце и така го отнесъл чак до Пирогов. Въпреки това лекарите не успели да го спасят. Починал на операционната маса. Полицаяте веднага арестували Жоро и майка му го видяла още същата вечер как го натикват в душегубката с белезници на китките. Задържали го двадесет дена, през които Жоро ял толкова бой, колкото за цял живот. Не казал нито дума.

— Просто минавах оттам и помогнах! — вдигал безпомощно рамене той.

На въпросите, дали знае нещо за организацията и кого е видял при побоя, отговарял пълни безсмислици и в крайна сметка полицаите

се видели в чудо. Предали го на следствието, откъдето баща му го извадил със старите си връзки в службите.

Бен Търпин изобщо не си мръднал пръста. Васил Илиев обаче се намесил.

— Слушай, Бен! — извикал той дребния в офиса си. — Това твое момче се оказа много печено.

— Аз какво ти казвах? — опитал се на секундата да обере цялата слава Бен.

— Моите хора в полицията много са го харесали. Мълчал е като пън, дори когато са го пребивали. Харесва ми, да знаеш!

На другия ден не родителите на Жоро го посрещнали пред следствието, а самият Бен Търпин го потупал дружески по гърба и му пхнал в ръката ключовете на едно БМВ петица, чийто покрив примамливо блестял на паркинга.

— Да помниш кой не те е забравил — изпъчил се Бен. Не посмял да продължил със самохвалните тиради, защото Васил Илиев му бил наредил да отведе Жоро директно при него.

Васил посрещнал двамата видимо доволен и усмихнат, както обикновено. Огледал любопитно Жоро от горе до долу, после разлял по чаша уиски.

— Пичага си ти! — стиснал ръката на Жоро той. След което му връчил фина визитна картичка. На нея пишело:

ВИС-2

Георги Пехливанов

директор

Тази визитка не означавало нищо, а може би всичко. Подобни директори във ВИС-2 имаше колкото искаш. Но Жоро с пределна яснота осъзна, че вече се е качил на асансьора, който ще го отведе на горните етажи.

Жоро се радвал на новото си БМВ и много се гордеел с него, но отношението му към Бен Търпин не се променило. Помнел много добре как го зарязал в ареста и знаел прекрасно, че без помощта на родителите си още щял да кисне там. Иначе си изпълнявал стриктно задълженията. Вечерно време разкарвал Бен из цяла София като шофьор и бодигард едновременно. Изпълнявал безпрекословно

всичките му нареждания и колкото и да му бе неприятно, не се заблуждавал че може да мине без него. Бен си оставал основният, най-важният трамплин към ВИС. Бен на свой ред гледал да използва Жоро максимално, тъй като постоянно попадал в разни съмнителни ситуации, свикнал да изпраща Жоро при Васил Илиев, когато трябвало да се отчете или да обясни някой от поредните си глупости. Без съмнение Васко имаше слабост към момчето. Уважавал хората като него, които могат да държат инкяр и не се плашат лесно, пък и, от друга страна, пред него стояло бъдещето.

Васил не се изживявал и като вечен. Все някога щели да дойдат младите и Жоро във всички случаи щял да е един от тях. Отнасял се към него пренебрежително, разбира се, както се полага на един бос да се държи със своите подчинени, обаче избягвал да го унижава безпричинно. Нещо, което редовно се случвало с Бен Търпин. Понякога дори го изхвърлял от офиса с шутове и най-редовно му отвъртал шамари, когато се провинял, въпреки че двамата се знаели от много отдавна.

Жоро не си пилеел времето. Наситил се бързо на съмнителната си слава и седнал да крои планове как да продължи по-нататък. Като първа мярка използвал визитната картичка докрай. Размножил я и когато пращал някой от неговите момчета в сервиза да му оправят колата, собственикът задължително я получавал:

— Ей този човек ме помоли да му ремонтирате беемвето — връчвал тържествено визитката бригадирчето. — Естествено без пари!

Това вършело работа. След няколко дни Жоро вече отивал сам да си вземе колата и собственикът го посрещал изключително любезно, без да изпуска визитката. Нямащо как да не му направи впечатление какво пише на нея: „ВИС-2. Директор.“ Какъв директор, не е ясно. Но ВИС-2 говорело вече достатъчно.

Жоро обръщал внимание дори на най-дребните детайли. Харесвало му, че успял да се открои от сивата маса. Същевременно признавал, че прякорът му не е от най-удачните и е доста дълъг — „якия Жоро с големият ланец и голямата гривна“. Напомняло му имената на индианските вождове. Трябвало да намери нещо кратко и лесно за запомняне. Както обикновено, най-сполучливото решение му хрумнало без никаква особена причина, дори на твърде необичайно

място — в тоалетната. „Пехливанов — рече си той. — Кратко, ясно и съдържателно“.

До вечерта беше развил стратегията. Пращал всяка нощ визитни картички в различни баровски заведения с молба да му запазят маса.

— Всичко е заето — извинително отвърщал по телефона управителят и за всеки случай добавял:

— За кого евентуално да я запазим?

— За Пехливанов — връщали спокойно слушалката върху вилката.

Обикалял заведенията едно след друго, задържал се не повече от половин час и на излизане сдържано подавал визитката си. Собствениците буквално се смразявали. Нямали представа кой е Георги Пехливанов и какъв директор е. Но бяха яли попарата на ВИС-2 до един и когато следващия път Пехливанов отново вдигал телефона, чинно му докладвали:

— Заповядайте, господин Пехливанов, ще се радваме да ви видим.

Номерът явно минал. За няколко месеца „Пехливанов“ вече звучало тежкарски в най-изисканите заведения и сервитьорите си изпочупвали краката да му слугуват.

Бен Търпин обаче си оставал проблем. Жоро не можел да го надскочи по никакъв начин, освен ако лично Васил Илиев не решал да го издигне и да му даде свой бизнес. Васил не бил от тези хора. Независимо от вечните шмекерии на Бен, той съзнавал, че едно подобно разместване на пластове ще разклати организацията. Подадеш ли пръст на един, другите също ще наскочат веднага и току-виж си останал без цялата ръка. И тук съдбата се намесила отново в полза на Жоро.

В офисите на ВИС-2 обикновено се пиело след изморителния ден. Когато не предстояла акция, разбира се. Жоро избягвал да участва поради няколко причини — преди всичко да не се омеси с тълпата и, на второ място, нямал представа кога ще го повикат. Телефонът иззвънял към шест часа. Обаждал се Бен Търпин.

— Можеш ли да дойдеш да ме вземеш от централния вход на Южния парк? — попитал той.

Жоро нито можел да му откаже, нито му минавала подобна мисъл през главата.

— Идвам — скочил той. Яхнал мощното БМВ и въпреки натоварения трафик след половин час стигнал до Южния парк. Бен треперел на студа, свит в якето си.

— Какво е станало? — изненадал се Жоро Бен си замълчал, не му беше за първи път да послъгва Васил, макар че винаги му се разминавало. Имал навик да задържа пари от оборотните, и най-вече от покер машините. Сега бил направил същото. И Васил се вбесил.

— Къде ти е мерцедесът? — деликатно подхвърлил Жоро.

— Забравих да отчета едни пари от машините и Васко ме глоби — измънка Бен.

Сякаш ток преминал по тялото на Жоро. Моментално усетил, че неговият час удря. Не можел да остане по никакъв начин повече при Бен. Няма по-лошо от това, да си слуга на бос, когото големите началници вече не уважават. Все някой ден ще дойде и твоят ред.

Жоро познавал съвсем бегло Поли. Бяха се срещали на дребни запои по дискотеките и на няколко по-съществени в главния офис, но нищо повече. Въпреки това реши да рискува. Осведомил се от една секретарка в каква посока е тръгнал и се досети къде да го търси.

— Добър вечер — седнал срещу него той в сепарето на луксозно заведение. — Може ли? — не изпитвал капка страх. Гласът му не трепнал.

— Сядай, момче! — изгледал го внимателно Поли. — Зор ли имаш?

— Дошъл съм да те осведомя, че Бен Търпин не разполага с никаква бригада. Всичко около него е мое. Аз съм го създал, аз съм го организиран, аз го командвам. Бен е кух като изтърбушена тиква.

— Мразя предателите — процедил през зъби Поли.

— Не се притеснявам, защото говоря истината. Докато беше в чужбина, Бен не си мръдна пръста за теб. Дори навсякъде говореше колко е хубаво, че отсъстваш от България и че такива като него могат да си развяват коня, както си поискат.

Поли млъкнал загледал в скута си. Дръпнал от цигарата толкова силно, сякаш се опитвал да я изсмуче цялата. Потъмнял като дъждовен облак. Едва сега Жоро се уплашил.

— Добре — успокоил го Поли. — Още от тази секунда, от този миг взимаш хората си и идваш при мен. Аз съм ти началник и няма да се отчиташ пред никого друг. Но искам да запомниш едно — с мен

никога няма да можеш да постъпиш така. Ще разбере още преди да си го помислил. И тогава светът ще ти се стори тесен. Тесен за теб, за семейството ти, за твоите хора... Ясен ли съм?

— Напълно — кимнал Жоро. — А как ще се оправяме с Бен?

— Остави Бен Търпин на мен — отпратил го Поли. — Той не е твое задължение.

Васил научил веднага за раздора в двете бригади и го приел съвсем нормално. По-добре да се карат помежду си, отколкото да се обърнат срещу него. Така или иначе, както и да се делели и преразделяли, щели да му служат вярно. Нямало къде да избягат. Това го задоволявало напълно.

* * *

Маджо изслуша разказа ми много внимателно. Пушеше цигара след цигара и преполови бутилката Royal Salute. Накрая изпусна тежка въздишка и вече доста замаян от алкохола каза:

— От всичко, което ми разказа, разбирам, че през целия си живот този Пехливанов е бил прескочи кобила. А явно комплексите не са го напускали. И все пак не мога да си обясня, защо той би пратил този Момчил. Нормално е да ме мрази... а сигурно мрази още повече и Поли, при положение че не обича да слугува на никого. Единствената логика да го е пратил той... — продължаваше да си разсъждава на глас Маджо, — е да направи интрига между мен и Поли.

— За какво ме повика толкова спешно днес? — прекъснах размислите му аз.

— Ето за това — каза Маджо, като извади голям книжен плик изпод бюрото си. — Тук са... 50 000 долара. Ще получиш още три пъти по толкова, ако се справиш с Поли — просъска Маджо.

— Само че искам ти лично да го застреляш. Не бива да бъдеш посредник и да пращаш други хора.

Вече ми стана ясно какво ми подготвя Маджо. Искаше да се отърве едновременно от Поли, а след това, вместо 150 000 долара, щях да получа куршуми и да затвори цикъла. През последните месеци толкова бях претръпнал, че идеята Маджо да ме убие, ми се стори

напълно нормална. Сложих спокойно плика в краката си. Погледнах го право в очите и му казах:

— Ще отнеме време. Трябва да го прекарам да дойде сам на среща.

— Знам. Не ти се бъркам в нещата. Измисли някакъв повод да го измъкнеш. А гранатомета, който ти е дал, пази. Може някой ден да ни потрябва. Да се защитаваме, разбира се.

Този път си тръгнах мълчалив и доволен. Имах нов план, който ми се струваше много добър. Щях да изчакам да мине месец, докато Маджо се изнерви съвсем. След което пак щях да му предложа да гръмнем с гранатомета по Бай Миле. Смятах да се мотивирам с това, че Поли би дошъл сам на среща с мен само след подобен фрапантен случай, за да му обясня. Така щях определено да спечеля още време.

Тъкмо напусках стадиона, но се досетих нещо. Бутнах плика с парите в ръцете на Тупана, върнах се обратно и казах на Бабаса:

— Трябва да видя началника ти отново. Бабаса се върна след 20 минути — Ела — кимна ми леко сконфузен той. Маджо се бе проснал на диванчето в тренировката стаичка, бе с разрошена коса и едва гледаше.

— Аз като че задряхах, като си тръгна. Явно ме хвана уискито — извинително ме погледна той. — Сигурно съм уморен от полета. Кажи какво се сети?

— Какво ще правим с Момчил? — А този, бомбаджията ли? — замисли се Маджо — Остави го на мен. Вече знам кой е и няма да го допусна наблизко. А още тази вечер ще си направя среща с Поли. Ще видиш каква интрига ще им въртна на Пехливанов и Момчил — натърти злобно той. — Батко ти Младенчо не е за изхвърляне!

ГЛАВА 19

Беше разгара на лятото и следващия месец хвърлих всичките си усилия да оправя бара. Реших да не търся нито Поли, нито Маджо. Изчаквахте да го направят. Разбрах, че Поли си е поръчал в централата на „Мерцедес“ бронирана G класа с най-тежката бронировка — 7 степен. Беше пратил Пехливанов и още едно момче да му я докарат. По време на тестовете на полигона в Щутгарт служителят на „Мерцедес“ изпробвал колата, Пехливанов се усъмнил, че джипът не е достатъчно мощен. Германецът леко се усмихнал и дал рязко газ на поредния завой. Това ги стреснало малко, но им обяснил, че е нормално, понеже тежи два пъти повече.

— Как можем да бъдем сигурни — попитал Жоро, — че джипът наистина ще издържи на калашник?

— Господа — усмихнал се германецът, — разбира се, че ако не вярвате на сертификата на фирмата „Мерцедес“, може да го тествате лично. Разполагаме с оръжия, можете да надупчите, която част от колата желаете. След което ще си платите да я възстановим. Но ако искате, можете да го вземете така надупчен. Поне ще изглеждате страшни.

Пехливанов отказал да вкарва Поли в излишни разходи — и без това джипът струвал 550 хиляди марки. Само попитал дали някой, който си купува подобна кола, я тества.

— Освен клиентите ни от Русия, никой друг! — разсмял се германецът.

Сега Поли кръстосваше софийските улици с бронирания си джип. Беше се снабдил и с една „Тойота Ланд Крузър“, която остави на охранителите си. Джипът бе снабден с мегафон, а единственото, което дразнеше Поли, бе, че прозорците се смъкваха един пръст надолу, колкото да се подадат документите за проверка. „Мерцедес“ предлагали тази екстра — отварянето на прозорците — но за 28 хиляди марки за четирите прозореца. А на Поли му се видяло доста.

Някъде по същото време се завърна и Георги Чопев — излекуван. Караше същия джип, само че с по-ниска степен на бронировка. Но по-интересното беше, че връзката му с бившата съпруга на Поли продължи. Всички бяха удивени от наглостта на Жоро, който иначе си беше голяма шушумига. Поли бе приел нещата много лично, а Чопев на всичкото отгоре караше и едно жълто ламборджини кабрио и съвсем лазеше по нервите на Поли, като качваше в него жена му и детето му и минаваше по „Витошка“ като баровец.

— Този ще ебе един ден и дъщерите ни — процедил през зъби пред Димата.

— Не му се връзвай, Поли — отвърнал Димата. — На него явно му става само от нашите жени.

Димата беше напълно прав. Освен жената на Поли, някога бе изучкал гаджето на Васил Илиев, след което и Даниела Серданова — жената на Любо Пенев. Заради това бе платил солидни глоби на ВИС и бе отнесъл доста бой. Но това явно не го бе вразумило, тъй като по-късно, щом стана съдружник на Малкия Маргин, по време на един пиянски запой в „Текила бар“ Малкия решил да се прибере по-рано, а оставил гаджето си Чопев да я пази. След около час тя му звъннала и му казала, че Чопев ѝ предлагал секс.

— Какво пък толкова, какво, като си гадже на Николай — подканил я той, — на мен лично не ми пука!

На излизане от бара Чопев намерил кирка, забита в капака на новото си БМВ. Веднага подал жалба срещу Малкия Маргин, когото повикали в полицията да дава писмени обяснения. Така развалиха съдружието си. Но сега упорството му с жената на Поли граничеше с лудостта. Всички познаваха Поли като безмилостен убиец.

* * *

Дойде денят за откриването на бара. Предишния ден потърсих Поли да го покая, но той не ми вдигна. Предполагах, че е изпаднал в някои от своите състояния, когато не се показваше. Самият той твърдеше, че е циклофреник и като навлезеше във фаза, се покриваше, докато отмине.

Веселбата бе в разгара си, когато в заведението се появи Григор. Той беше стар приятел на Поли. Още в средата на 90-те бе емигрирал в Германия и започнал да се занимава с дрога. Нещата му вървели добре и той решил да се снабди с ново „Ауди“ от магазина. Още на другия ден го арестували и започнали проверка на доходите му. Бяха му лепнали пет години затвор, защото не успя да докаже откъде има толкова пари.

— Какъвто е нежен, ще му скъсат гъза в затвора — беше подхвърлил Поли. И той бе лежал там и знаеше какво представляват.

Григор се бе върнал преди няколко месеца и ако някога минаваше за женкар, сега много приличаше на гей. Цялото му поведение бе такова, въпреки че се хвалеше как тормозел турците в затвора.

Поли, който никак не го харесваше преди, сега го наричаше „талисманчето ми“ и го водеше навсякъде със себе си. Дори преди време бе издразнил Маджо, като сложил Григор да седи в тяхното сепаре в „Тримата мускетари“.

На другия ден Маджо ми разказа, че няколко пъти питал Поли какъв е тоя, докато той му отговорил накрая:

— Просто един мой килър.

Маджо отново се затресе от параноя и се нахвърли върху мен, че съм изпуснал нещата от контрол и че Поли вече дори най — безцеремонно водел килъра си на неговата маса, за да го огледа. Аз му обясних, че този „килър“ е просто един педераст. Това, което вбесило Маджо, било, че към края на вечерта Поли и Григор излезли от заведението, седнали от другата страна на Руската църква и започнали да си правят линии от кокаин на тротоара. От време на време се прегръщали и целували.

Сега Григор бавно се разхождаше в заведението и оглеждаше високомерно всичките ми гости. Изправи се пред един от пилоните и започна да гледа отдолу танцуващото момиче. Наблюдавах го скрит в един от ъглите, кимнах на Тупана да дойде при мен и му наредих:

— Вкарай тоя боклук в тоалетните и го ступай и го изхвърли, и искам да не стъпва повече тук.

Мислех, че Поли го използва за забавление и идея си нямах какво ще стане след малко. Тупана го подкара към тоалетните, но Григор се отскубна и изхвърча към стълбите. Там охраната го спря с

шутове и Тупана започна да го налага здраво. Разкъса дрехите му и го съблече гол.

— Повече да не си стъпил тук — крещеше Тупана.

— Поли ми е кръстник — пищеше той и цитираше номера му да му се обадят.

Това определено беше новост за мен, накрая реших да се намеся със стария трик, че съм осуетил боя.

— Нали ме познаваш? Защо ме оставяш да ме бият?

— Не те видях — отговорих му аз. — Хайде, изчезвай, че в тоя вид плашиш клиентите.

Григор направи крива гримаса и бързо тръгна отчаян по улицата. С Тупана останахме приседнали до близката ограда да подишаме чист въздух. Тъкмо обсъждахме случката, когато рязко пред входа спря черната С класа на Поли. Бях учуден, че не е с бронирания джип, а и беше сам с Григор. Поли държеше ръце зад гърба си.

— Жоро — подвикна ми той, — Кой е този, който е бил Григор?

Знаех номерата на Поли, сигурен бях, че ще иска честен двубой за потърпевшите и му посочих Тупана. Това, което направи Поли, ме изненада.

Извади ръката си и рязко тикна „Баретата“ под брадичката му, натискайки силно.

— Той каза ли ти, че съм му кръстник?

— Не съм го чул — едва промълви Тупана.

— Не си чул моето име? Така ли? — продължаваше да злобее Поли.

Погледнах внимателно към Поли. Бе в рокерско яке, анцуг и къса фланелка по тялото му. Имаше мъртвешки вид, трепереше от злоба и от устата му се стичаха лиги. Или беше друсан, или в някоя от шизофреничните си фази.

Поли — заговорих успокояващо, като леко поставих ръка на рамото му. — Момчето не е виновно. Ела долу в бара да се разберем!

— Добре! — съгласи се Поли. — Но му кажи друг път, като чуе името ми, да се насира!

Седнахме в служебната ми стаичка. Поли все още трепереше.

— Какво ти е, приятелю? Вчера ти звънях цял ден да те поканя на откриването!

— Вчера гърмяха с гранатомет по мен — изтърси Поли.

Направо занемях. Не можех да повярвам. Маджо ми бе дал предплата аз да свърша работата. За момент си помислих, че са хората, от които Поли бе откраднал кокаина.

— Куките засекретиха случая, чак след няколко дни ще излезе по вестниците — каза Поли.

— Кой може да бъде? — погледнах към бледото му лице.

— Не знам, сигурно тези с кокаина, макар че мислех, че там съм се застраховал! Гарант по тази сделка, Жоро, стана Кузо Дългия, и то пред някакъв холандец, който бачкал за колумбийците. Транспортът в България извършиха двама братя гърци. След смъртта на Дългия бях допуснал само една грешка. Не знаех гърците къде ще складират кокаина, но онзи застраховател, Владко, наистина го откри сам. — Поли спря за миг и после продължи:

— Бях напълно спокоен, въпреки че всички предричаха смъртта ми, като казваха, че колумбийците не прощавали, защото аз знаех схемата добре. Холандецът си беше платил на колумбийците и на тях не им пукаше. От своя страна, когато не получил парите от пратката, натиснал гърците. Отвялякъл единия брат и другия платил всичко. А мен можеше да ме покаже само Кузо Дългия, а той е мъртъв. Сигурен бях, че цикълът е затворен — отново се замисли. — Но все пак се съмнявам дали шибаните колумбийци не искат да покажат, че така не се краде тяхна дрога. Нали си чувал за картела Меделин? Всеки калъп беше с щампа „Меделин“.

— Що не ми се обади вчера да помогна нещо? — отиграх приятелска загриженост.

— Беше пълно с куки, не исках да те осветлявам. Нали бачкаш по сериозни задачи. Обадох се на Пехливанов. Него го знаят, че е безделник, няма в какво да го подозират.

— Какво точна стана?

— Ами к'во, излизам аз с двете коли, бях тръгнал към фитнеса на „Мария Луиза“. Точно спрях на светофара, срещу новата болница „Свети Лазар“, и изведнъж нещо удари предния ми капак. Не можах да разбера какво е, но изскочих и се шмугнах в гората, откъдето дойде това. Видях двама мъже, тичаха и не можахме да ги догоним. Но ще ги хвана — ухили се злорадо Поли. — Избягаха в посока на Аптечно снабдяване на Търговска лига, а там видях, че има камери. Куките

иззеха записите. Не съм ти казвал, но шефът на отдел „Терор“ към НСБОП Борил Кацаров ми е приятел. Той ще ми даде информация.

— Добре, Поли, аз съм на линия.

— Ти си гледай твоите задачи — Поли стана.

— Защо направихте тази глупост с Григор? Не знаеш ли, че имам чувства към него?

Това ми прозвуча доста странно, мислех, че става дума за приятелство. След смъртта на Поли Григор се хвалеше, че имали сексуална връзка. Разказваше как се насмърквали и се чукали взаимно.

Поли прегърна Григор, вкара го в колата и се обърна към Тупана:
— А ти внимавай!

Замислих се как така, след като е гърмян предния ден и има доста грижи на главата, се е грабнал през нощта, и то сам, без охрана, да се разправя. Вероятно е искал да покаже на любовника си, че го е грижа за него.

ГЛАВА 20

Няколко дни по-късно Поли дойде в бара като гост, накара ме да вдигна децибелите на музиката. Имах две балерини, които правеха страхотно лесбо шоу. Заработваха при мен нощно време като танцьорки. Накарах ги да изиграят програмата си пред Поли. Той ги гледаше прехласнат. Очаквах да ме попита дали може да ги изчука, но той излезе от унеса си и ми зашепна сериозно:

— Разбрах ги кои са хората. Някакъв си Иван Кубето, стар рецидивист, държи паркинг, даден му от Мето Илиянски, най-вероятно ме е поръчал Мето.

— Вие се разбирате добре с Мето, нали сте си разделили улиците.

— Верно е, обаче ти не знаеш, че Кирчо Малкия премина към Методи. Така Методи се облагодетелства най-много с откраднатия кокаин, без да има нищо общо с него. Кирчо му даде своя дял, за да му го пласира.

— А защо Кирчо избяга от теб? — Страхуваше се, че искам да го убия. Когато прибра дрогата от склад в Благоевградско, му казах да я докара в София сам с един бус. Убедих го, че не трябва да се доверява на никой друг. Естествено, че смятах да го очистя, като я докара. И през ум не ми е минавало да оставям на селски гъз като него толкова много пара. Но копелдакът явно се усети, защото ми каза, че в техния край бил паднал голям сняг и не можел да дойде. След няколко дни изпрати просто триста килограма, останалата половина задържа за себе си и за онзи Владко. Но после явно се насра и отиде при Мето да му държи гръб. Сега вече знае, че е направил грешка и Мето го ограби, но пък за Киро е добре, че все пак остана жив. Аз се опитах да натисна поне онзи чекиджия Владко, но Методи дръпна и него. Накара го да подари 60 кг лично на Жоро Илиев. Явно за лични нужди — разхили се Поли, — и така го направиха висаджия. И сега Методи, с който наистина се разбираме много добре, може би се е уплашил, че ще му гоня гарес заради тази история, и решил да ме изпревари. Мислех го за

умен. Не може ли да се отвори, че никога не съм искал да ставам монополист? Когато само една групировка завладее улицата, куките ще я мачкат. Затова трябва да се запазва статуквото. Има и друго интересно в тази история — помълча за секунди Поли и продължи: — Този Кубето и другия, някакъв си Мани или Мени от „Дружба“, не го запомних, са се качили след стрелбата в ауди, собственост на някакъв служител на НСО. Това ме кара да мисля, че може и да е държавна поръчка. Може би вече ме третират като държавно опасен престъпник. Едно е сигурно, че колумбийци няма — разхили се Поли. — А най-смешното е, че още вечерта, като стрелях по мен, Косьо Самоковеца, който живее над нас, дойде да ми се жалва. „Бате Поли — вика ми той — сигурно искат да убият мене. Защо, бе, Косьо? Ами напоследък не давам проценти на Жоро Илиев, сигурно за това“. Натиснах го малко и той призна, че преди три месеца Жоро е купил три гранатомета. Така че нещата съвсем се навързват. Методи, колкото и да се прави на самостоятелен, си е под шапката на Жоро. Има само една малка подробност, но може да се окаже важна. Този, Кубето, е лежал в затвора с Бай Миле — каза тежко Поли, след което се надигна тежко от сепарето, подаде ми хиляда марки. — Раздай ги на момичетата... за представлението.

Обграден от осемте си гардове, — след опита за убийство увеличи двойно охраната си, напусна угрижен заведението.

Рано на другата сутрин потърсих Крейзи и поисках спешна среща с Маджо. Но Крейзи ми каза, че преди десет часа е абсурд. Телефонът му стоял при охранителите и никой не смее да го буди преди десет. Точно в десет и пет Крейзи се обади.

— Човекът каза в единайсет часа на „Славия“ — Маджо продължаваше със старите си номера да ме кара за кратко време да стигам на срещата.

Стадионът вече бе ремонтиран. Охранителите ме заведоха до съблекалнята на футболистите.

— Сядай до мен — посочи той мястото до себе си. — Отцепили сме тази част на стадиона, че в другата си вършат работата треньорите. А идват всякакви журналисти, не искам да ни види някой — обясни ми той.

— Вчера Поли беше при мен. Каза ми, че е открил хората, които са стреляли по него с гранатомет.

— Че него не го ли гърмяха колумбийците, бе? — злорадо се изсмя Маджо и веднага ми стана ясно, че той стои зад атентата.

— Каза ми, че били Иван Кубето и някакъв си Мени от „Дружба“, които държали паркинг на Мето.

Маджо сбърчи вежди и се замисли дълбоко.

— Чакай да викна Бай Миле, нека и той да слуша, че после пак ще ми се разсърди, че едва ли не те крия от него. Извикайте Бай Миле — повика на охраната. Седна пак до мен и продължи: — Я ми разкажи какво ти каза още Поли.

— Абе, това и на мен ми го разказа. Каза ми, че е гонил стрелците през гората. Само че лъже, прави се на велик. Като ги е гонил, защо е чакал полицаите да дойдат пред родилния дом. А колкото до тези стрелци, и на мен ми разказа, че щял да ги разкрие. Дори ме питаше дали ще го призная, ако разбере имената им. Но сега от теб разбирам, че вече ги знае.

В този момент нахлу Бай Миле.

— Я повтори пред Милчо как се казваха тези двамата.

— Кубето и Мани или Мени, не запомних точно — и погледнах изпитателно Бай Миле. Видях го как почервения и всичко ми стана ясно. Самият Маджо бе поръчал на Бай Миле, но не знаеше кои са вършачите. Върнах погледа си на Маджо, а той се бе втренчил укорително в Бай Миле.

— Този, Кубето, не го познавам, а Мени го знам, той е един голям страхливец — блъфираше Бай Миле. От Поли знаех, че стрелецът е Кубето, а Мени е помагач.

— Странно, Поли ми каза, че си лежал с Кубето в затвора — усмихнах се аз на Бай Миле.

— А, там имаше толкова много измекари, мога ли да ги помня всичките? Аз бях от шефовете — наду се Бай Миле. — Само Мени го знам, страхливец е, не може да свърши такава работа — лъжата му още повече лъсна.

— На мен ми е все тая познаваш ли ги, или не. Понеже бачкаме заедно, просто съм длъжен да ви предупредя, че Поли, ако ги набара, може да стигне и до вас.

Очаквах Маджо да се разсърди, но той се усмихна леко и ме изпрати към вратата, като подхвърли през рамо:

— Добре ти го каза, Милчо! — вървейки към изхода прошепна:
— Нали искаш да вземеш още три пъти по петдесет, действай тогава!

Ясно беше, че Маджо иска да се отърве от Поли по най — бързия начин. Въпросът беше как аз да се опазя от тази мелачка.

ГЛАВА 21

Тупана ми се обади, че Женята ме чака пред бара. Било спешно. Пристигнах бързо. Женята ме чакаше, приклезнал пред входа и по стар навик просеше цигари от охраната.

— За какво си дошъл? — погледнах го с неприязън. Никога не се бяхме разбирали добре. Открай време между нас имаше конкуренция кой да е по-близо до Поли.

— Чете ли „Нощен труд“ на обед?

— Да. Досетих се, че ти си пратил хора да стрелят Кубето. Само че разбрах, че е жив.

— Да бе, да му еба майката. Не знам какво се обърка — призна си Женята.

— Какво, да не би Поли да иска моя екип да го пробва в болницата? — за миг усетих, че се бях изпуснал. Не знаех дали Поли е доверил на Женята, че и аз имам екипи.

— Не. Каза ми, че в теб има гранатомет. Искан да ми го дадеш, да се пробвам на Бай Миле — от думите му се усещаше нежеланието да свърши поставената от Поли задача.

— Няма проблеми. Тъкмо ще ми отпадне този ангажимент от главата.

— Женята ме погледна още по-жално.

— Жорка, нямаш ли вариант да я свършиш сам тая работа?

— Имам, но нали Поли вече ти я е възложил на теб?

— Абе, ще му кажа, че нещо съм се разболял, все ще измисля нещо. Ама ти много време го мотаеш. За колко време мислиш, че можеш да приключиш?

— Две седмици.

— ОК. Твой е още две седмици. Аз ще убедя Поли. Ако нещо не се получи, ще го мислим двамата. Хич не ми се занимава сам.

Метнах се на колата, казах на Тупана и новите две момчета, които си бях взел, да ме последват. Карах бързо и не се оглеждах.

Разчитах, че Тупана зад мен ще следи. Някъде около „Александър Невски“ Тупана ми звънна уплашен:

— Абе, Жорко, оня, Дългия, ни следи — имаше предвид Женята. — придвижва се две три коли след нас.

— Добре, ти отбий веднага и спри, а аз ще видя дали ще ме последва.

Женята не беше вчерашен. В мига, в който Тупана отби, продължи с мръсна газ след мен. Паркирах зад църквата и обясних на Тупана да дойде.

— Откога ни следи?

— Не знам, случайно го видях.

— А как пристигна в бара?

— Ами дойде от нищото. Сам.

Добре, отивай в бара, а аз ще се оправя.

— По-добре не идвай, а се покрий. Тия явно са намислили нещо.

— Точно затова ще се върна в бара. Иска да съм сигурен, че е така.

Свърших си работата и след около два часа звъннах на Тупана да провери района около бара.

— Чисто е — каза той.

Отидохме с него в близка кръчма да хапнем.

— Жоро — уплашен ми се обади управителят на „Делано“. — Поли мина с двата джипа, спря пред входа и крещеше: „Къде е Жоро?“ Излязох, казах му, че те няма, а той предупреди, че след половин час ще те потърси.

Върнахме се в бара и след малко дойде и Поли. Пристигна с втора G класа и я беше направил като двойник на бронираната. Очевидно вземаше сериозни мерки. Част от охраната отцепи входа, а останалите слязоха с него. Беше особено нервен.

— Чуй ме сега, Жоро! Много време вече ме мотаеш.

— Нали си ми пратил Женята. Не ти ли каза какво се разбрахме.

— Да, но тези неща не зависят от него! Гледах го право в очите. Знаех, че ме мразеше. Беше сигурен, че никой не може да издържи на смразяващия му поглед. Аз обаче издържах.

— Ти май наистина не се страхуваш от мен, Жоро? — смени темата.

— Не, не се страхувам! — продължих да го гледам.

— Защото няма причина или просто ей така, не ти пука?

— Просто ей така, не ми пука — повторих бавно аз.

— Добре, това не е лошо — завъртя глава Поли. — Но ако ти не свършиш поетите към мен ангажменти за Брендо и Бай Миле до две седмици, както си казал на Женята, аз ще ти взема бара! И...

— Какво ще стане, Поли? Заплашваш ли ме?

— Не, исках да ти кажа, че вече няма да работим заедно, но ще си останем приятели... — смънка Поли.

— А аз си мислех, че след толкова години заедно сега ме заплашваш!

Това го знаех добре, затова бях много учуден от стеклите се обстоятелства, първо, че Женята се опита да ме следи, а после и Поли, който дойде разярен. Той не обичаше да предупреждава жертвите си. Но понеже знаеше, че аз перфектно знам всичките му прийоми, именно по този начин искаше да ме заблуди. Смяташе да притъпи вниманието ми, като се направи на ядосан, за да не очаквам, че след някой друг ден ще ми пусне куршум.

— Чуи ме сега ти, Поли! Разбрах какво искаш от мен. За бара не ми пука, вземай го още сега. Твоите пари съм ги инвестирал до последно, но все още бара го разработвам и засега плащам всичко от джоба си.

— Ти си поел отговорност пред мен, Жоро! Свърши си работата. Ако са те подвели екипите ти, си длъжен да я свършиш сам. Аз открай време така правя, когато поема отговорност, ако не мога да я свърша чрез друг я свършвам сам. Естествено, че си подсигурявам алиби — отплесна се съвсем Поли.

— След което, като ме викнат в полицията и ми показват снимките на мъртъвците, като почнат да ме питат: „Познаваш ли оня, познаваш ли тоя?“, казвам „Познавам ги всичките“. „Как така познаваш всичките“ — настояват те. „Ами ей, така познавам ги“, отговарям аз и си тръгвам. Защото, Жоро, в тая държава в момента над мен стои само президентът.

Нямах идея какво иска да ми каже, мислех, че се е надрусал като животно. Но години по-късно разбрах, че е бил доносник на генерал Атанасов (Атанас) и затова се беше самозабравил. Може би имаше предвид, че президентът е контролирал службите, а той в това време се е смятал за по-голям и от генерал Атанасов.

— Разбрахме се, Поли — прекъснах тирадата му аз — — Две седмици, и ако не успея, си оставаме само приятели — усмихнах се леко.

— Така си е — каза Поли, стана и за секунди напусна бара.

Веднага след него и аз излязох. Добре знаех номерата му. Очаквах още същата нощ да прати някой да ме застреля. Оставих Тупана да наблюдава. Два часа по-късно той пристигна у нас.

Беше особено развълнуван и подплашен.

— Жорко, ти като си тръгна, няма и половин час и дойде някакъв с един балтон. Учуди ме, защото сега нали е лято. Личеше си, че под ръкава носеше някакво желязо... струваше ми се, че е рязана пушка, но не съм сигурен.

— И к'во стана?

— Ами първо разпитваше за някакъв диджей, казах му, че няма. После си плати входа и влезе да погледа момичетата. Не стоя и пет минути и си тръгна. Аз го проследих. Слезе на новия Люлински булевард, това е на километър от бара. Там го чакаше черно ауди с мюнхенска регистрация. Качи се отзад и потеглиха.

— Това значи, че е бил с други хора.

— Сигурно, но беше с тъмни стъкла. Не можах да видя нищо. Сетих се — във вестника бях чел, че предишната нощ са простреляли Кубето с подобно ауди.

— Изчакваш тази нощ барът да затвори, няма да казваш нищо на никого. Прибираш целия скъп алкохол и всичко ценно, което можем да вземем.

Вземи ключа на управителя. Заклучваш бара и се покриваме. Ще изчезнем от София за известно време.

В шест сутринта Тупана бе изпълнил нарежданията ми. Пътувахме към Варна, където смятах да се скрия във вилата на мои приятели руснаци. Когато приближихме, Тупана, който шофираше, изведнъж ме изкара от дрямката ми: — Жорко, забравих да ти кажа нещо важно, даже май е много важно. Снощи Поли, като си тръгна, преди да се качи в джипа, размени няколко приказки с това, нашето охранителче Зарко.

Замислих се много сериозно. Тупана се опита да каже още нещо, но му направих знак да млъкне. Същият този Зарко ми го бяха довели мои приятели действащи барети. Беше от Червен бряг, учеше във

ВИФ, състезаваше се в силовия трибой. Нищо повече не знаех за него, освен че цялото му име е Велизар Върбанов. Бях говорил не повече от три пъти с него, като два пъти си говорихме за спорт, а третият ми се оплакваше, че имал някакво гадже на село, но техните не й давали да се омъжи за него, защото нямал пари. Тогава не му обърнах внимание. Размишлявах откъде може да се познават с Поли.

Докато Тупана се опитваше да мине по натоварените варненски улици, ми просветна. Зарко беше от Червен бряг, а хората на Женята, Данкина и Баката, бяха също от там. Ето къде може да са направили връзка.

ГЛАВА 22

Две седмици бях във Варна и реших, че е добре, ако се видя с Маджо. Крейзи ми обясни, че Маджо бил заминал и ме помоли да се видим. Оказа се, че Маджо бил на почивка в Сен Тропе по покана на Поли. С тях били още Маргина, Димата, Стоил и Бай Миле. Отказал само Пашата.

След смъртта на Поли Женята ми разказа как Поли ги бил поканил, за да изследва реакциите им. Искал да разбере кой ще се чувства по-гузен. Крейзи ми разказа и нещо друго интересно, че преди да замине, една неделя Маджо бил на кортовете в Банкя да играе тенис със Стоил. Тогава пристигнал Владо Бореца, или Фибъра, както го наричаха всички.

Фибъра беше странна птица. Преди години бе поел вината за едно убийство, извършено от Жоро Илиев. Бяха се сбили в подлеза на дискотека „Джъмбо“. Тогава Жоро преряза гърлото на един мъж. За постъпката си Фибъра получи от Васил Илиев 100 000 марки и се покри в Бразилия. Явно не му беше потръгнало, а и не можеше да се върне.

В началото на годината обаче Поли успя да го реабилитира. Не за друго, а защото бяха се издънили с някаква сделка. Поли вкарал в Бразилия по поръчка на Фибъра популярните витамини „Ковидек“. Именно затова бе снел издирването му в България и го бе докарал, за да му избие парите.

Поли и идея си нямаше, че Владко не е посягал на никого през живота си. Явно вярваше в легендата, че навремето хладнокръвно е убил, и му бе възложил Славчо Христов. След като се повъртял няколко месеца в дебнене на Славчо, Фибъра съвсем се отчаял. Освен безпаричието, му се бе стоварил и друг проблем. Поли го бе набарал в бар „Домби“ и го бе размазал от бой, защото нито му връщал парите, нито се справял със задачата.

Именно затова Владо бе пристигнал на тенискортовете изтощен и отчаян. Легнал на червената настилка и изкрещял: — Поли ме нае да

убия Славчо! Не издържам вече! Ако искате ме убийте, ако искате ми повярвайте!

Според разказа на Крейзи Маджо не само че му беше повярвал, а му беше дал стотина хиляди долара с инструкции да замине в Бразилия, но да държат връзка. Крейзи бе разбрал това от шефа си, който му бе доверил и друга интересна история. Че Маджо поискал стоте хиляди долара, защото ставало въпрос за неговия живот. — Вие сте големи момчета — споделил Славчо пред Крейзи и другия си охранител Коце. — Ще ме разберете... трябва да ви сваля малко заплатите. Бате ви Младен поиска да участвам в събирането на един милион марки за отстраняването на Поли.

Разказа на Крейзи ми бе добре дошъл. Изчаках да се завърнат. Знаех, че Маджо няма как да знае, че не се виждаме с Поли, а и той никога не би си признал за унижението, което му бях нанесъл с изчезването си. Пък и едва ли щеше да разказва за всичките поръчки, които ми е дал. Затова, когато се срещнах с Маджо, се бях подготвил какво точно да му разкажа, за да наля още масло в огъня.

— Прекарахме чудесно с Поли... черпи ни през цялото време. Сам се натегна. Смята, че е най-богатият от всички ни покрай кражбата на кокаина. Много се забавлявахме. Смятам, че го убедих в безкористното приятелство на Бай Миле към него, без да се издавам, че знам за неговите планове. Поли и Бай Миле дори танцуваха заедно. Беше голямо шоу. Ходеха на плажа да ебат заедно пички.

— Знам — излъгах го аз спокойно.

— А, ти си се виждал вече с него? И какво друго ти каза?

— Че ми дава последен срок две седмици за теб. После прехвърля поръчката.

— Ти не можеш ли да направиш нещо? Нали говорихме — погледна ме с укор Маджо.

Сега замисленият от мен преди време план влезна в употреба.

— Мога, но само ако гръмна по теб или по Бай Миле с гранатомета и после да го видя насаме и да му обяснявам — знаех, че на Маджо този вариант не му се нрави. А щом разбра, че след две седмици поръчката няма да е в мен и няма да мога да им пазя гъзовете, щеше да го накара да се размърда и да приключи по-бързо с Поли.

Резултатът наистина не закъсня.

Две седмици по-късно двама руснаци, наемници на Бай Миле, се само взривиха в хотел „Амбасадор“, чийто скрит собственик беше Маджо. Бай Миле се бе изплъзнал като по чудо. Тъкмо им занесъл някакъв куфар за бомбата, тръгнал да си ходи и стаята гръмнала.

Същата вечер Крейзи ме потърси спешно и ме накара да чакам Маджо на бензиностанция „Шел“ по пътя за Перник. Трафикът беше голям и малко закъснях. Охраната им седеше на бензиностанцията, а те се бяха скрили зад нея. Там се и срещнахме. Нямах идея какви са тези руснаци, а и в момента още не знаех, че са наемници на Бай Миле. Но по пътя навързах нещата и бях сигурен, че такива хора неслучайно са отседнали в хотела на Маджо, който се намираще близо до дома на Поли. А и фактът, че Маджо и Бай Миле ме чакаха точно на тази бензиностанция, ме подсети, че пак ще отпрашват за Гърция, както по стар навик правеха при неприятности.

Бай Миле изглеждаше ужасно. Видът му беше отчаян и уплашен след поредния гаф. А явно бе и пооглушал след взрива. Накрая, за да не се надвикваме, Маджо му забрани да говори.

Накратко им обясних, че поръчката наистина не е в мен и не съм се виждал с Поли. Маджо се правеше на луд и така и не ми обясни за какво всъщност е срещата. Искаха да разберат дали Поли се е досетил. Този път нямах намерение да ги успокоявам и ги оставих в пълно неведение.

По-късно се видях с Крейзи, за да го попитам за подробности. Но и той не знаеше нищо, освен че бомбата била толкова силна и Маджо се оплакал на Славчо, че вероятно ще съборят целия хотел, за да го строят наново.

На другата сутрин осъмнах с потресаваща вест. Пресата гърмеше за стария ми съученик Момчил Бенев, който се само взривил в Бояна. Нямах никаква идея какво е търсил там. Най-вероятно го бяха пратили да заложи бомба на Кирчо Малкия или на Мето Илиянски, които отскоро живееха наблизо.

Няколко месеца по-късно онзи, същият Велизар Върбанов, охранителят на моя бар, се бе опитал да убие брата на Жоро Пехливанов, Любен. При самоотбрана, макар и ранен, Любен го бе застрелял.

Това пък съвсем ме обърка. Колкото и да се напъвах, не можех да проумея какво всъщност става. Още повече че се бях изолирал и не се

срещах с никого. Маджо отдавна не ме беше търсил.

Последно се бях виждал със Славчо точно два дни преди Нова година.

Потърсих Крейзи, за да ми уреди среща с шефа му. Бях си припомнил, че скоро ще стане една година, откакто му спасих живота. Досега само Маджо даваше пари, а Славчо не ми се беше отблагодарил.

Крейзи се обади малко по — късно, за да му кажа за какво искам да се срещам с шефа му. Съвсем спокойно му обясних, че в навечерието на празниците очаквам да ми върне жеста. Крейзи затвори сконфузен, но след минути ме набра отново с мотива, че Славчо имал много ангажименти и нямало да има време скоро да се видим.

— Добре тогава — пожелай му да се пази.

На нашия жаргон, който Славчо много добре познаваше, това си беше откровена заплаха. Пет минути след това Крейзи отново звънна.

— Шефът намери време. Кани те официално да се видите в банката.

Изтупах се официално и отидох. Крейзи ме посрещна със сервилен тон. Влезнахме в помещенията на директора без пропуск, както е редно. По стълбището Крейзи отново ме заля с пикантните истории на шефа си и приближените му.

— Знаеш ли кой идва миналата седмица? — хилеше си Крейзи. — Слави Трифонов! — продължи той! — Абсолютно сам, накарахме го да си премести джипа, не за друго, а да го унижим и той се въртя половин час, докато намери къде да го остави. Аз лично го въведох при шефа. Славчо ме представи като дясната му ръка и ме остави да слушам разговора: „Ще бъда кратък, бате Слави — започна от вратата онзи. — Сашо Дончев, шефът на «Овергаз», ми дава по 40 000 долара на месец, за да пропагандирам за БСП в новото си шоу, ако ти ми дадеш 300 000 марки, ще пропагандирам за СДС“.

— И к'во му отговори Славчо? — полюбопитствувах аз.

— Славчо се вбеси, но пред него запази спокойствие „Ебал съм го в СДС то, каза спокойно той. 300 000 марки са много пари, предпочитам да си ги запазя. Моите хора и без тях ще спечелят“ — наду се Славчо. „Няма проблем — отговори му Трифонов, — аз за всеки случай ти оставям моя телефон, ако поразмислиш! А имам и друга оферта. Срещу 10 000 долара ще те покания в шоуто и ще ти

изчистя напълно името — и без това те плюят, аз не вярвам, а това за скечовете, нали разбираш — просто шоу...” „Добре, ще помисля“ — отпрати го набързо Славчо. После пред мен сподели — продължи Крейзи, — че е хубаво да си изчисти името, но отказа да дава 10 000 долара, а и не се доверяваше на дългия мръсник. „Представи си, че му дам все пак парите и отида, и той вместо да ми помогне, да ме орезили напълно?“ След което извади касетката изпод бюрото си и ми каза: „Това е запис на целия разговор, пази я, може да ни потрябва“. Ако искаш, мога да ти я дам на теб, шефе — тъкмо бяхме се качили в приемната. — Ти по ги разбираш тия неща и ще можеш да смъкнеш пари.

— Сега не ми е до това — отвърнах му аз.

Приемната бе пълна с картини и той започна да ми обяснява коя на кой художник била. Освен мен имаше още десетина човека.

— Зарежи картините и иди да кажеш на Славчо, че няма да го чакам. Щом ме е поканил, да ме приема сега!

Крейзи се върна след малко и ме покани във втората приемна, при секретарката. Там стояха двама костюмари, които Сашко ми представи като директори на банката. Отказах кафето и уискито, които секретарката ми предложи. Славчо се появи, прегърна ме, целуна ме и демонстративно ме въведе в кабинета си.

— Нали не ме записваш. — започна той.

— Имам монтиран специален лъч, който улавя всичко.

— Какво те притеснява тогава? — Славчо ме погледна с недоверие.

— Много съм зле със здравето, Жоре! Затова исках да те посрещна след празниците. Но се сетих на кого дължа живота и че ще посрещна и тази Нова година и те поканих.

— Така е, тези неща не бива да се забравят никога — отвърнах аз.

Животът е въртележка, Жоре — продължи несвързано Славчо. — Някога правех лимонада в Орландовци. А сега съм тук, в най-могъщата банка и прозорецът ми гледа към Министерския съвет. Имам директен телефон към президента и премиера, но ако не беше ти, щях да съм два метра под земята. Не знам какво точно си получил от Младен и Милчо, макар че сме приятели от 25 години — излъга пак

Славчо — Аз не се бъркам в техните неща и те в моите. Но сега искам да ти направя един подарък.

Вдигна телефона и каза на секретарката:

— Я ми донеси дваисет хиляди лева — погледна ме важно и попита: — Забравих да те попитам как ги искаш, български, долари или марки?

— Разбира се, че български, ще ги изхарча сега по празниците.

— Само да те помоля нещо, тези пари са личен подарък, не давай нищо на Сашко и не казвай колко са.

Славчо се сконфузи и не каза нищо повече. Секретарката донесе парите, аз ги прибрах и станах да тръгвам.

— Бъди здрав — пожелах му без умисъл аз, но той отново се хвана за тази дума.

— Да не си намислил нещо?

— Не — усмихнах се, — нали каза, че си болен, пожелавам ти да бъдеш здрав.

Той седеше и ме гледаше с недоверие как си излязох. След дваисетина минути се качих в колата си и Крейзи ми позвъни.

— Шефе, Славчо пита дали не си го записал!

— Кажу му да се ебе в гъза, казах му, че не записвам.

— Не мога да му предам такова нещо. Ще му кажа, че му даваш думата си, че не си. Ама е готин, а? Дал ти е 50 000 долара.

— Айде, не се бъркай толкова в нашите работи — отрязах го аз.

Вече бях напълно убеден, че Славчо е пълен измамник и помяр и щеше да ме забрави още в първия миг, ако убиеха Поли и той не се чувстваше заплашен. Не разчитах на бизнеса, който ми бяха обещали с Маджо.

ГЛАВА 23

След смъртта на Велизар Върбанов реших да се покрия за втори път във Варна. Отново останах две седмици. Като се върнах, разбрах, че Пехливанов ме е търсил при много общи приятели. Искал да се види непременно с мен. Обадох му се и той предложи срещата да е в бара на хотел „Шератон“. Бе удвоил охраната си и вероятно се пазеше много след атентата върху брат му. Имаше болнав вид и бе смъкнал поне десетина килограма. Оказа се, че са се скарали с Поли, но той не можеше все още да повярва, че той е поръчал да убият брат му.

— Защо му е нужно да го прави? Толкова години му служим вярно и никога не е видял лошо от нас — после се замисли и каза: — Пази се и ти! Ако искаш, можеш да дойдеш при мен и Женята, ние се обединихме. Но като се върне, смятаме да му скочим.

— Не знам, на мен Поли не ми е направил нищо лошо — направих се на луд аз.

— Женята ми сподели — каза с тих глас Пехливанов, — че още преди няколко месеца му е поръчал да те отстрани. Така че, пази се.

Помълча и после каза защо ме е повикал:

— Говорих с куките, които работят по случая. По-добре аз да ти уредя среща с тях, вместо те да те търсят. Все пак Велизар е работил при теб.

Пехливанов обеща, че няма да влизам в СДВР, а щели сме да се видим на някакво кафе, но по-късно каза, че те искали официален разпит и немалко начин. Свързах се с някой си Кирил Димов и казах, че съм пред СДВР, да слезе да ме вземе. Димов определено бе комплексар. Беше си докарал прическа като борците в началото на 90-те, но беше хилав, макар че си бе напопал мускулите. Качихме се в кабинета му, където се запознах с някакъв Жоро. Двамата започнаха любезно да ме разпитват за Велизар. Съвсем откровено им разказах всичко, каквото знам, нямаше какво да крия. Те кимаха в знак на съгласие, но Димов ми направи лошо впечатление, когато разказах

историята, че Велизар е имал намерение да се жени за някакво момиче от село, но баща ѝ не позволявал.

Димов се из хили:

— Прав е бил баща ѝ, да я даде на това грозно добиче! — след което ме погледна ме изпитателно.

— Абе ние си говорим за Велизар, ама нека ти покажа снимката му, да не стане след време, че сме говорили за друг.

Предположих, че има някакъв скрит умисъл. След минути Димов се върна от съседната стая и вместо снимка донесе цял плакат и го разгърна пред очите ми. Димов явно бе решил да изследва реакциите ми.

— Той е — кимнах спокойно, нямах намерение да показвам на ченгетата, че съм се разстроен.

Колегата на Димов предложи да ме изпрати, след като разбраха, че няма какво повече да им казвам. Впоследствие разбрах, че бил бивш служител на СОК и подчинен на полковник Цветелин Цолов, приятеля на Пехливанов, който бе извадил разрешителните за оръжията на Поли, Димата и Маджо. Именно затова бе толкова добронамерен.

Едва долу, на изхода, ме попита дали Поли е идвал в бара.

— Идваше от време — на време — отговорих. — А с този Велизар виждал ли си го да говори?

— Не — излъгах. Знаех, че Поли има много връзки в полицията и не исках да рискувам, като се върне от почивката си, да ме подгони с двойни сили.

Изненадващо на третия ден след посещението ми в СДВР гръмна новината, че Поли е застрелян на остров Аруба.

С Тупана следихме цял ден всички информационни източници, защото все още не се знаеше дали става дума точно за Поли.

Късно вечерта, когато потвърдиха със сигурност, излязохме от нас и се разкрещяхме по улицата.

Всичко бе свършило. Можех да започна нов живот.

Звъннах на Крейзи, с когото исках да споделя радостта си. За мое учудване той не беше толкова ентусиазиран.

Шефа и Маджо казаха, че могат да бъдат спокойни едва след като докарат тялото и се направят пълните проверки. ДНК анализ и всичко останало...

За пореден път се убедих, че Маджо е пълен параноик, но това не помрачи настроението ми. Отидохме да празнуваме. Два дни по-късно се обади Пехливанов.

— Ще дойдеш ли да се видим в ресторант „Елдорадо“ в Панчарево? — звучеше ми бодряшки.

Отидох малко по-рано и се учудих, че Пехливанов пристигна с двата джипа на Поли и с цялата му охрана. Сякаш за три дни се беше променил напълно. Бе си възвърнал самочувствието. Поръчахме по едно уиски.

— Бог да го прости Поли! Изкарахме доста години заедно, но накрая полудя!

След малко дойде и Женята.

— Ще ви попитам нещо. Искате ли да бъдете с мен? Аз поемам структурите на Поли и предлагам да вървим напред! Ще трябва да увеличите и вашите охрани — погледна към двамата ни.

— Защо? — попитах аз. — От кой трябва да се пазим ние. А и не разбирам от кой се пазиш и ти.

— Днес се видях с Кирчо Малкия. Той ще се върне при нас. Със сигурност Маджо и Бай Миле са убили Поли, колкото и странно да звучи, че са го намерили на Аруба. Киро ми каза, че няма никакви колумбийци — след което Пехливанов ми разказа историята за холандеца, която знаех от Поли още преди 6 месеца.

— Аз ще си помисля.

— А, аз съм с теб — каза твърдо Женята, като прегърна Пехливанов.

Разделихме се приятелски и аз звъннах на Крейзи, за да ме срещне с Маджо. Преди това бях изключил телефона по молба на Пехливанов.

Крейзи се беше записал на гласовата поща поне десетина пъти: „Шефе, обади ми се спешно!“ — К'во е станало бе, Сашко?

— Абе, човекът каза, щом те намеря, да отидеш на „Славия“. Той щял да бъде цял ден там.

Отидох там, но той беше на обяд. Изчаках го в съблекалнята на футболистите. Отпивах спокойно от водата, когато през вратата влетяха ухилените до уши Маджо и Бай Миле. И двамата ме прегърнаха и разцелуваха.

— Какво става? Оня го пометоха колумбийците?

Вчера се видяхме с Пехливанов — сериозно започна Маджо. — Викнахме го в Японския и знаеш ли какво ни каза този мръсник? Още щом влезе, започна с: „Живите живи, умрелия си е умрял!“ — А на вас за какво ви трябваше Пехливанов?

— Още първата нощ, когато е чул за разстрела, се е свързал с жена му на острова. Бил е първият който е знаел, че със сигурност Поли е мъртъв. Веднага отишъл при Доктора и Амигоса във финансовата им къща и ги е убедил да си разделят парите му. Не знаем колко пари са точно — каза Бай Миле — но още преди да открадне дрогата, държеше във финансовата къща милион и четиристотин хиляди марки. А след това — алчно изгърси Бай Миле — е държал поне двайсет.

— Чакай да му разкажа за срещата бе, Милчо — прекъсна го Младен. — Аз му казах, че Поли има общ бизнес с нас, така че парите му са общи. Предложиха му следната схема: трийсет процента за него, толкова за семейството му, трийсет за нас, включих те и теб, и десет процента за момчетата от бригадите. Казах му, че може да заеме мястото му и да се нанесе в кабинета му.

— А той знаеш ли какво отговори, тоя наглец? — намеси се Бай Миле. — Щял да си помисли. Мислел да се занимава със свой си бизнес. Колкото до семейството на Поли, каза: „Ха, колко му трябва за издръжката на едно семейство, не повече от три хиляди марки“.

Аз се видях с Пехливанов и Женята днес изстрелях внезапно и двамата зяпнаха изненадани.

— И к'во ти каза? — попита Бай Миле.

— Беше с джиповете на Поли, предложи ми да работя за него. Доколкото разбрах, не смята да би пуска никаква аванта.

— Майка му да еба — подскочи Бай Миле и започна да удря с юмрук по ламперията.

Маджо също се изправи и се изхрачи нервно на пода. Беше почервенял от злоба. Не го бях виждал в такова състояние.

— И за к'во дадохме толкова пари на Сретен Йосич? — продължи да бие по стените Бай Миле, който явно съвсем беше забравил версията за колумбийците. И Маджо не беше на себе си, щом не реагира.

— Ние сме с над един милион марки назад, Жоро, от цялата тая история — изпусна се той. — Надявахме се да приберем парите на

Поли... — ... А тоя сега е вземал и джиповете... а тях си ги бях заплулю аз... — изрева Бай Миле — Докога ще карам това дърто паджеро?

— Стига, Милчо — успокой го Маджо. — Тези джипове носят нещастие, каръшки са. Ще ме изчакаш ли малко — обърна се мило съм мен.

Маджо излезе, а Бай Миле сякаш забрави всичко около себе си. Обхвана главата си с ръце, наведе се и не издаде повече звук.

Младен се бърна и ми кимна да изляза с него. Въведе ме в съседната съблекалня. Тя беше за децата на клуба. Извади изпод дървените пейки голям книжен плик.

— Тук са петдесет хиляди долара. Онези, които навремето ти дадох, ги забрави, подарък са. — След което се наведе и ми прошепна: — Още три пъти по толкова, ако приключиш с Пехливанов. Възможно най-бързо.

Излязох напълно отчаян. Идеше ми да захвърля парите обратно към стадиона. Нищо не беше свършило. Колелото отново се бе завъртяло.

Следва продължение...

Издание:

Нью медиа груп, 2007

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.